Bmb/C129/2

THIS PAPER WAS MAILED
WEDNESDAY, OCT. 21, 1987.

LATVIJA AMERIKĀ

LATVIAN LANGUAGE NEWSPAPER

Published weekly by the
Latvija Amerika Publishing Limited.
Business Offices: 125 Broadview Ave., Toronto, Ont. M4M 2E9, Canada. Editor-in-Chief **A. Kundrats**, 465-7902. USA Editorial Offices: New York, Editor **V. Irbe**, 6D Millholland Drive, Fishkill, NY 12524, Chicago Editor **A. Zaube**, 3353 N. Avers Avenue, Chicago, Ill. 60618; California Editor **Kārlis Kalejs**, 3822 Markridge Road, La Crescenta, CA 91214.

NR. 43 SESTDIENA, 1987. GADA 24. OKTOBRIS 36. GADS SATURDAY, OCTOBER 24, 1987.

SECOND CLASS MAIL REGISTRATION NUMBER 2249 CENA 1.25 DOL.

Baznīcai jābūt tautas sirdsapziņai

Latvijas ev. lut. baznīcas (trimdā) virsvaldes plēnārsēde notika Ņujorkas draudzes Sālas baznīcā un ilga divas dienas — 12. un 13. oktobrī.

Sēdē bez Amerikā un Kanadā dzīvojošiem Virsvaldes locekļiem no Austrālijas piedalījās prāvests A. Grosbachs un E. Silkalns; no Anglijas — prāv. R. Mužiks un J. Paegle; no Vācijas — prāv. E. Rozītis, no Zviedrijas — prāv. L. Čuibe un L. Kanders. Klāt bija arī Virsvaldes finanču revidenti — Dr. E. Reinbergs un A. Bļodnieks.

Sēdes vadīja Bazn. Virsvaldes prezidents archibīskaps A. Lūsis un Dr. J. Robiņš — laicīgais viceprezidents. Prāvests A. Voitkus, kas veic garīgā viceprezidenta amatu, nebija varējis ierasties slimības dēļ.

Viens no svarīgākiem plēnārsēdes uzdevumiem bija izvērtēt jaunos darbības noteikumus mūsu baznīcas darbībai trimdā — ārpus Latvijas. Sekojot archibīskapa ierosinājumiem, šos noteikumus bija izstrādājusi un visiem Virsvaldes locekļiem laikus piesūtījusi īpaša Virsvaldes prezidija izraudzīta komisija, kas darbojas Dr. J. Robiņa vadībā un kuŗā bez archibīskapa piedalījās prāv. V. Vārsbergs, Virsvaldes sekretārs J. Koncis un advokāts A. Zutis. Ņemot vērā dzirdētos ierosinājumus un papildinājumus, komisija savu darbu vēl turpinās, pēc tam nododot jaunos noteikumus izvērtēšanai mācītāju un draudžu darbinieku konferencēm.

Baznīcas Virsvaldes kasieris T. Berkulis sniedza pārskatu par Virsvaldes līdzekļiem, Rītdienas Fondu un Baznīcas Virsvaldes apgādu, kas rūpējas par Dziesmu grāmatu, kulta literātūras un Bībeļu sagādi. Baznīcas Virsvaldes budžetam lielāko devumu sniedz LELBA, tāpēc pārējo zemju pārvaldes apņēmās nest lielākus upuŗus Virsvaldes līdzekļu sagādei. LELBAs Pārvaldes priekšnieks prāvests V. Vārsbergs ierosināja draudzēm viņu brīvos līdzekļus, kas sniedzas miljonos, aizdot Baznīcas Rītdienas Fondam, kas tad noguldījumu procentus varētu izlietot baznīcas mērķu sekmēšanai, jauno mācītāju sagatavošanai un palīdzības darbam Latvijā.

Pie fonda jau pastāv lielāko ziedojumu konts, kuŗa procentus var izlietot Virsvaldes vajadzībām. Archibīskaps norādīja, ka Rītdienas Fonds darbojas dažādu citu fondu „ielenkumā", un neesam to pārāk reklāmējuši, vadoties no atziņas, ka nabaga atraitnes grasis Kristus darbā ir tikpat vērtīgs kā bagātā vīra dālderis.

Lai rastos ciešāki kontakti ar zemju baznīcām un lai tām būtu plašāka informācija par norisēm kopbaznīcā, plēnārsēde Virsvaldes prezidiju paplašināja ar 2 locekļiem — prāvestu A. Grosbachu no Austrālijas un prāvestu E. Rozīti, kas pārstāvēs Eiropas zemju baznīcas resp. draudzes. Pārējie Virsvaldes prezidija locekļi ir līdzšinējie — archibīskaps A. Lūsis (prezidents), prāv. A. Voitkus (viceprezid.), Dr. J. Robiņš (viceprez.), J. Koncis (sekretārs) un T. Berkulis (kasieris). Prāvests V. Vārsbergs Virsvaldes prezidijā pārstāv LELBAs 8 draudzes. Slēgtā sēdē izlēma jautājumus, kas saistās ar samezglojumiem draudžu darbā.

Virsvalde atzinīgi novērtēja Teoloģijas kursu darbību, par ko ziņojumu sniedza kursu vadītājs māc. J. Cālītis un, sekojot archibīskapa ierosinājumam, lūdza kursu vadību pētīt un apsvērt iespēju kursus izveidot par Teoloģijas Institūtu ar neklātienes programmu un 3 vai 4 gadu mācībām. Tāpat atzinīgi novērtēja Dziesmu grāmatas emendācijas darba sekretāra māc. J. Ciļņa darbu, par ko Baznīcas Virsvalde viņam piešķīrusi arī baznīcas Nopelnu Krustu (resp. zelta vainadziņu).

Apstājoties pie dažu Virsvaldes plēnārsēdēs agrāk pieņemtu lēmumu izvērtēšanas, archibīskaps norādīja, ka pēdējos gados mūsu centrālās organizācijas krasi mainījušas savu nostāju jautājumos, kas saistās ar tā saucamiem „kultūras sakariem" un šo sakaru rīkotāju sūtītiem kultūras darbiniekiem, kas iebrauc no okupētās Latvijas. Tā trimdas latviešos radusies šķelšanās, apkaŗošanās un samulsums, kas vērojams arī draudzēs un draudžu locekļos. Baznīcai jābūt tautas sirdsapziņai un jāvadās ne vien no politiskiem, bet īpaši no morāliem apsvērumiem. Joprojām jārespektē 1977. un 1982. gadā Virsvaldes plēnārsēdēs pieņemtais atzinums, ka, lai novērstu šķelšanos draudzēs, draudžu telpas nav atvēlamas t.s. kultūras sakaru komitejas organizētiem sarīkojumiem.

Nākošā Virsvaldes plēnārsēde pēc trim gadiem, paredzams, notiks Toronto.

12. oktobŗa vakarā Salas baznīcā notika dievkalpojums, kuŗā sprediķoja prāvests A. Grosbachs no Austrālijas. Prāvests gleznaini attēloja sākotnējās latviešu ieceļotāju gaitas un izjūtas Austrālijā, kuŗas pirmie kolonizētāji bija no Anglijas atvestie katordznieki un viņu apsargātāji. Arī pret ieceļotājiem—bēgļiem, kas ieradušies pēc Otrā Pasaules kaŗa — vietējo nostāja bijusi diezgan nedraudzīga.

Dievkalpojumam beidzoties, draudzi uzrunāja un svētīja archibīskaps. Viņš atcerējās viesošanos draudzē, kas notika jaunceltā dievnama iesvētē. Jau toreiz bija pesimisti, kas domāja, ka draudzes iznīks un mēs, latvieši, viens otram pazudīsim, — teica archibīskaps. Bet tas nav noticis un nenotiks, ja mēs ar ticības degsmi sekosim Kristus evaņģelijā atrodamai dzīves ziņai un paturēsim prātā, ka kristīgai audzināšanai jāsākas mājā un ģimenē.

Zemju pārvalžu priekšnieku ziņojumi liecināja, ka mūsu ev. lut. baznīca svešumā ir nevien skaitliski lielākā, bagātākā un rosīgākā latviešu vienotāja (ar apmēram 42.000 iesvētītiem draudžu locekļiem), bet arī dedzīgākā tautas rītdienas un brīvības cerību auklētāja, kas tic taisnības uzvarai.

Par Virsvaldes locekļu izvietošanu centīgi rūpējās Salas novada priekšnieks A. Trautmanis un par pamielošanu — čaklās dāmu komitejas locekles.

Lapkritī. J. Liģera uzņēmums

Kanadas Daugavas Vanagu vārdā G. Brikmanis prasa stingru nacionālu stāju un mūsu politiskās aktīvitātes kāpināšanu.

ROŽKALNI UN GINTERI JAU VĪNĒ

15. oktobrī no Rīgas Vīnē ieradās — pēc gaŗa cīņiņa — Jāņa Rožkalna un Ojāra Gintera ģimenes.

Rožkalnu ģimenē: Jānis Rožkalns, dz. 1949.g., elektriķis, arestēts un notiesāts par „pretpadomju aģitāciju", atbrīvots š.g. februārī; Gunta Rožkalne, dz. 1953.g., šuvēja, un viņu dvīņi — Markus un Rita, dz. 1983.g. 13. janvārī.

Ginteru ģimenē: Ojārs Ginters, dz. 1931.g., izstudējis par matēmatikas skolotāju, bet savu reliģisko uzskatu dēļ par skolotāju nav drīkstējis strādāt; Zvaigznīte Gintere, dz. 1936.g., strādājusi kā laborante kādā Rīgas slimnīcā, un viņu meita Sarma, dz. 1967. g., studente.

Rožkalnu un Ginteru ģimenes Vīnē sagaidīja PBLA pārstāvji. 16. oktobŗa rītā atbraucēji piedalījās PBLA sasauktajā preses konferencē, bet 17. oktobrī Jānis Rožkalns un Zvaigznīte Gintere, kas prot angļu valodu, informēs par cilvēka tiesību pārkāpumiem okupētajā Latvijā 11 brīvās pasaules valstu pārstāvjus konferencē, kuŗu sasaukusi Internationale Helsinki Federation fur Menschenrechte.

PBLA

LATVIJA AMERIKĀ

SESTDIENA, 1987. GADA 24. OKTOBRIS, 43. NR.

Latviešu nedēļas laikraksts, iznāk sestdienās. Izdevējs — Latvija Amerika Publishing Ltd. Valdes priekšsēdis — Peteris Ratnieks. Laikraksta atbildīgais redaktors — A. Kundrats. Redakcija: 125 Broadview Ave., Toronto, Ont. Canada M4M 2E9, tālr. 465-7902.

Nujorkas redakcijas vadītājs: V. Irbe, 6D Millholland Drive, Fishkill, N.Y. 12524, U.S.A. Tālr. 1-914-838-2411. — Čikagas redakcijas vad. A. Zaube, 3353 N. Avers Avenue, Chicago, Ill. 60618.

Redakcijas tiesības manuskriptus pec vajadzības īsināt. Neizlietotos materiālus neuzglabā, bet pec vēlēšanas sūta atpakaļ, ja pievienota pastmarka (Kanada) vai starptautiskais pasta kupons (citas zemes). Ar autora vārdu vai iniciāļiem parakstītos rakstos izteiktas domas ir rakstītaja personiskais uzskats un ne katra gadījuma atbilst red. viedoklim.

Abonēšanas maksa Kanada un ASV: par vienu gadu — 46 dol., 6 mēnešiem — 24 dol., 3 mēnešiem — 14 dol. Atsevišķa numura cena 1.25 dol.

Sludinājumu maksa sludinājumu daļa $2.50, teksta $3.00, pirmaja vai pedeja lp. $5.00 par 1 cm telpu. Sarikojumu kalendara $2.00 par rindiņu, atkartojot 4 reizes un vairak 25 proc. atlaide. Laikraksta abonēšana un sludinājumi — talrunis 466-1514.

Laikraksta apgads patur tiesības atsevišķos gadījumos sludinājumus ari nepienemt. Ja nodota sludinājuma laikraksta ievietosies kļūda, tad šis sludinājums tiks atkartots bez maksas. Laikraksta apgads par kļūdaini ievietotu sludinājumu atbildīgs tikai par tadu summu, cik pec sludinājuma likmes izmaksajusi kļūdaini iespiesta tek. telpa. Grozījumus sludinājumos var pieteikt ne velak ka vienu dienu pec sludinājuma nodošanas.

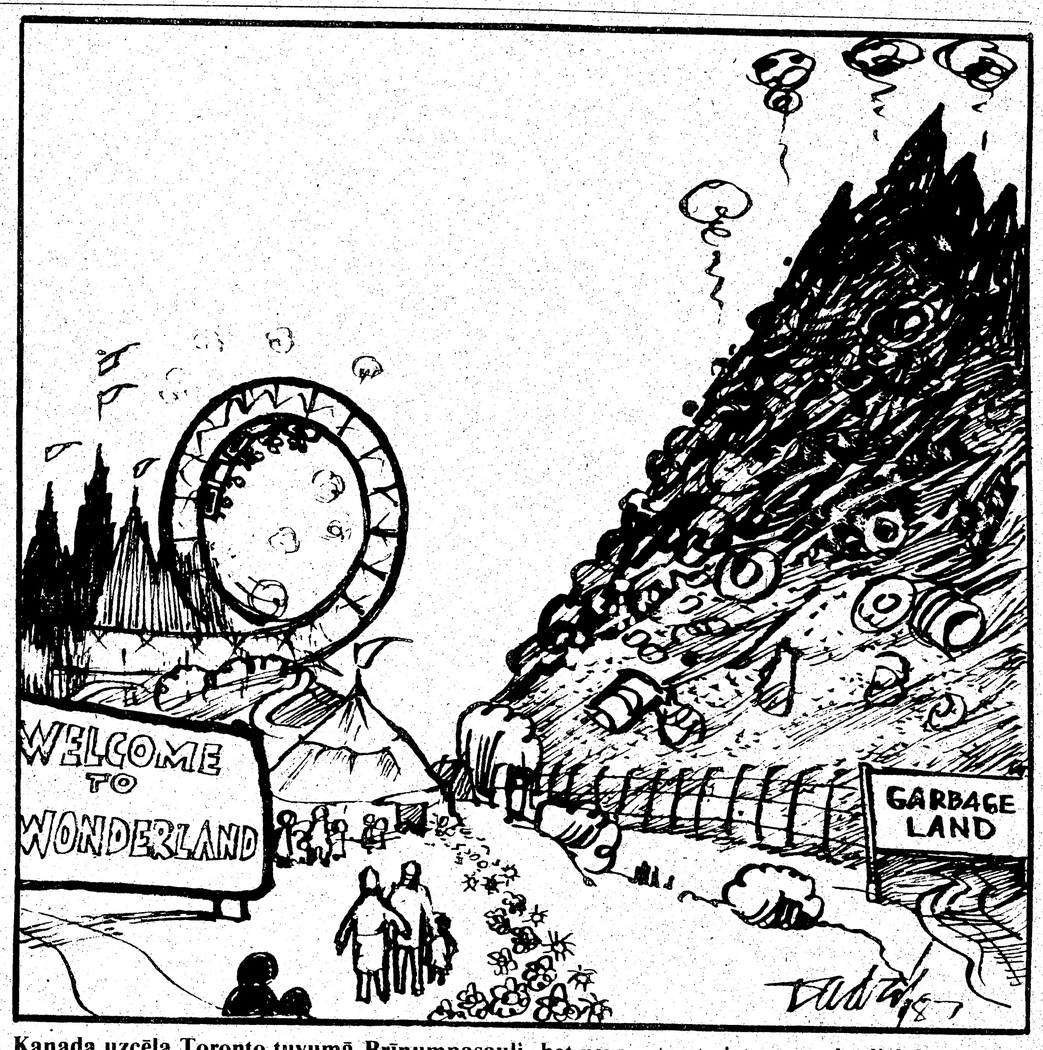

Kanada uzcēla Toronto tuvumā Brīnumpasauli, bet nevar atrast vietu pasaules lielākam Atkritumu kalnam. Dadzis

A. Aizkrauklis

Jauns vēstures tulkotājs

Okupētās Latvijas rakstnieku savienības valdes priekšsēdis un partijas uzticības vīrs— dziesminieks J. Peters Literātūrā un Mākslā (28. augusta nr.) publicējis gan revolucionāras, gan reizē murgu pilnas rindas pāri visai avīzes pirmajai lapas pusei. Citēsim fragmentus. Dzejolī ,,Nejauksim asaras kopā'' — lasām:

,,ir taču starpība
starp pērkonkrustieti
un izglītības tautas komisāru
rakstnieku
Jūliju Lāci,
kaut arī viņus izsūtīja vienā
lopu vāģī
un vienā virzienā.

Nevajag noklusēt vēsturi,
bet nevajag arī prostituēt ar to,
un savu brīvības pieminekli
es neatdošu
spekulantiem un asaru uzpircējiem,
jo es zinu, kas ir mana brīvība
un par kādu cenu
tā ir pirkta.''

Nabaga pērkoņkrustieši, vienā lopu vāģī ar latviešu tautas nodevēju komisāru Jūliju Lāci, kas Maskavā ieradās ar lūgumu uzņemt Latviju brālīgo republiku saimē un uzņēma arī. ,,Ir taču starpība'' — pērkoņkrustieši gan nebija braukuši pie Hitlera savu tautu nodot un viņu ideoloģija bija ne visai pieņemta tautā.

,,Nevajaga noklusēt vēsturi'' — dzejo dzejonis J. Peters, ,,un savu Brīvības pieminekli es neatdošu''.

Latvijas okupanti ar viltoto vēsturi jau ir nozaguši mūsu tautas Brīvības pieminekli, un starp zagļiem sevi apliecina arī J. Peters.

Brīvības pieminekli cēla latviešu tauta ar savu karavīru asinīm slacītu — brīvībai un demokratijai, cilvēku tiesībām, brīvai neatkarīgai demokratiskai Latvijas valstij. Pēdējo iznīcināja J. Petera apdziedātās sarkanarmijas un čekas ordas.

J. Peters zagļa lomā kliedz — ķeriet zagli! Dzejolī ,,Septembris 1987'' tīri prātīgi vārdi sacīti par Staļina laiku un šodienas ,,Perestroiku'' — pārkārtošanos — aizliegt pārkārtoties staļinistiem leņiniešos. Sniedzam fragmentu:

„Viņi būs pārkārtojušies,
un 14. jūnijā
slaucīs asaras
par nevainīgi aizvestajiem,
bet, kad vajadzēs,
ņems pēc kārtas
un vedīs atkal.

Lai paši paliktu
mājās
un lamātu
viensētas.

Vedīs nevainīgo
kopā ar ienaidnieku
ticībā, ka reiz varēs atkal
visu vainu
uzvelt Vienam.''

Bet kā ar pašu J. Peteru? Vai viņā arī nav paslēpies mazs staļinists? Viņš vareni sūrojās, rakstīdams scenāriju filmai par zemnieku sadzīvošanu kolchozos. Protams, šis tas esot noticis arī ,,brīvprātīgi''. Arī J. Peters ir vainīgs pie sekojošām zemnieku deportācijām un, ne tikai J. Peters, daudz citu dzejoņu un rukstoņu ar A. Griguli priekšgalā, savās dvēselēs mītošo staļinismu nemaz neslēpa. Lai ripo zemnieki lopu vāģos uz Sibiriju.

Cerams, tagad J. Peters sevī mazo staļinu būs nomušījis. Citādi jau viņš tīri labi cīnās par latviešu valodas prioritātēm, pret dabas piecūkošanu krievu režijā, protams, stingri turēdamies pie partijas ģenerāldirektīvām neizlēkt no marksisma-leņinisma ilksīm.— Lai dzīvo perestroika!

Lasītāju vēstules

BŪSIM MODRI!

Vai šis vienreizējais laikmets, uz ko esam gaidījuši turpat 50 gadu, neprasa no mums kaut ko vairāk darīt, nekā to darām. Cik liela nozīme gan šodien ir Mārtiņdienas atzīmēšanai, ko varēja piekopt vecos labos laikos. Vai šodien mums nav jārada cīņas dienas tautas brīvībai? Ne jau vienmēr demonstrācija nozīmē uznākšanu ar plakātiem uz laukuma. Varam iesniegt memorandus, vēstules saviem senātoriem, kongresmeņiem, avīžu ziņotājiem, ko mēs nevēlamies, par ko protestējam.

Vai naudu esam devuši Trimdas draudzes namam, lai tā tur uzņemtu komūnistus no Latvijas? Ja tas notiek, tad jājautā, kāpēc Latviešu leģions vispār cīnījās pret Maskavu, un tagad ejam tos apsveikt?! Ko darīt šai gadījumā? Vai ar individuālu boikotu vien pietiek? Doma, ka katrs var darīt pēc sava prāta, iet vai neiet, mums, latviešiem, neder. Amerikas brīvību nedrīkst izmantot subversīviem nolūkiem, jo iespējams, ka interesi šiem ciemiņiem pievērsīs Bruklainas iestādes un interesēsies, kas notiek šai namā, kuŗu atbalstījuši ar naudu individi un visa Bostonas latviešu sabiedrība. Daudzi no jums varbūt teiks: tie runā un nes mums mākslu — lavisko mākslu!

Māksla! Skan skaisti, bet to, tāpat kā ASV brīvību, prot izmantot savā labā mūsu ienaidnieks. Katrs nelietis var še prezentēties mākslas vārdā. Ar to cenšas aizsist latviešu patriotu mutes. Komūnistu pielūdzēji neskatās uz atsūtītā cilvēka politisko piederību. Katrs šeit atsūtītais komūnists lieto mākslu kā vīges lapu, ko apsegt savu kauna vietu — piederību pie komūnistu partijas.

Ko tad komūnisti grib? — Sarīdīt trimdiniekus, lai tie garīgi noasiņo, lai izbeidz cīņu pret komūnistu okupantiem.

Diviem kungiem nevar kalpot. Tā teorija, ko pauda mūsu centrālās iestādes — ja mēs sirsnīgi sagaidīsim Ave Sol, tad vairāk komūnisti netiks sūtīti, ir pilnīgi bonkrotējusi, ir bijusi maldīga. Sakaru komiteja vēl visu nav veikusi ārzemēs, vēl tai ir daudz pretinieku šeit, un tāpēc tā postīgo darbu turpinās.

Tagas Trimdas draudzes namā Bostonā pieteikts vakars Latvijas komūnistam Viktoram Hausmanim. Šo vārdu jau pieminēju šī gada pilnsapulcē savā ziņojumā, par ko daži cēla iebildumus, bet pareizi vien bija teikts. Pret Hausmaņa ielaišanu savā laikā cīnījās ALA toreizējais Ārējās informācijas vadītājs A. Lambergs, un brīdinājumus deva arī nelaikis Imants Lešinskis.

Ar šejienes kultūras sakaru simpatizētājiem un atbalstītājiem panākts, ka viņš ieradies ASV un ir viesis Bostonā — Latviešu ev. lut. draudzes namā. Ir cilvēki, kas maksā lielu naudu, lai šī kustība no Rīgas turpinātos, un, atzīsimies, ka tādas personas ir arī nacionālās organizācijās, kas bērnišķīgi grib mums iestāstīt, ka māksla ir bez politikas, sevišķi māksla, kas nāk no PSRS.

Kāpēc tiek stimulēta šī vienpusīgā braukšana. Skaidrs, lai paralizētu Helsinki 86 cīnītāju lielos panākumus ārzemju presē. Lai mēs atteiktos no nacionālpolitiskās darbības, kas jau tā ir sašaurinājusies līdz Mārtiņvakaru līmenim, un lai pārliecinātu, ka padomu kultūras darbinieki darbojas latviešu tautas interesēs. Padomju kultūras darbinieki ir devuši uzticības zvērastu komūnistu partijai, tās internacionāliem mērķiem pret mums — kā viņi mūs lamā — fašistiem.

Tautas cerība ir Helsinki 86 cilvēku tiesību grupa, kas bezbailīgi cīnās par savas tautas tiesībām un prasa krievu karaspēka izsešanu no Latvijas.

Helsinki 86 rīko trešo demonstrāciju Rīgā pie Brīvības pieminekļa, un šī demonstrācija notiek tieši 18. novembrī — Latvijas valsts dibināšanas dienā.

Vai mēs šai dienā stāvēsim malā, ieslēgušies savās sienās, vai iziesim ārā un pieteiksim savu solidāritāti cīnītājiem Rīgā? Ko darīsim? Padomājiet! Vai pēc turpat 50 gadiem, kad esam lolojuši sapni par brīvu Latviju, kad esam neskaitamas reizes atkārtojuši Andreja Eglīša ticību — Liec zobenu zem galvas un dziļi neiemiedz, nav pienācis laiks rīkoties arī mums?

Ja Rīgā prasa brīvību, vai mēs rietumos to neprasīsim un klusēsim?

O. Akmentiņš, Bostonā

AMBER PRINTERS AND PUBLISHERS
125 BROADVIEW AVENUE
TORONTO, ONTARIO
466-1514 465-7902

Izcila latviete — Lūcija Bērziņa jubilāre

Ir jāpiemin kāda izcila jubileja šinī gadā tālajā Austrālijā — zinātniece, paidagoģe un literāte Lūcija Bērziņa nesen atskatījās uz 80 mūža gadiem.

Lūcijas Bērziņas mūžs sācies 1907.g. 8. maijā Tērbatā, kur viņas tēvs prof. Ernests Felsbergs bija mākslas mūzeja vadītājs. Pēc bēgļu gaitām ģimene 1920.g. atgriezās Rīgā, kur prof. E. Felsbergs kļuva par pirmo Latvijas universitātes rektoru un grieķu un romiešu mākslas vēstures profesoru Filoloģijas un filozofijas fakultātē. Tā kā māte bija angliete, ģimenes valoda bija angļu, bet L. Bērziņa apgūst arī latviešu valodu, īpaši vasarās dzīvojot uz laukiem.

Pēc I Valsts ģimnazijas beigšanas L. Bērziņa 1927.g. beidz arī Angļu institūtu un 1934.g. Latvijas universitāti ar mag. phil. gradu. Strādājusi par angļu un vācu valodas skolotāju ģimnazijā. 1940.g. aicināta par angļu valodas un literatūras lektori Latvijas universitātē. Viņu 1943.g. ievēl par privātdocenti LU Filoloģijas un filozofijas fakultātē. Turpmākai zinātnieces karjērai kaŗš pārvelk svītru — viņa gan noliek pārbaudījumus doktores grada iegūšanai, bet savāktie materiāli Oksfordas universitātē disertācijas aizstāvēšanai paliek neizmantoti. Studiju laikā pievienojusies korporācijai Daugaviete.

Vācijas posmā L. Bērziņa no 1946. līdz 1949. g. darbojas Baltijas universitātē Pinebergā, kur viņu ievēl par privātdocenti un Filoloģijas fakultātes angļu nodaļas vadītāju.

Pēc iecelošanas Austrālijā L. Bērziņa strādā par angļu valodas un vēstures skolotāju Sidnejas ģimnazijās. — Kā jubilāre pati stāsta, ceļā no Vācijas uz Austrāliju uz kuģa viņai bijis jāmāca angļu valoda immigrantiem. Tad gan viņa sev nosolījusies nekad vairs ar mācīšanu nenodarboties. Taču dzīves ceļi izvērtās citādi.

Jau 1935.g. L. Bērziņai iznākusi angļu valodas gramatikas grāmata skolām, kas piedzīvo piecus iespiedumus. Vācijas trimdas posmā parādījās sestais iespiedums.

Paidagoģiskas aktīvitātes L. Bērziņai Austrālijā ir jo plašas. Viņa 1952.g. nodibina Sidnejas Latviešu Biedrības vidusskolu, kā arī līdz 1967. g. to vada. Viņa vada Latviešu Apvienības jaunatnes kursus Sidnejā, darbojusies Kultūras Fonda valdē. Vada Fendera universitātē latviešu valodas kursus. Par darbu etniskās izglītības laukā 1977.g. piešķirta Anglijas karalienes 25 gadu valdīšanas atceres sudraba medaļa. 1976.g. L. Bērziņa saņēmusi Kultūras Fonda Kr. Barona prēmiju paidagoģijas nozarē.

L. Bērziņas apcerējumi par literātūras jautājumiem parādījušies Latvijas laikā Daugavā, Izglītības Ministrijas Mēnešrakstā, Universitas un vairākos izdevumos trimdā. Tulkoti angļu valodā latviešu rakstnieku darbi — M. Zīverta Āksts, Blaumaņa, Ezeriņa u.c. stāsti.

Daiļliterātūrai L. Bērziņa pievērsusies samērā vēlu — tikai 1973.g. iznāca viņas pirmais romāns Eingāna. Lasītājs iepazīstas ar atšķirīgo Austrālijas dabu un iecelotāju grūtībām iedzīvoties šai zemē.

Otrs romāns Līdziniece parādās 1976.g., 1981.g. Mans draugs Žanis, Viena diena Ernas dzīvē — 1984, Pārnākšana — 1986 un Jaunības atblāzma arī 1986. Ja iepriekšējās grāmatās skarta savas identitātes meklēšana, jauniešu iekļaušanās divās kultūrās, tad pēdējā ir autobiografija.

Kopā ar savu dzīvesbiedru tautsaimnieku Arvīdu Bērziņu jubilāre daudz ceļo, tā gūstot arvien jaunus iespaidus. Arī lielajos latviešu sarīkojumos, kā Minsteres dziesmu svētkos, viņi ir viesi.

Ģimenē izaudzināti dēls un meita, kuŗu bērni paši sāk darboties latviešu sabiedrībā. Bērziņi var lepoties ar četriem mazbērniem.

Austrālijas latvieši raksturo Lūciju Bērziņu par siltu, gaišu personību, kam lielisks kontakts ar jauno paaudzi un kuŗas darbs un padoms ir bijis neatsveŗams latviskai izglītībai Austrālijā.

Jubilāre pati sevi raksturo par kautrīgu, bet ja gadoties jautājums, kas viņu interesē, varot kļūt ļoti runīga. L. Bērziņas lielā interese par mākslu un literātūru izskaidrojama ar vidi, kuŗā tā augusi. Arī vēl tagad viņa ticot, ka šie gara dzīves strāvojumi esot svarīgāki par 20.g.s. technikas sasniegumiem.

Lai daudz laba vēlējumu izcilajai kultūras darbiniecei no tālās Kanadas!

E. Ezera

Marta Cakare

Prieka Vēstnešu koncerts Gaŗezerā

Ir neparasti Kronvalda zālē dzirdēt garīgu koncertu, bet, tāpat kā 1986. gadā, arī šajā vasarā katoļu dienu ietvaros radusies jaukā doma — rīkot garīgu koncertu. To šoreiz sniedza dziedātāju Ansamblis ,,Prieka Vēstneši''.

Savu vārdu viņi balsta uz pravieša Jesajas grāmatas 52. nodaļas, septīto pantu: ,,Cik mīlīgi ir prieka vēstnešu kājas (soļi), kas vēstī mieru, nes labas ziņas un sludina pestīšanu''.

Koncerta vislielākā atbildība bija pavadītājai Sarmai Aistarei-Aļļei. Viņa ieguvusi bačeleru gradu mūzikā, paidagoģijā, klavieŗu un ērģeļu spēlē.

Dagnija Bērziņa, ansambļa vadītāja, arī ieguvusi bačelera gradu mūzikas paidagoģijā, diriģēšanā un dziedāšanā. Koncerts sākās ar G. Banova un Fr. Hernadeza slavas dziesmu — Kungu kungs varenais, intonācijā saskanīgi, tembrāli saliedēti, ar dabisku kāpinājumu.

Pašreiz kristīgiem jauniešiem ļoti iemīļota ir Michael W. Smith'a Ak, Dievs, cik varens ir Tavs vārds (How majestic is Thy name). Šī dziesma ir arī apbalvota, tā strauja, pacilājoša, mudina Dievu slavēt un godāt. Labu atbalstu dziedātājiem deva pianiste Sarma Aļļe, pavadījumu veicot lielā precizitātē un, ar dziedošanu toni.

Kontrastaina, dzidri un saskanīgi izskanēja meiteņu dziedātā Brīnišķīgs ir Glābējs, tāpat, meitenes turpināja gavilēt dziesmā Dziediet līksmi, gavilējiet, dziediet visi alelūjā. A. Heringas dziesma Kāpēc man bīties ieveda noskaņā par mūžības mājām, kur nebūs ciešanu un, kur neviens vairs neraudās.

Interesantā ritmā un kontrastos atskanēja R. Krugera un G. Vilkinsona Esmu ķēniņa bērns.

Dziesma F. Hernadeza Es tev dziedu, rakstīta stakāto veidā, kur tiek akcentēti atsevišķi vārdi; priecīgā noskaņā izskanēja A. Heringas Lieldienu dziesma, tāpat Dzīvības koks, un skaistā tradicionālā kompozīcijā izskanēja pēdējā dziesma Mans patvērums un mana klints.

Viss koncerta devums veda uz vienu noteiktu mērķi: priekā apliecināt Dievu, to slavēt un godināt. Šis kūsājošais prieks pielipa arī pilnās zāles jauniešiem un pārējiem klausītājiem. Ansamblis dziedāja labā saskaņā, izceldams mūzikālo līniju, nevainojamā intonācijā un ritmā.

Izcila bija pavadītāja pianiste Sarma Aļļe, kuŗas precīzie pavadījumi bija ansambļa krāšņums.

Lai gan garīgos koncertos aplaudēt nav parasts, taču ansambļa gavilēšanas prieks izraisīja spotānus aplausus, kuŗi nerimās, kamēr dažas dziesmas nebija atkārtotas.

Gaŗezera Prieka Vēstnešu koncertā soprānu dziedāja Dagnija Bērziņa no Filadelfijas un Anita Ukstiņa no Lansdales, altu — Vaira Gertnere no Toronto, Gatis Ķeris — baritons no Kvekertaunas, Pēteris Aļļe — tenors un pianiste — Sarma Aļļe. Pauls Barbīns — bass, no Klīvlandes.

Pateicamies ALKA's vadītājiem par jauko izdevību Kronvalda zālē dzirdēt garīgu mūziku.

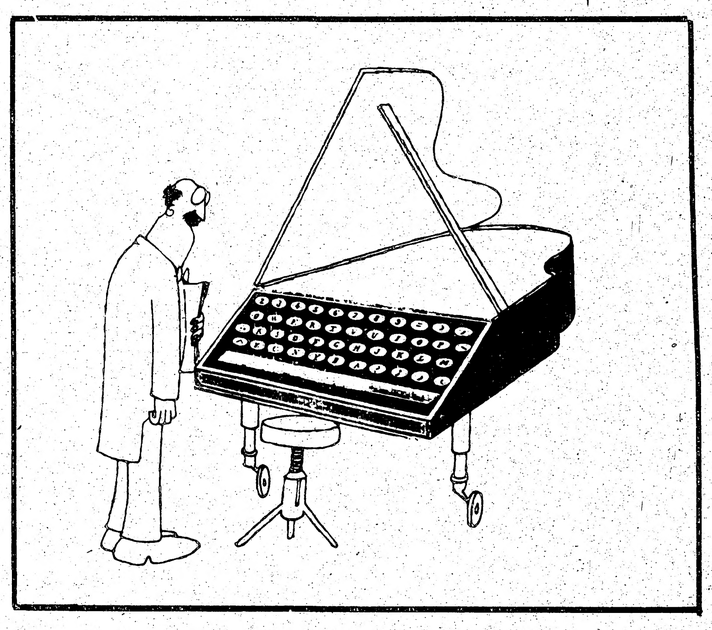

Tāls ciemiņš DV namā Londonā

Sava šīs vasaras Eiropas ceļojuma nobeigumā Kanadā labi pazīstamais mākslinieks Dzintars Mežulis pāris nedēļas uzkavējās Anglijā. ELJAs Lielbritanijas nodaļas ierosmē mākslinieks piedalījās jauniešu seminārā Rovfantē 12. sept. un 23. sept. DVF namā Londonā, stāstot par savu mākslu, kā arī rādot slīdītes nelielam klausītāju pulciņam. Diemžēl, laika trūkuma dēļ nebija iespējams referātu plašāk izziņot.

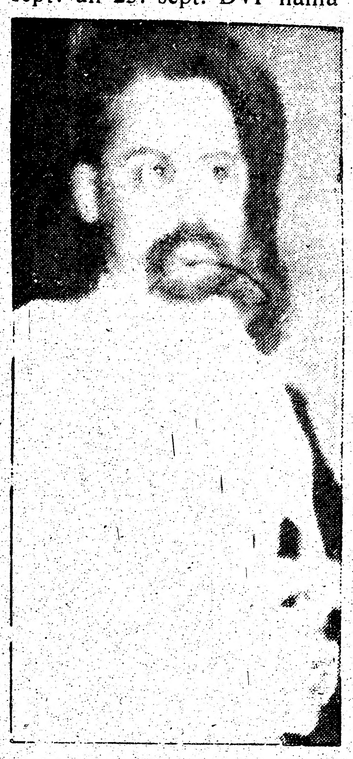

Dzintars Mežulis Anglijas latviešu sabiedrībā ir maz pazīstams, kādēļ ieskats viņa mākslā vienu otru pārsteidza un varbūt pat mulsināja. Pēc mākslinieka paskaidrojumiem par savu māksliniecisko ,,augšanu un veidošanos'' arī neparastais kļuva saprotamāks un tuvāks. Žēl, ka nebija iespējams noskatīties videofilmas ar mākslinieka darbu attēliem piemērota TV aparāta trūkuma dēļ. Mežuļa fotografiju krājumu, slīdītēs uzņemtu, skatoties varējām līdz ar mākslinieku apceļot vai visu pasauli, iepazīties ar dažādo tautu mākslu un saskatīt, kas ir kopējs un kas atšķirīgs to elementos. Dzintara Mežuļa asprātīgais stāstījums fotoattēlus padarīja vēl dzīvākus un interesantākus. Paldies sakāms jauniešiem par ātro rīcību, tālo mākslinieku notverot vēl dienu pirms aizlidošanas uz Kanadu.

A. L.

TORONTO
DVTK
JURIS FREIJS
LAILA GAIDULE
VALDIS MARTINSONS
VIJA VARE
O.M.T.A. TEĀTŖU FESTIVALĀ
TORONTO
SESTDIEN, 7. NOVEMBRĪ
PLKST. 20.00
De La Salle College
131 Farnham Avenue
(starp Avenue Rd. un Yonge St. dienvidos no St. Clair Ave.)
Biļetes DV grāmatnīcās un pie kases.
Uldis Siliņš
Kade pārnāksi, bālelīņ
REŽISORS GUNĀRS VĒRENIEKS

Bagātas Daugavas Vanagu dienas Anglijā

Daugavas Vanagu saime Anglijā ik rudeni pulcējas Daugavas Vanagu dienās, ko pārmaiņus rīko DVF nodaļas. Šā gada — jau divdesmit piekto — DV dienu saimnieki bija DVF Koventrijas vanagu saime, paši savās „Mūsmājās".

Laika gaitā DV dienu norisē izveidojušās savas tradicijas: bez darba sēdes — delegātu pilnsapulces — tām ir kultūrai un mākslai, kā arī saviesīgai dzīvei veltīts laiks. 25. DV dienu rīkotāji bija domājuši par visu — pēc nopietnās darba pilnsapulces dalībnieki varēja atpūtināt nervus un iepriecināt sirdi gan koncertā, gan mākslas izstādē, gan arī saviesīgajā vakarā.

* * *

Delegātu pilnsapulci sestdien, 19.septembrī, pl. 9.30 no rīta Mūsmāju lielajā zālē DVF valdes priekšsēdi L.Rumbu lūdza atklāt Koventrijas nodaļas valdes priekšsēdis D. Krūmiņš. Klāt bija 40 delegāti ar 47 mandātiem, pārstāvot 1672 biedrus. Par pilnsapulces vadītāju ievēlēja J. Pētersonu, par viņa palīgu V.Aueru; par protokolistiem — J. Rolavu un J. Poču. Sapulces darbu ievadot, Koventrijas vīru ansamblis skanīgi nodziedāja 5 patriotiska rakstura dziesmas. Pēc iepriekšējās pilnsapulces protokola pieņemšanas sapulces dalībniekus uzrunāja un sveica DV priekšnieks J.Frišvalds. DV vanadžu priekšniece A. Liepiņa sveicināja vanadžu goda priekšnieces M. Ķeņģes un savā vārdā. Labas sekmes vēlēja LAK EC prezidija priekšsēdis J. Ranka. Latvijas sūtniecības Londonā vadītājs P. Reinhards savus sveicienus līdz ar ieskatu politiskā stāvoklī sniedza vēlāk, pilnsapulcei darbu atsākot pēc pārtraukuma. Pa tālruni savu apsveikumu bija izteicis ģenerālsekretārs A.J. Bērziņš no Minsteres. Rakstiski bija sveikuši PBLA valdes loceklis Aug. Abakuks, LNPL prezidija priekšsēdis Andris Abakuks, DV goda priekšsēdis V. Hāzners, DV darbības zemju valžu priekšsēži, u.c.

Pārskatu par DVF darbību aizvadītajā š.g. pirmajā pusē sniedza priekšsēdis L. Rumba, ietverot tajā visu valdes daļu vadītāju pārskatus. Ļoti rosīgu darbību izvērtusi Ārējās informācijas daļa, par ko pilnsapulce izteica daļas vadītājai Rutai Parisai pateicību. Daļas darba slodze bijusi ļoti liela sakarā ar t.s. „kaŗa noziedznieku" lietu, Baltiešu padomes un Baltiešu apvienības pasākumiem, informācijas darbu PBLA Dziesmu dienu laikā Minsterē un uzturot sakarus ar citu tautu, jo sevišķi angļu, politiskiem darbiniekiem un presi. Nozīmīga ir DVF tiesību konta nodibināšana un apsveicama lielā atsaucība šim pasākumam, kas domāts nepatiesi apvainoto tautiešu aizstāvēšanai. Šogad ar DVF atbalstu uz Jāņa Riekstiņa Studiju Centru dosies Anda Lutkēvica un uz Sabiedrisko zinātņu institūtu Minsterē — Rolands Blezūrs. Šī pavasaŗa SZI trīs absolventi— Ingrida Liepiņa, Kalvis Krūmiņš un Imants Lieģis saņēma kā DVF, tā LNPL stipendijas. DVF materiāli atbalstījis arī vairāku jauniešu piedalīšanos 3x3 nometnēs Anglijā (Almelijā un Straumēnos), Eiropas vasaras skolā, kā arī braucienā uz Berlīni. Dažādu pasākumu kārtošanā ir laba sadarbība ar LNPL prezidiju, piem. Latviešu kultūras vērtību krātuves iekārtošanā DVF Straumēnos, Latviešu izglītības fonda līdzekļu sagādē, datora iegādē, u.c.

DVF īpašumi darbojušies sekmīgi. Neskatoties uz īpašumā izdarītiem uzlabojumiem un pārbūvēm (Kultūras krātuves vajadzībām t.s. „pulksteņa mājā"), Straumēni uzrada £60581 atlikumu pusgada budžetā. Arī DVF nams Londonā darbojies sekmīgi, ar £2632.- lielu atlikumu.

Saimniecības daļas vadītājs J. Āpše sekmīgi izkārtojis braucienu ar autobusu uz Minsteres Dziesmu dienām, atceļā apmeklējot arī Lommeles kapus.

Iekšējā informācijas daļa aicina palielināt DV Mēnešraksta abonentu skaitu, iegādāties un popularizēt DV izdotās grāmatas un citas publikācijas.

Lielu pateicību pelna vanadžu saime, kas rosīgi piedalās kā aprūpes, tā informācijas un kultūras darbā, bet jo sevišķi saimnieciskos pienākumos.

Ierosināts celt pieminekli Latvijas brīvības cīnītājiem DVF Straumēnos, un izsludināta sacensība pieminekļa metam. Jaunajam latviešu tautas tiesību aizstāvim Rolandam Silaraupam DV CV sēdes laikā Minsterē nodotas £500.- jaunās dzīves vajadzībām.

Nobeigumā valdes priekšsēdis izteica pateicību visiem DVF nodaļu brīvprātīgajiem un algotajiem darbiniekiem.

DV CV ziņojumu sniedza CV prezidija loceklis A.Lindens, saslimušā S. Lindiņa vietā. Iepazīstinājis ar CV sēdes atzinumiem un lēmumiem, A. Lindens tuvāk paskaidroja to pamatojumus un nozīmi. Tā kā šogad notiek DV vadības vēlēšanas, vairāku ierosinājumu īstenošanu atlika līdz jaunās centrālās valdes izveidošanai. Pilnsapulce nolēma turpmāk DVF locekli Centrālā valdē ievēlēt pavasaŗa pilnsapulcē un nevis rudens sapulcē, kā līdz šim. S. Lindens uzsvēra CV pieņemto vēstījumu, kur izteikta doma, ka DV organizācijai jādara viss iespējamais, lai novērstu latviešu tautas tiesību un latviešu valodas apspiešanu un iznīcināšanu, ko tik neatlaidīgi piekopj okupācijas vara.

Papildinot priekšsēža ziņojumu, DVF valdes locekļi iepazīstināja ar savu daļu nākotnes darbības nodomiem aprūpes, kultūras, sporta un informācijas darba laukā. Administrātīvās daļas vadītājs J. Ranka reizē informēja arī par LAK EC darbību un nodomiem, minot ierosinājumus nākošo Eiropas latviešu un arī PBLA dziesmu svētku rīkošanā. Viņš ļoti atzinīgi novērtēja Latviešu kultūras vērtību krātuves vadītājas Ineses Auziņas-Smith darbu, par ko tuvāk DV dienu dalībnieki dzirdēja nākamās dienas referātā. Saimnieciskās daļas vadītājs J. Āpša ziņoja par saimniecisko pasākumu darbību (DVF grāmatnīcu un klubu Londonas namā u.c.). Tā kā Āpša ir arī Anglijas latviešu pārstāvis Brīvās Latvijas apgādā, viņš informēja par laikraksta financiālo stāvokli; lai gan abonentu skaits ir pieaudzis, pagaidām vēl materiālais atbalsts ir nepieciešams. Brīvās Latvijas redaktors Anglijā J. Andrups minēja par ierosinājumiem laikraksta satura pārkārtojumā (par tiem runāja jau š.g. jūnijā Londonā rīkotajā pārrunu vakarā, kur piedalījās arī atbildīgais redaktors Fr. Launags).

Jaunatnes daļas vadītājs Aivars Sinka ieteica popularizēt sporta kreklus ar vārdiem „Dzimtā valoda", dāvinot tos arī jauniešiem dzimtenē. Straumēnu nodaļas priekšsēdis A. Sīlis ziņoja par Jūlija Kadeļa piemiņas fonda nodibināšanu un aicināja to atbalstīt ar iemaksām.

Vanadžu daļas vadītājai E. Sarkanbārdei papildinājumu nebija, bet viņa, kopā ar Vidusanglijas novada vanadžu pārstāvi Z. Lazdiņu, ar rozēm un balvu pateicās vanadžu priekšniecei A. Liepiņai, kas šim amatam vairs nekandidē, par ļoti labo sadarbību, atsaucību un ierosinājumiem vanadžu darbam aizvadītajos deviņos vanadžu priekšnieces darba gados. Revīzijas komisijai šoreiz bija daži iebildumi un norādījumi saimniecisko pasākumu darbā, bet visumā tā atzina kā DVF valdes, tā citu darbinieku darbību par sekmīgu. Ziņojumus pieņēma, pievienojoties revīzijas komisijas izteiktai pateicībai DVF valdei un darbiniekiem.

Pārrunas par ziņojumiem bija lietišķīgas un bez liekiem asumiem. Vienojās par to, ka lielāka vērība jāpievērš kā DVM, tā citu DV izdevumu popularizēšanai; jāpagarina iecerētā pieminekļa sacensību termiņš; atbalstāma doma par serijas Latviešu kaŗavīrs 10. sējuma izdošanu, ievietojot tur iespēju robežās kritušo kaŗavīru vārdus; lūgt valdi izkārtot Rolanda Silaraupa viesošanos Anglijā; atbalstīt Kultūras vērtību krātuvi, nododot tās rīcībā DVF iegādātās filmas, diapozitīvus un citus līdzīgus materiālus.

Nākošās DV dienas — 26. uzņēmās rīkot DVF Straumēnu nodaļa.

Pilnsapulci slēdza pl. 5 pēcpusdienā, nodziedot Daugavas Vanagu dziesmu.

* * *

Jau drīz DV dienu dalībnieki pulcējās atkal lielajā zālē, lai piedalītos svinīgajā jundā, ko vadīja DVF valdes loceklis J. Ranka. Visiem kājās pieceļoties, zālē ienesa Latvijas karogu. Lielo jundu dziedāja Koventrijas nodaļas vīru ansamblis, bet pausmi pūta M. Burģelis. Pēteŗa Aigara dzeju Latvijas vārds skandēja Fr. Cīrulis. DV solījumu šoreiz pirmo reizi deva Jaunatnes daļas vadītājs Aivars Sinka, drošā noteiktā balsī apliecinot ticību Latvijas brīvībai. Svinīgā junda izskanēja ar korāli Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils un Latvijas himnu. Tad bijušo cīnītāju rokas iznesa Latvijas karogu — šīs, savā vienkāršībā dziļi izjustās jundas noslēgumā.

Sekoja Ileānas Pētersones koncerts un pēc tam tradicionālā DV dienu balle, ar deju, senu draugu tikšanos un balvu pasniegšanu sekmīgākajiem DVF sportistiem.

* * *

Kā pirmais kultūras un mākslas sarīkojums šajās DV dienās jāmin izstāde, ko sestdienas rītā, vēl pirms delegātu sapulces, atklāja vanadžu priekšniece A. Liepiņa, iepazīstinādama ar abiem izstādes māksliniekiem — tēlnieci Austru Prībergu un gleznotāju Imantu Laugali. Tēlniece Austra Prīberga savas mākslas gaitas iesākusi ar keramiku, bet vēlāk pievērsusies vairāk kokam, kas viņai šķiet „tuvāks un dzīvāks par mālu". Izstādē bija 15 darbi kokā, 6 lielāki veidojumi mālā, kam pievienojās labs bariņš priecīgu keramikas siventiņu. Ja sākuma gados māksliniece bija pievērsusies latviskā stilā darinātiem tēliem, tad tagad viņa veidojusi jau vairākus abstraktus darbus. Tie neattēlo kādu reālu tēlu, bet atļauj katra izdomai tajā saskatīt sev tuvo. Koka materiālu izvēle ir plaša — priede, liepa, kastaņkoks un pat kāds 400 gadu vecs ozols. Prīsberga piedalījusies daudzās izstādēs Anglijā, kā arī Kanadā, ASV un citur.

Gleznotājs Imants Laugalis latviešu sabiedrībai Anglijā ir labi pazīstams jau ilgus gadus, jo viņa zīmējumi jo bieži parādījās laikrakstā Londonas avīze un citos izdevumos. Savas mākslas gaitas sākumā Laugalis gleznoja ar eļļas krāsām, vēlāk pievērsās akvareļiem, bet tagad lieto modernās akrilika krāsas. No izstādē redzamiem 30 darbiem tikai divi vairs bija eļļā, kamēr 18 — akvareļi un 10 — akrilikā. Laugaļa temati ir daba dažādos gada laikos un arī figurālie darbi. Retāk darbos parādās tradicionālie latviskie elementi, vairāk — vispārcilvēciskie. Gleznā Bildinājums saskanīgi ietverti abi. Izstāde bija labi apmeklēta un jācer, ka viena otra latviešu māja būs kļuvusi bagātāka ar kādu no mākslinieku darbiem.

DV dienu devums otrai mākslai — mūzikai — bija Ileānas Pētersones koncerts ar Lesliju Īstu (East) kā pavadītāju. Par dziedātājas sniegumu varētu tikai atkārtot jau teikto izcilo vērtējumu, ko viņai veltījuši mūsu mūzikas kritiķi. Var tikai piemetināt, ka māksliniece šoreiz bija izvēlējusies programmu, kas brīnišķi iekļāvās DV dienu noskaņojumā.

Pirmajā daļā dzirdējām J. Vītola, J. Ķepīša, L. Garūtas un B. Skultes dziesmas, kas, vismaz vecākai paaudzei, ir tuvas un labi pazīstamas. T. Ķeniņa laikmetīgākās Dziesmiņas Amandai ļāva dziedātājai visā pilnībā parādīt savu iejušanos latviskā bērna pasaulē— smalkjūtīgi, sirsnīgi un ar jauku humora ieskaņu. Koncerta otrā daļā dzirdējām Ileānu Pētersoni — operas solisti, kas drāmatiskā dziedājumā parādījās Verdi Trubadūra, Sensansa Dalilas un Maskanji Zemnieku goda varoņu ārijās. Koncerts izskanēja ar latviešu operu dziesmām — Mirdzas dziesmu no Jāzepa Mediņa Vaidelotes, Spīdolas — no Jāņa Mediņa Uguns un nakts un Marutas — no B. Skultes Vilkaču mantiniece. Pēc saņemtām ziedu veltēm piedevās dzirdējām vēl vienu J. Ķepīša dziesmu. Koncertā klausoties, skaudri iesāpējās sirds par dziļajām brūcēm, ko mūsu mākslas pasaulē situšas naidīgās varas, pārcērtot ne vienu vien radoša gara darba plūdumu. Dažs mākslinieks no cirstajām brūcēm atspirdzis un rada jaunus darbus; cits

(Turpinājums 19. lp.)

Leonija Ozolkalne

KUR TU ESI?

Autore mums ir ļoti labi pazīstama ar grāmatu Ugunī. Tāpat arī šoreiz ļoti raitā valodā aizved lasītāju kaŗa un pēckaŗa bēgļu gaitās, rādot vecākās un vidējās paaudzes cīņu par brīvu Latviju.

Laba dāvana visiem grāmatu cienītājiem.

Cena $19.00.

PIEPRASAIT SAVAM GRĀMATU PIEGĀDĀTĀJAM

Anšlavs Eglītis

Vilis Liniņš, Ārpus Padomijas koncentrācijas nāves nometņu žoga

284 lappuses, Latviešu Nacionālā Fonda izdevums. Stokholmā, 1987.g.

GRĀMATA VELTĪTA KOMPARTIJAS UPURU PIEMIŅAI.

Apgrozībā netrūkst grāmatu, kuŗas sarakstījuši kādreizējie ieslodzītie Padomju Krievijas soda nometnēs, kam laimējies šādā vai tādā ceļā nokļūt ārzemēs. Liniņa grāmata sevišķi interesanta tāpēc, ka to sarakstījis brīvs pilsonis, brīva līguma darbinieks, strādādams Vaņino ostā, Sibirijas austrumu piekrastē, ziemeļos no Vladivostokas. Vaņino bija caurlaides osta daudziem miljoniem ieslodzīto, kuŗus padomju vara transportēja uz Magadānas un Kolimas apgabalu zelta u.c. raktuvēm un meža darbiem. Liniņš stāsta dzīvi, krāsaini, sniedzot jo plašu tiešas pieredzes un faktu materiālu. Viņa grāmata pelna starptautisku ievērību.

Grāmatas sākumā Liniņš pakavējas pie pēckaŗa apstākļiem Latvijā, kad visi vīrieši, sākot ar 17 gadiem, tiek iesaukti vai nu armijā, vai savākti pārbaudes nometnēs. Liniņa tēvs, lauksaimnieks, nonāk apcietinājumā. Par tēva likteni ģimene uzzina tikai pēc ilgāka laika, kad saņem viņa slepeni izmesto zīmīti, ka viņš notiesāts uz četriem gadiem spaidu darbos. Viņš pārnāk tikai pēc pieciem arpus gadiem. Ņižnetagiļskas (pie Urāliem) nometnē no apm. 2000 cilvēkiem, vairumā latviešiem, dzīvi palikuši tikai Liniņš seniors un vēl viens. Tēvs atgriežas mājās bez zobiem, pusakls, galīgi novārdzis un drīz arī nomirst, neuzzinājis, par ko sodīts.

Ar milzu piepūli cīnoties par eksistenci, jaunais Vilis Liniņš mācās Rīgas jūrskolā. Prakses mēnešus viņš nostrādā ārpus Latvijas. Viņš vēstī par ārkārtīgi primitīviem dzīves apstākļiem Iekškrievijā, par mazražīgiem un dezorganizētiem darba paņēmieniem, par vietējo naidu pret atbraucējiem. Igaunijā viņš pirmo reizi sastopas ar ieslodzīto darba spēku. Kaŗš sen beidzies, bet krievi drudžaini gatavojas jaunam kaŗam un ceļ apcietinājumus un bazes Baltijas jūras krastos. Darbus veic g.k. maršala Rokosovska speciālarmijas paliekas. Šo armiju savā laikā izveidoja no soda nometņu iemītniekiem, dodot tiem iespēju ,,izpirkt savu noziegumu'' kaujas laukā. Spec. armija triekta uzbrukumos ar lielāko nesaudzību, zaudējusi vairākus miljonus kritušo, bet arī izcīnījusi svarīgākās uzvaras rietumos. Pēc kaŗa armija nav vis demobilizēta, kā solīts, bet paturēta kā smaga rezīma spaidu darbu vienība. Ar šiem iznīcībai nolemtajiem darba vergiem Liniņam veicas nodibināt ciešamas attiecības, apejoties ar tiem kā ar ,,cilvēkiem'', ko tie nav pieredzējuši ilgus gadus.

1951. gadā, beidzis jūrskolu kā hidrotechnikas inženieris jūras virsnieka pakāpē, Liniņš dodas nokalpot obligātos trīs gadus valsts dienestā ārpus Latvijas. Kā spaidu darbos nosūtīta tēva dēls, viņš nejūtas droši. No 40 jūrskolniekiem viņa klasē 7 jau ,,pazuduši''. Arī viņš pats tiek bieži aicināts ,,uz pārrunām'' čekā un 9 reizes rakstījis jo sīku savu autobiografiju. Laikraksti min daudzkārt lielāko izpeļņu Tālajos austrumos, kas ļautu palīdzēt mātei un brālim. Vilina arī nostāsti par dabas krāšņumiem mežonīgajā, kalnainajā okeana piekrastē, un Liniņš noslēdz kontraktu par trīs gadu darbu Vaņino ostā.

Šo izšķiršanos viņš uzlūko par savas dzīves lielāko kļūdu. Visiem spēkiem vajadzējis turēties dzimtenē, vismaz Baltijā. Viņš brauc uz trim gadiem, bet iestrēgst uz 20. Arī no pārējiem 17 latviešiem, kas brauc kopā ar viņu, Latvijā atgriežas tikai divi vai trīs.

Brauciens uz austrumiem līdz beidzamam pārpildītos vilcienos, piestātnēs izmisīgi cīnoties sadabūt ko ēdamu, ilgst vairākas nedēļas. Viņi nonāk visprimitīvākos apstākļos. Gala stacijā no vilciena jālec tieši sniega kupenās, jo peroni vēl nav uzbūvēti. Ostas pārvalde paziņo, ka nekādu darbinieku viņiem nevajaga. Nav pat kur pārlaist nakti. Salā un putenī viņiem jākuļas uz 11 kilometru tālo pilsētiņu, kamēr beidzot laimējas ielauzties kādā pārpildītā barakā un pārgulēt uz grīdas. Mitekļa meklēšana sagādā viņam raizes vēl gadiem ilgi. Atsevišķa istabiņa ir neaizsniedzams sapnis. Jādzīvo kopmītnē 30 un vairāk cilvēkiem vienā telpā. Darbi norit vairākās maiņās. Kopmītnē dienu un nakti ir kustība, troksnis, dzeršana, kāršu spēle. Daudzreiz Liniņš apskaudis ieslodzītos, jo nometnēs vismaz naktīs ir miers. Ar lielām pūlēm viņš sameklē darbu, ko apmaksā tikai ar 90 rubļiem mēnesī, daudz mazāk nekā varētu saņemt dzimtenē. Jau pirmajā rītā, ejot uz ostu, viņš redz ceļmalā nogalinātu cilvēku, par ko neviens neliekas ne zinis. Cilvēka dzīvība Vaņino ir lēta. Ap pusdienas

laiku līķus savāc un aizved uz kopējo kapu. Vaņino nav ne laikrakstu, ne radio, ne kino, ne grāmatu. Arī pasts darbojas bezgala gausi. Jādzīvo pilnīgā atšķirtībā no visas pasaules. Ļaužu vienīgā izprieca ir dzeršana. Dzer nevis vodku, bet no koka vai naftas ražotu spirtu, atšķaidot uz pusi ar ūdeni. Dzer no prieka un bēdām. Spirts ir vienīgās zāles visām kaitēm, dzer visi — vīrieši un sievietes, dzer arī Liniņš. Zeļ arī kāršu spēle, jo krievi pēc savas dabas ir hazardisti. Un tā kā ne mantas, ne naudas, ko paspēlēt nevienam nav daudz, tad nereti uz spēles tiek likta cilvēka dzīvība. Nodaļās par pirmajiem gadiem Vaņino ir vairāk dramatisku notikumu nekā dažā dēku romānā.

Liniņš kļūst par liecinieku lielākam un brutālākam vergu apgrozības pasākumam cilvēces vēsturē, kas saucas ,,Daļstroj'', padots tieši Staļinam, un tāpēc var atļauties lielākās patvarības. Vaņino ir svarīgākā caurlaides osta. Ikdienas pienāk vairāki gaŗi vilcieni ar ieslodzītajiem, kuŗus izvieto neskaitāmās nometnēs Vaņino apgabalā. Liniņš brīnās, kā Krievijas vārgā rūpniecība spējusi pieražot tik daudz dzeloņstiepļu? Ieslodzītos nodarbina dažādos būvniecības un meža darbos, ostas tuvākā un arī tālākā apkaimē, arī Sachaļinas salā, ko no Vaņino šķir tikai daži desmiti kilometru, bet viss vairums apcietināto tiek nosūtīti pa jūru tālāk uz ziemeļiem — uz Magadānas un Kolimas ,,baseina'' zelta un citām raktuvēm un mežu cirsmām. Šo tālāko ceļojumu ieslodzītie uzlūko tikpat kā par nāves spriedumu, jo izciest soda gadu Kolimas badā un bargajās ziemās (jāstrādā cauru gadu 7 dienas nedēļā) nav ne mazāko cerību.

Jau transporta apstākļi ir necilvēciski. Pārsūta grupās pa 4000. Preču kuģa telpīgajā vēderā iekārtotas guļamnāras 10 stāvos. Tur ieslodzītajiem jāpaliek visu ceļošanas laiku, apm. trīs nedēļas. Pa lūkām ielaiž pārtiku un ūdeni un izvelk mēslu spaiņus. Lai ļaudis nenosmaktu, lūkas visu laiku tur vaļā, pie kam augšējās nārās gulētāji nereti nosalt. Gadās, ka ieslodzītie izmisumā sadumpojas. Tad tos apstrādā ar auksta ūdens strūklām. Dažkārt piešļāc kravas telpā tik daudz ūdens, ka apakšējās nāras apslīkst. Vienu vienīgu reizi dumpiniekiem veicies pārvarēt kuģa sardzi un komandu. Dumpinieki likuši kapteinim taisnā ceļā stūrēt uz Ameriku. Par nelaimi kapteinim bijusi iespēja slepeni sazināties ar cietzemi. Izsūtītās torpēdu laivas dumpīgo kuģi nogremdējušas ar visu sardzi un komandu, kas tā kā tā būtu jātiesā par nepietiekamu pretošanos dumpiniekiem.-

Pa laikam ap 10 proc. no kravas ceļojumu nepārcieš, bet pārpalikušos, galīgi novārgušus, bez atpūtas dzen tālākos transportos vai tieši darbā.

Liniņam kā inženierim allaž nācies strādāt ar ieslodzīto darba spēku. Viņš sadala ieslodzītos četrās kategorijās: 1) — polītiskie ieslodzītie, kas nolemti iznīcināšanai. Ar tiem apietas vissliktāk, bieži vien tos tīši mocot, ar tīri sadistisku prieku. 2) — ,,Raboķagi'', parastie deportētie, sodītie par nodokļu vai nodevu nepildīšanu, par darba kavēšanu, par sabiedriskā īpašuma izlaupīšanu (liela daļa sieviešu sodīta par vārpu vai kartupeļu lasīšanu jau novāktos tīrumos). Šinī kategorijā ietilpst arī kaŗa gūstekņi, mājās neatlaistie kaŗavīri okupētajās zemēs, īpaši Vācijā, savāktie ļaudis ,,kaŗa postījumu labošanai''. Šī grupa ir arī galvenā darbu veicēja. 3) — kategorija ,,vory'' (zagļi) — par pārliecīgu korupciju vai zagšanu nežēlastībā kritušie partijas funkcionāri, kā zināmā mērā priviliģēta grupa. Pēdējā un visnegantākā kategorija ir profesionālie kriminālisti, ,,zuki'', vai ,,blatnije''. Šie, līdz necilvēcībai deģenerētie ļaundaŗi izveidojušies galvenā kārtā no 30. gadu ,,tīrīšanās'', bez vecākiem palikušiem bērniem — klaidoņiem, ,,bezprizornije'', kas Staļina valdīšanas gados bandās apvienojušies, klīda pa Krievzemi, zagdami un laupīdami, lai kaut kā turētos pie dzīvības. Šis bērnu posts padomju literātūrā vairākkārt aprakstīts, pa laikam tēlojot, cik ļoti padomju vara par tiem rūpējas un rauga tos pārvērst par krietniem un godīgiem pilsoņiem. No latviešiem, piem., Dripe, veltījis vairākas grāmatas šai temai. Vienu otru klaidoni varbūt arī ,,iztaisnoja'', bet miljoni citu izveidojās par īstiem meistarkriminālistiem un lielā skaitā nonāca arī soda nometnēs. Tur tie tūdaļ apvienojās slēgtās bandās, lai terrorizētu un dažādi izmantotu pārējos apcietinātos. Par nelaimi nometnes sardze, arī priekšniecība, labprāt sadarbojas ar ,,sukiem'', jo tie palīdzēja izspiegot ieslodzītos un turēt tos pastāvīgā trauksmes stāvoklī. Strādājot ar ieslodzītajiem, Liniņš dažkārt ir neziņā, ar ko svarīgāk saprasties, ar nometnes oficiālo priekšnieku vai ,,suku'' slepeno vadoni. Suku neievērošana sagādājusi viņam daudz nepatikšanu un novedusi pat lielās briesmās.

Visi būvju un meža darbi, saprotams, veikti bez kādām mašīnām ar cilvēku roku spēku un visprimitīvākajiem darba rīkiem. Dzelzceļus stīgojot, klintis gan saspridzina, bet visus gruvežu novākšanas un rakšanas darbus veic ieslodzītie, bieži sieviešu komandas, kas savāktas īpašās sieviešu nometnēs.

Piekrastes meži izcirsti bez kāda plāna, par atjaunošanu neraizējoties. Piekrastes kalnos un taigā dzīvojušas, Liniņš min, varbūt ap 100 dažādu ,,iedzimto'' etnisko grupu, cilšu un tautiņu, pārtiekot no zvejas un medībām. Katra ar savu folkloru, parašām, teikām un ticējumiem. Šīs grupas pārdzīvojušas cara laikus, bet sociālisms, iznīcinot viņu dzīves apstākļus, apdzirdot ar spirtu un nogādājot darbu nometnēs, iznīcinājis tās bez pēdām.

Liniņš atzīmē, ka diezgan daudz rakstīts par Pievolgas vāciešu, Krimas tatāru, Kaukāza čečenu un ingušu likvidēšanu, bet nekur neviens neesot pieminējis Amūras apgabala ķīniešus. Krievijas ķīnieši, vairāk nekā divi miljoni, būdami čakli un konstruktīvi, dzīvojuši daudz turīgāk nekā vietējie krievi, nereti modinādami skaudību. Jau vairākus gadus pēc kaŗa nolemts ķīniešu ,,koloniju'' iznīcināt — apvainojot it kā par sadarbošanos ar japāņiem, kas kaŗa laikā bija šo apgabalu okupējuši. Tā nabaga ķīnieši pazuduši Gulaga archipelagā lielāko tiesu Magadānas un Kolimas nāves nometnēs.

Meži iznīcināti ar fantastisku nevērību. Kādu laiku, strādādams par koku ,,brāķeri'', Liniņš uzgājis grūtāk pieejamās vietās nocirstus un kārtīgās kaudzēs sakrautus baļķus, miljoniem kubikmetru koksnes, kas trunējuši, pārklāti ar piepēm. Nolaidības vai aizmāršības dēļ vērtīgie kokmateriāli nav izvesti, bet pamesti mežā pūstam. Milzums koku patērēts, ceļot ap nometnēm gluži nevajadzīgas augstas baļķu un dēļu sētas. Bēgšanas mēģinājumi atzīmēti ļoti reti, jo nav jau kurp bēgt. Līdz tuvākai apdzīvotai vietai simtiem kilometru, un bēglis bez dokumentiem vispār nevar nekur tverties.

Mežu neprātīgai iznīcināšanai dažkārt ir gluži neparedzamas sekas. Vēl Liniņa pirmajos kalpošanas gados okeanā bijis milzums lašu. Lasis bijis vislētākā un ērtāk pieejamā barības viela. Mežus izcērtot, iznīkuši piekrastes vēsie, ēnainie strauti un upītes — lašu nārsta vietas. Un dažos gados laši pazuduši. Liniņš atceras, ka reiz braucis Sachalīnas salā gar liedagu 20 un vairāk kilometru, brīnīdamies, kāpēc liedags mirdz tik spoži sidrabaini balts. Izrādījies, ka visa piekraste nosēta ar nosprāgušiem lašiem, kas velti meklējuši ierastās nārsta vietas.

(Turpinajums 14. lp.)

Jānis Zalcmanis

Hermīne Puriņa krita par Latviju

MŪSU VALSTS BRĪVĪBAS BOJĀEJAS TRAĢĒDIJA

(Turpinājums)

Kad runā par 1940. gada 17. jūniju un dienām pēc tam, tā sauktie padomju vēsturnieki nebeidz liecināt, ka Rīgā tad plosījies ,,fašistiskais terrors''. Tā ietvaros Ulmaņa valdība mēģinājusi ,,kūdīt iedzīvotājus pret sarkanarmiju.'' — Būtu negods lūkot šos melus apstrīdēt, tādēļ īsi: laikmetīgajos avotos palo ziņas par trīs Baltijas tautu kluso izmisumu, par mūsu valdību konsekvento atteikšanos izrādīt viena vai cita veida pretestību iebrucējiem. Diemžēl! — un kas uz vārdu ,,fašisms'' attiecas, tā nebija pat krievu valodā sacerētajos. Ja ne sarkanie sīkblēži, tad vismaz viņu politruki zina, kādēļ!

Maskavā izplānoto latviešu valsts iznīcināšanas procesu aprakstīdams, Ēriks Žagars arī atminējis, ka — ,,palīdzību no ārienes'' veltīgi izgaidījies — K. Ulmanis 20. jūnijā bijis spiests paziņot ,,par jaunas valdības izveidošanu ar pazīstamo zinātnieku un sabiedrisko darbinieku A. Kirchenšteinu priekšgalā.''

Par to, kādi apstākļi bija izvilkuši dienas gaismā ,,līdz galējībai samazināto'' (Zviedrijas sūtņa novērtējums ziņojumā valdībai Stokholmā) Kirchenšteinu un viņa ,,ministrus'', Žagars, protams, nerakstā. Tādēļ, ievērojot, ka spriedelēšana par ,,baltajiem plankumiem vēsturē'' patlaban ir modes lieta visā lielkrievu imperijā, nevaram nenorādīt, ka šais plankumos joprojām slēpjas arī ,,biedri'' Andrejs Višinskis, Andrejs Ždānovs un Vladimirs Dekanozovs, kuŗu nozīme 1940. gada ,,sociālistiskā revolūcijā'' Baltijā bija — maigi izsakoties — nepārspīlējama. ,,Padomju vēsturnieki'' izliekas nezinām, ka tie bija minētie trīs, kas tūliņ pēc sarkanarmijas iebrukuma devās uz Rīgu, Tallinu un Kauņu ar ,,jauno valdību'' sarakstiem, ko Latvijas gadījumā laikus bija sastādījis sarkanās sūtniecības Rīgā faktiskais vadītājs ,,sekretārs'' Michails Vetrovs. Tādēļ, lūk, Višinskis, Ždānovs un Dekanozovs ir pazuduši Baltijas ,,sociālistiskās revolūcijas'' baltajos plankumos. Un tādēļ, ka mūsu valsts bende bijis galvenais apsūdzētājs ,,tīrīšanu'' prāvās Maskavā laikā no 1935. līdz 1939. gadam, (kad ,,valsts nāvē'' mira arī tādi šodien cildināti komūnisti kā Jukums Vācietis, Roberts Eiche un Jānis Rudzutaks), ka Ždānovs miris ar Staļina ziņu un ka Dekanozovs sabija par Laurentija Berijas uzticības vīru līdz pat 1953. gada pavasarim.

Latvijas ,,jaunās valdības'' uzskaitē, kas arī mūsu pusē viegli pieejama, bija tikai divi komūnisti: līdz tam ,,plutokratu'' (un ne ,,fašistu''!) labi ieredzētais un atbalstītais romānu rakstnieks, tagad ,,iekšlietu ministrs'' Vilis Lācis, un ,,jaunās'' politiskās policijas priekšnieks Vikentijs Latkovskis. Jau minētais skaits vien liek atgādināt Žagara tirādīti: ,,Latvijas komūnistiskā partija, konsekventi un vīrišķīgi cīnoties pagrīdē, iekaroja sev tiesības būt par vienīgo politisko partiju, kas pauž Latvijas iedzīvotāju visplašāko slāņu intereses.'' —

Dienu pēc Višinska ieceltās ,,valdības'' stāšanās amatos Rīgā notika ,,masu demonstrācija'', ko vadīja no Maskavas iesūtīti aģenti. Minētā sarīkojuma kalngals bija ,,politieslodzīto atbrīvošana'', ko — vismaz mūsu uztverē — iezīmējis Višinska pārsteigums par to, ka Rīgas Centrālcietumā ,,smakuši'' tikai kādi 120 sarkanie pagrīdnieki. Viņu vidū, jāpiemin, bija Jānis Kalnbērziņš un Žanis Spure, kuŗi uz karstām pēdām kļuva par latviešu kompartijas sekretāriem. Jāpiemin arī, ka Kalnbērziņu, kas bija atgriezies Latvijā no Padomijas 1936. gadā, ,,Ulmaņa cietums'' bija paglābis no Rudzutaka un citu likteņa Staļina krievzemē. — Kopskaitā no cietumiem mūsu zemē 1940. gada 21. jūnijā atbrīvoja 253 par pretvalstisku darbību sodītos.

Latviešu kompartijas centrālā komiteja, paklausīgi okupācijas varas pavadā iedama, 2. jūlijā ,,nolēma'', ka jāsarīko vēlēšanas. To ievērojusi, ,,valdība'' — kas tagad bija pārdēvēta par ,,tautas valdību'' — steidzās paziņot, ka ,,saeimas vēlēšanas'' notikšot 14. un 15. jūlijā un ka visiem, kas kļuvuši 21 g. veci, tad būšot tiesība ,,brīvi izpaust gribu.''

Atsaucoties uz ,,valdības'' paziņojumu, ka vēlēšanas būšot vispārīgas, vienlīdzīgas, tiešas, aizklātas un proporcionālas, grupa latviešu politiķu ar kādreizējo (,,pirmsulmaņa) izglītības ministru A. Ķeniņu priekšgalā nolēma vēlēšanās piedalīties ar savu sarakstu. Tā sauktajos padomju avotos, kur šis it kā pagalam nemotīvētais nodoms pieminēts, nav sacīts, protams, ka grupas izstrādāto vēlēšanu platformu (tajā, cita starpā, bija paredzēta neatkarīga, demokratiska Latvijas valsts) bija jāiesniedz Višinskim, kas mutvārdiem solījis sarakstu ,,pieņemt''. Arī tas liecināja par ,,latviešu proletāriāta'' faktisko lomu ,,sociālistisko pārveidojumu'' organizēšanā!

Turpmākos notikumus jūsmīgi apcerēdams, Žagars pastāsta par ,,grandiozo darbaļaužu demonstrāciju'' 5. jūlijā, kas esot pierādījusi, ka ,,divās nedēļās pēc fašistiskā režīma gāšanas izaugusi revolūcijas politiska armija.'' Fakts, ka šo ,,armiju'' izdzina ielās nepārprotami draudi, krievu pakalpa stāstījumā neiederas. Ir tiesa, ka demonstrantu ,,izlase'' nesa saukļus, kas sumin--ja kompartiju, tās vadītājus darbiniekus, sarkano armiju — un prasīja atstādināt Ulmani no prezidenta amata.

Netrūka arī saukļu ,,Lai dzīvo padomju Latvija'' un ,,Mēs prasām Latvijas pievienošanu Padomju savienībai.'' Šodienas ausīm tālu pagātnē palikušo brēcienos klausoties, centīgajam autoram arī licies, ka ,,darbaļaudis'' prasījuši ,,neļaut fašistiskā režīma darboņiem piedalīties vēlēšanās ar saviem sarakstiem.'' Šai prasībai paklausot, steigā noorganizētais miliču pulks 9. jūlijā aplenca ,,buržuju'' vēlēšanu biroju un apķīlāja tur atrastos vēlēšanu materiālus. Rīkojumu par biroja tūlītēju likvidāciju bija parakstījuši V. Lācis un V. Latkovskis. Par sarakstu atbildīgos — A. Ķeniņu, ģenerāli J. Balodi, senātoru V. Zāmuelu un citus — aizturēja un nopratināja. Vēlāk viņu lielākā daļa gāja bojā izsūtījumā Krievijā.

,,Latvijas darba tautas bloku'' turpretim, ko bija konstruējusi okupācijas vara sadarbībā ar nodevējiem un lētticīgiem pašu mājās, un kuŗa sauklis bija ,,Par mieru, par maizi, par tautas brīvību'', ,,dedzīgi atbalstīja visplašākie Latvijas iedzīvotāju slāņi.''

,,Vēlēšanās'', kas notika visās trīs Baltijas valstīs vienā laikā, ,,bloks'' guva ,,spīdošu uzvaru''. Sabojāto talonu un tukšo aplokšņu skaitu noklusējuši, farsa organizātori arī bija gādājuši par to, lai kāds laikraksts Londonā varētu iziņot rezultātus jau divdesmit četras stundas pirms ,,vēlēšanu'' beigām. Vietā atcerēties, ka Kauņas pilsētas apgabalā balsošanā bija piedalījušies 104,84 proc. balstiesīgo! —

Demokratiskā zemē pilngadību aizsniegušie nereti vaicā, kā bijis iespējams visu to noorganizēt laikā starp 20. jūniju un to pašu datumu jūlijā, ja iedzīvotāju vairākums patiešām bijis pret sociālismu ,,partijas Ļeņina Staļina'' atlējumā. Atbilde ir nekomplicēta: Baltijas valstīs darbīgo aģentu un krievu ,,diplomātu'' dotos datus rūpīgi kopojusi un laikus izvērtējusi topošā okupācijas vara jau pirms 1940. gada 17. jūnija zināja, kā panākt ,,radikālās izmaiņas'' visos mūsu valsts sadzīves novados. Arī šai sakarā ir nepieciešami ieskatīties Ērika Žagara ,,pārveidojumu'' uzskaitē. Te tikai daži teikumi:

,,1940. gada jūnijā—jūlijā (līdz 21. jūlijam) valsts pārvaldes aparātā tika nomainīti vairāki desmiti departamentu un svarīgāko valsts iestāžu vadītāji, visu Latvijas lielāko laikrakstu redaktori. Darbā stājās 16 (no 19 kopskaita) apriņķu vecākie — komūnisti. Par Rīgas lielvecāko Tautas valdība 4. jūlijā iecēla komūnistu J. Pupuru. Līdz 21. jūlijam 11 Latvijas apriņķos bija nomainīti policijas priekšnieki, bet Rīgā, Liepājā, Daugavpilī, Ventspilī — prefekti. Bez tam tika atcelti no amata daudzi policijas iecirkņu priekšnieki arī lauku novados un viņu vietā nozīmēti komūnisti un citi progresīvi noskaņoti cilvēki. — Pēc sabiedrisko lietu ministra (bij. aizsargu virsnieka un laikraksta Jaunākās Ziņas redaktora, Z) P. Blaua 28. jūnija rīkojuma tika nomainīta vadība visās Latvijas biedrībās, bet jūlija sākumā stājās spēkā rīkojums par visu Latvijas lauksaimniecības biedrību valžu nomaiņu.''

Zinot, ka Latvijas kompartijā 1940. gada pavasarī bija aptuveni 400 biedru, no kuŗiem puse sēdēja cietumos līdz 21. jūnijam un pārējo lielākā daļa nebija spējīga sekmīgi pildīt administrātīva rakstura pienākumus, kļūst skaidrs, ,,no kuŗas puses vējš vilka.''

Nav noliedzams, ka sava nozīme ,,pārveidojumos'' bija arī līdzskrējēju pulciņiem, kādu, diemžēl, nav trūcis nekad un nekur. Nozīmīgākais visā šai ņezgā tomēr ir un paliek apstāklis, ka pirmajā okupācijas mēnesī amatos ieceltie tikai 21. jūlijā uzzināja, ka ,,Latvija kļūs Padomju savienības sastāvdaļa.'' Tas, pēc P. Blaua liecības sarunā ar šī raksta autoru Vasteras'a 1967. gada septembrī visnotaļ attiecas arī uz viņu pašu. — Prezidenta Kārļa Ulmaņa palikšana amatā līdz pat ,,tautas saeimas'' sanākšanai ir problēma, kuŗas patirzājums pieder visai sarežģītai nodaļai Latvijas vēsturē.

,,Tautas saeimas'' pirmā sēde sākās 21. jūlijā pulksten 12 Nacionālā teātŗa telpās. Par tās norisi Žagars stāsta:

,,(P)ar valsts varu Latvijā referēja deputāts Ž. Spure. Savā plašajā runā viņš norādīja, ka Tautas saeimai ir jāizlemj ārkārtīgi svarīgs jautājums — par valsts varas formu Latvijā. Ž. Spure aplūkoja strādnieku šķiras, zemniecības un intelliģences stāvokli buržuāziskajā Latvijā, it īpaši fašistiskās diktātūras laikā.

Tautas saeimas vēlēšanas, viņš uzsvēra, spilgti apliecināja, ka Latvijas darba tauta nevēlas atgriezties pie buržuāziskās iekārtas. Viņš teica, ka, izlemjot jautājumu par valsts varu Latvijā, mums vēlreiz jāvērš skati uz Padomju savienību. Lielā vēsturiskā Padomju savienības pieredze mums māca, ka tikai padomju vara ir īstā darba ļaužu aizstāve un sargātāja. Tikai padomju vara ir patiesa tautas vara — bez kapitālistiem, bez muižniekiem (kādu Latvijā nebija! Z), bez lielajiem zemju īpašniekiem un tautas apspiedējiem.'' Savas runas nobeigumā Ž. Spure paziņoja, ka Latvijas Tautas saeima, paužot visas Latvijas darba tautas gribu, pasludinās (retinājis Z) padomju varas nodibināšanos visā Latvijas territorijā un ka Latvija tiks pasludināta (retinājis Z) par Padomju Sociālistisko Republiku.

Šos vārdus deputāti uzņēma ar ilgiem, nerimstošiem aplausiem un saucieniem ,,Lai dzīvo padomju Latvija''... —

Sēdes turpinājumā deputāts V. Lācis atgādināja stiprās saites, ,,kas jau no sēniem laikiem vienojušas latviešu tautu ar lielo krievu tautu un citām PSRS tautām. Lācis arī norādīja, ka tikai iestāšanās brālīgajā padomju tautu saimē varot nodrošināt latviešu tautai laimīgu nākotni un ka visus latviešus tagad vienojot griba: Kopā ar Padomju Sociālistisko Republiku Savienību (iet) pretim kopējai nākotnei! Latvija: PSRS sastāvdaļa.'' — Pēc īsa pārtraukuma ,,deputāti'' pieņēma šādu rezolūciju:

,,Pamatojoties uz vienprātīgi izteikto Latvijas tautas gribu, Saeima nolemj: lūgt Padomju Sociālistisko Republiku Savienības Augstāko Padomi uzņemt Latviju (PSRS) sastāvā kā savienotu republiku uz tiem pašiem noteikumiem, uz kādiem (Padomijā) ietelp Ukrainas Padomju Sociālistiskā Republika, Baltkrievijas un citas savienotās padomju sociālistiskās republikas.'' —

Pirms ejam tālāk: kā liecina krievu pakalpa Ērika Ža-

(Turpinājums 15. lp.)

VIENA MŪŽA
MEPIETIEK

AINAS ZEMDEGAS

PIEKTAIS DZEJOĻU KRĀJUMS

Latviešu grāmatnīcās — Kan. $15.00, ASV $12.00

Pasūtinot tieši no apgāda, pieskaitīt $2.00 pasta izdevumiem.
Čeks vai naudas pārvedums adresējams apgādam:

EGREMONT PRESS, 616 — 25 CHARLTON EAST
HAMILTON, ONT., CANADA L8N 1Y2

Par tukšo lekšķrieviju un citām sakarībām

Tikai septembŗa vidū Dr. U. J. saņēma savu nepieciešamo garīgo maizi no mājām — ,,Pad. Latvijas Komunista'' (ar īsu ,,u'') 1987. gada augusta numuru, kur sniegts *ģenseka Mišas referāta* ,,Par partijas uzdevumiem ekonomikas vadības kardinālā pārkārtošanā'' (nolasīts PSKP CK plēnumā 25. jūnijā) nesaīsināts teksts (40 lappuses).

Šajā izklāstā ģenseks dziļi un konkrēti analizēja konservātīvo spēku *pretestību* ekonomikas atjaunotnei un revolūcionārai pārkārtošanai. Pašreizējo situāciju ekonomikā, kas mantota no viņa dižo priekšteču laikiem, Miša raksturoja šādiem vārdiem:

,,Pastāvot tagadējam mechanismam, ražotājam nav izdevīgi izmantot lētu izejvielu un ne visai dārgos produktus, nav izdevīgi paaugstināt produkcijas kvalitāti, nav izdevīgi ieviest zinātniski techniskā progresa sasniegumus. Pastāvot tādam saimnieciskam mechanismam, praktiski izzūd robeža starp labi strādājošiem un sistēmatiski atpaliekošiem uzņēmumiem.''

Viņš arī aprādīja, ka ,,stagnācijas un korupcijas tēva'' (t.i. Brežņevtēva) laikā izsaimniekoti dabas resursi, buržujiem izpārdota nafta un citas izejvielas un *kāpināta padļaužu apdzirdīšana,* lai iegūtu līdzekļus, ar ko sabalansēt valsts budžetu. Ja astotajā piecgadē no apdzirdīšanas iegūti 67 miljardi rubļu, tad vienpadsmitajā piecgadē šis postenis jau veidoja 169 miljardus rubļu. Ģenseks konstatēja:

,,Vēl nav notikušas ne dziļas, ne kardinālas pārmaiņas. Bremzēšanas mechanisms vēl nav salauzts. Tiek pat atdotas agrāk iekaŗotas pozicijas. Daudzās vietās *apsikusi kvēle* cīņā par disciplīnu un kārtību. Atkal biežāki kļuvuši žūpības gadījumi, atkal sākuši brīvi justies slaisti, liekēži un iznesēji. Periodiski atkārtojas lieli ārkārtēji notikumi (t.i. lielas nebūšanas). To pašu apliecina *Rietumvācijas sporta lidmašīnas nolaišanās Maskavā.* No visiem viedokļiem tas ir gadījums, *kam nav precedenta.* Tas vēlreiz atgādina, cik stipras un sīkstas mūsu sabiedrībā, pat armijā, ir tās negātīvās parādības, ko atsedza CK aprīļa plēnums un partijas XXVII kongress.''

Šai vietā gribas aizrādīt, ka attēloto stāvokli reālsocisma valstī kādā agrāk nepublicētā vārsmā (sacerēta 1970.g.) *kongeniāli fiksējis Ojārs Vācietis* (skat. LuM, nr. 37). Šeit tā nedaudz īsināta:

,,Slepens karaļa dekrēts''

Ir ziņas, ka valstī briest dumpji, ka *armija aplaiskojusies un ierēdņi noēdušies kā suņi* un viņiem valsts karoga vietā it visur vien rēgojas priekšā savs paltraks, un, ņemot to vērā, valsts stiprības labā tiek izlaists šis augstais ukazs:

1.

Par armiju. *Mazākos čiņus trenkāt kā suņus* un ēst dot vien tik daudz, lai viņi var paskriet, bet augstākiem čiņiem iekš stābiem sēdēt un nelīst uz āru, lai nedomā tauta, ka armija sastāv no speķa... un *bļendakus smagākus taisīt.*

2.

Par ierēdņiem. Izkārtot valstī, *lai dienesti vairoti top,* lai vairs nav rindu, tad saražot činu tik daudz, ka ikvienam ir gana.

3.

Par dumpjiem. Tie lielie ir apsitami bez žēlastības. Tie mazie dumpji ir vajadzīgi, lai apjēgtu tauta, priekš kam viņas valdnieks *tik milzīgu okšķeŗu armiju uztur, un kāpēc neviens it nevienam un arī pats sev nevar ticēt...*

Bet atgriezīsimies pie ģenseka referāta. Pastiprinātas ,,nekrievu nomaļu'' kolonizācijas un internacionālizācijas gaitā ir *iztukšoti lekšķrievijas lauku rajoni,* un dzīve sādžās vārguļo, kā to ataino dižtautas skalds Pjotrs Orešins:

Pusdzīvā sādža drausmās tinas,
Tāds klusums, baigi miegainots
Nu neiespiedzas, netillina
Vairs ermoņika jautrinot.

Tāpēc ģenseks teica:

,,Domāju, ka ir ātrāk jāatrisina jautājums par daudzus gadus tukšu palikušo māju un zemes gabalu izmantošanu mūsu zemes lauku rajonos, it īpaši *nemelnzemes (podzola) joslā. Atstāto māju skaits šobrīd sasniedzis gandrīz 800.000.* Ap tām ir novārtā pamesta zeme.''

Var teikt, labestīgā krievu tauta tiešām ir vai līdz pēdējam kreklam upurējusies, lai celtu ,,vienoto un nedalāmo''. Lai put ārā pati ,,svētā Krievzeme'', bet jāmēģina uzpūst koloniālās imperijas šļaugano pūsli! Brežņevtēvs ar saviem bajāriem bija izdomājis sadzīt krievu pamestajā Krievijas sirdī visādus ,,čudus'' no nekrievu novadiem un republikām, lai viņi atkal iekopj atmatas un krūmājus, un, buldurēdami ,,starpnacionālajā saziņas mēlē'', pamazām internacionālizējas par krieviskiem mankurtiem. Kā jaunais ,,tētiņš'' šo lietu iecerējis izkārtot, par to referātā nekas nav minēts.

Turpat (PLK, nr. 8) oficiāli ziņots, ka koloniālās pārvaldes stiprības labā šādi Krievzemes dēli un meitas pametuši ermoņikas ,,pusdzīvajā sādžā'' un uzņēmušies šādas amatu nastas:

— Timofejs Duškevičs — LKP CK administrātīvo organu nodaļas vadību;

— Igors Kudrjavcevs — LKP CK celtniecības un pilsētu saimniecības nodaļas vadību;

— Larisa Ivanova — LKP CK tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu instruktores ,,službu'';

— Jevgeņijs Seņkovs — LKP CK lauksaimniecības un pārtikas rūpniecības nodaļas instruktora ,,službu'';

— Vladimirs Žarkovs — Daugavpils pilsētas partkoma pirmsekretāra amatu;

—Ivans Čepuļonoks — Daugavpils rajkoma sekretāra amatu;

— Ivans Prokofjevs — Rīgas Oktobŗa rajona izpolkoma priekšs. amatu;

— Gaļina Izranova — Rīgas Proletrajona izpolkoma priekšs. amatu;

— Jurijs Kirjušins — Krāslavas rajona izpolkoma priekšs. amatu;

— Aļeksejs Vidavskis — Daugavpils pilsētas izpolkoma priekšs. amatu.

Vārdu sakot:
Timofejs un Jevgeņijs,
Čepuļonoks, Prokofjevs,

Torontietis T. Dreimanis pēc šīm zivtiņām (Arctic char) brauca gandrīz līdz Ziemeļpolam.

Gaļina un Larisa
čudu kraju pārvalda.
Lai tie dumpjus netaisa,
saviem kungiem paklausa.
Vot!

Maskavas koloniālā pūšļa pūtēju vārdos mēli mežģīdams,
savus aprādījumus beidz diplomētais pūšļu dūrējs
Dr. Ulafs Jāņsons

Vāks latviskas paražas

Latviskās paražas līdz ar to zinātāju mūža gaitām lēnām slīd aizmirstībā. Lai mūsu jaunajai audzei, kuŗa tik cerīgi pārņem savu priekšgājēju daudzās dzīves ziņas, dotu ieskatu latviešu ikdienas paražās, LNAK Kultūras padome ir pasākusi šīs paražas vākt, sakārtot un izdot iespiestā veidā, tādā veidā atstājot garīgu mantojumu nākošām audzēm. Šo paražu vācēji ir ikviens Kultūras padomes un atsevišķs

Laikraksta kantorim:

sludinājumi,
abonementa maksājumi,
laikraksta piegāde un
adrešu maiņas

466 - 1514

IZĪRĒJAMA
mēbelēta istaba
Gerrard-Woodbine rajonā.
Zvanīt: 691-3980.

Preses kopas loceklis, no kuŗiem viens ir Eduards Tiltiņš, kas dod avīžniekam H. Miķelsonam īsu interviju par iecerētā darba īstenošanu:

H.M.: Latviešu periodikā esmu lasījis tavus pieredzējumus par vēsturiskiem notikumiem Rīgā. Vai tavā atmiņu vācelē nav arī interesantu sadzīves notikumu?

E.T.: Paldies par uzmanību. Nebūdams svaidīts rakstītājs, vēlējos dalīties ar citiem. Ceru, ka esmu pateicis kaut ko citur nedzirdētu. Par sadzīves notikumiem runājot, jāatzīstas, — dzīvei cauri esmu gājis ar vaļējām acīm un labu atmiņu.

H.M.: Kā zini, Kultūras padome Intas Purvas vadībā pašreiz veic latviešu ikdienas paražu vākšanas darbu, lai iegūtos materiālus apvienotu literārā izdevumā. Vai tu būtu ieinteresēts iesaistīties šajā darbā?

E.T.: Latviešu kultūras dzīves nākotne ir katra latvieša dzīves sapnis un tā piepildīšana. Esmu ar mieru pielikt roku.

H.M.: Tad tu varētu būt viens no tiem, kas Kultūras padomes uzdevumā uzņemtos no tautiešiem savākt Latvijas novados un pilsētās zināmās paražas?

E.T.: Kā jau teicu — esmu ar mieru. Kas man būtu jādara?

H.M.: Līdz ar šo interviju ievietosim laikrakstā tavu adresi un tālruņa numuru ar lūgumu — ikvienam jau rīt iesūtīt viņam zināmās latviešu tautas dzīves paražas.

E.T.: Centīšos būt čakls uztiecētā pienākuma pildītājs, jo noteikti zinu, ka čaklu paražu iesūtītāju — talcinieku man netrūks.

H.M.: Nobeigšu šo īso sarunu ar jauneklīgo Preses kopas dalībnieku Eduardu Tiltiņu, atstājot lasītājiem viņa adresi: 17 Redwood Ave, Toronto, Ontario, Canada, M4L 2S6, tālr. (416) 466-4438, un lūgumu mūsu nākošo paaudžu vārdā: piedalaities latviešu dzīves paražu vākšanā!

QUICK FISHERIES
R.R.3 — Group Box 14
Brighton, Ont. K0K 1H0
tel. 613-475-1053

svaigas zivis

svaigas siļķes — $1.00 mārciņā
svaigas sīgas (white fish) — $1.00 mārciņā
svaigi baltie asari — $1.00 mārciņā

100 jūdzes uz austrumiem no Toronto, 30. ātrceļš, nogriezties uz dienvidiem.

TORONTO ZIŅAS

Saulaines vasaras nometnes bērni pēc vasarā pavadītām jaukajām dienām cenšas ar vēstulēm un tālruņu sarunām sazināties ar nometnē iegūtajiem draugiem.

● Visi LNJAK biedri un biedri veicinātāji laipni aicināti piedalīties LNJAK valdes sēdē sestdien 31. oktobrī, 14:30 Centrā, jauniešu telpās (otrā stāvā).

Būs gudra runāšana, darbu dalīšana, kafijas un kirbju rauša baudīšana. Tuvāka informācija, zvanot A. Auziņai 465—9833.

● Toronto latviešu tautas augstskolas (TLTA) ģimnazijas vecāku un skolotāju gada sapulcē 14. oktobrī bija ieradušies skolotāji un 20 vecāki no 32 ģimenēm, kas sūta savus bērnus ģimnazijā. Klāt bija arī TLTA vadītājs K. Vasarājs. Direktors P. Legzdiņš ziņoja par ģimnazijas darbu. Šogad šinī latviskajā audzināšanas iestādē mācās 36 audzēkņi. Priekšmetus māca 10 skolotāju; darbojas arī interešu grupas ar īpašiem vadītājiem. Skolas nauda līdzšinējā 100 dolaru gadā par vienas ģimenes bērniem. Tomēr tas segs tikai daļu no skolas izdevumiem, kā to rādīja kasieŗa A. Bērziņa pārskats. Ģimnazija pārējos līdzekļus vienmēr guvusi no sabiedrības devuma, it sevišķi Draudzīgā aicinājuma laikā, kas pēdējo reizi kopā ar citiem ieņēmumiem devis 6.655 dol., no kuŗiem vairāk nekā pusi devuši organizāciju un privāto personu ziedojumi. Pagājušā mācību gadā (1986./87.) izdots 14.330, ieņemts 12.550 dol. Iztrūkumu, 1780 dol. TLTA segusi no saviem līdzekļiem. Ģimnazija izdod periodisko skolēnu žurnālu Sīkumi un glīta kabatas formāta kalendāru visam mācību gadam ar konspektivu Latvijas vēsturisku pārskatu kopš 1180. gada līdz tagadējam laikam un ievērojamākiem mūsu tautas notikumiem un atceres dienām katrā mēnesī. Pārrunās skāra klašu ,,pārlekšanas'' nevēlamību no zemākās uz augstāko klasi un citus skolas jautājumus. Bija arī ierosinājums paplašināt latviešu valodas, mākslas vēstures un dziedāšanas kursu. Ģimnazijas direktors P. Legzdiņš pēdējā Apkārtrakstā aicinājis vecākus dzīvot līdzi skolas darbam gan piepalīdzot mācībās, gan piedaloties ģimnazijas sarīkojumos un vecāku sapulcēs. Vecāku padome no klašu pārstāvjiem konstruējusies šādi: priekšsēdis Edmunds Ozols, sekretārs Vilnis Pētersons, saimniece Benita Brence, loterijas vadītāja Skaidrīte Tērauda, dekorātors O. Pavasars; pārējie padomes locekļi — Z. Enzelīna, D. Monument, M. Eislers, S. Campbell un G. Ezera.

● LELBA Kanadas austrumu apgabala dāmu komiteju paplašinātā konference Sv. Jāņa baznīcas telpās, 24. oktobrī risināsies šādā secībā: pl. 9 reģistrācija, rītlūgšana un konferences atklāšana, pl. 10—11. Reliģijas vajāšana Austrumbloka valstīs un Latvijā. Pēc kafijas pārtraukuma archibīskapa A. Lūša uzruna, pēc tam diskusiju grupas. Pēcpusdienā video lente par pašreizējo stāvokli Latvijas baznīcā, diskusiju grupu ziņojumi un ieteikumi, pēc tam Teklas Kristbergas ziņojums par jaunām iespējām draudzes darbā. Pl. 17:30 vakariņas un 19:00 dievkalpojums ar dievgaldu baznīcā. Spredikos prāvests A. Voitkus.

● Lai rosinātu draudzes darbu, Sv. Jāņa draudze savam oktobŗa izdevumam Vēstis pievienotā aptaujas lapā lūgusi atbildes, kādā nozarē draudzes locekļi vēlētos piedalīties un darboties: Svētdienas skolas darbā, jauniešu grupas vadībā, vokālā ansamblī, aprūpes darbā, dievkalpojumu plānošanā, vai dāmu komitejas darbā, Saulaines nometnē, Baznīcas informācijas grupā un īpašā Betānijas kopā, kas atbalsta un palīdz tiem, tiem kas palikuši vientuļi un ciešs, piemēram, kāda tuvinieka zaudēšanas gadījumā un kuŗiem morālisks un cita veida atbalsts ļoti vajadzīgs. Interesenti aicināti pieteikties pie draudzes mācītāja F. Kristberga, tālr. baznīcā 921—3327 un dzīvoklī 769—6950. Svarīgs darbs veicams informācijas grupai, sakarā ar mūsu Baznīcas apdraudējumu apspiestajā dzimtenē, sniedzot informāciju brīvajā pasaulē par šo stāvokli. Tādēļ radusies vajadzība pēc darba grupas, kas sakopotu, pārtulkotu un izsūtītu informācijas materiālus Kanadas valdības iestādēm, kanadiešu baznīcām un draudzēm, vai citādā veidā informētu par mūsu baznīcas grūto stāvokli Latvijā.

● Sv. Jāņa draudzes pēdējā padomes un iepriekšējā valdes sēdē pieņemti vairāki lēmumi. Nolēma paaugstināt baznīcas ēkas un iekārtas apdrošinājumu kopā uz 1 milj. un 15.000 dolariem, jo vērtība cēlusies. Pēdējā laikā par apm. 10.000 dol. dievnamā iebūvēta arī ugunstrauksmes sistēma. Draudzes mācītājs F. Kristbergs ziņoja, ka 6. decembrī paredzēta draudzes pēcpusdiena ar prof. J. Zariņa referātu. Viņš ir archailogs Misuri valsts universitātē un speciālists Bībeles pētījumos. Ciešanu laika lekciju ciklam, ko nākošgad rīko Jāņa draudze, padome nolēma aicināt māc. Ilzi Kuplēnu no Anglijas. — Ticības atjaunošanas svētku dievkalpojums 1. novembrī, pl. 11:00. Dziedās svētdienas skolas bērni un jauniešu grupa, Astra un Konrads Ozoli, ērģelnieks Maikels Rundāns. Latvijas valsts dibināšanas atceres dievkalpojums 15. novembrī, pl. 11:00. Bassbaritons Pauls Šķetris un ērģelniece Anita Rundāne. 28. novembrī Ziemsvētku tirdziņš, 12. decembrī koncerts Ziemsvētku ieskaņai.

● Latviešu inženieŗu apvienības biedru gada sapulce sestdien, 31. oktobrī, pl. 18:00 Latviešu Centrā. Ievadījumā TLB inženieŗu un tehniķu kopas rīkotais Toronto universitātes mācībspēka prof. Dr. J. Longina referāts: Ķīmijas baloni franču revolūcijas laikā. Gada sapulcē 8. Latviešu tehnisko zinātņu kongresa rīcības komitejas, Technikas Apskata un Latv. techniskās terminoloģijas vārdnīcas vadības un amatpersonu ziņojumi.

● Sv. Jāņa draudzes vokālais ansamblis ar piedalīšanos 4. oktobŗa Pļaujas svētku dievkalpojumā iesāka jau savu desmito darbības gadu. Ansamblis diriģentes Brigitas Alkas vadībā izveidojies par vienu no visaktīvākām mūzikālām vienībām Toronto un jau pirms rudens sezonas saņēmis uzaicinājumus koncertēt arī citos latviešu centros. 18. novembŗa svētku gadījumā 14. novembrī tas dziedās Ročestrā un 15. novembrī kuplinās svētku akta koncertdaļu Toronto universitātes aulā. Paredzēts ieskaņot Ziemsvētku dziesmas, kuŗu kasetes varēs iegādāties draudzes dāmu komitejas tirdziņā 28. novembrī. Ansamblis pēdējā laikā palielinājies par četrām jaunām balsīm, soprānu Andru Bartonu, altiem Rutu Rozentāli un Dinu Linču un tenoru Andri Dindzānu. Šai rosīgajai dziesmu vienībai ievērojamu atbalstu sniegusi arī draudzes ērģelniece Anita Rundāne.

● Ziemsvētku dāvanai un pašu priekam šogad būs iespējams iegādāties Sv. Andreja draudzes koŗa ieskaņoto Ziemsvētku mūziku. Ienākumus no pārdotajām kasetēm izlietos jaunas mūzikas grāmatas izdošanai. Nākošgad koris aicināts piedalīties 8. Amerikas latviešu dziesmu svētkos no 29. jūnija līdz 4. jūlijam Indianapolē. Korī kādreiz bija 75 dziedātāji, kādu skaitu lolo sasniegt arī tagad, kādēļ koŗa priekšnieks A. Bredovskis (tālr. 284—4573) aicina pieteiktes jaunus dziedātājus. Koŗa mēģinājumi notiek katru ceturtdienu pl. 19:45 baznīcas augšējā zālē. Kori diriģē Arvīds Purvs ar palīgu Andri Dindzānu. Bez abiem diriģentiem un koŗa priekšnieka koŗa valdē vēl darbojas sekretāre Rita Āpše un kasieris Vilnis Kleperis.

● Sv. Andreja draudzes svētdienas skolā koordinētājas pienākumus uzņēmusies Anita Bredovska, kas svētdienas skolā darbojas jau vairākus gadus, bet tagad veiks arī jaunos pienākumus. Viņas tālrunis: 284—4573. Padomes pārstāvis ir Andris Leja (787—6588). Mazajiem bērniem darbojas Saules stūrītis bērnu uzraudzībai dievkalpojumu laikā. Dievkalpojumu turpat varēs noklausīties arī pievienotā skaļrunī. Palīdzību bērnu uzraudzībai arī šogad apsolījusi Gaujas gaidu vienība.

● Sv. Andreja draudzes dāmu komiteja jau desmito gadu rīko garīgas mūzikas koncertu Tam Kungam jauna dziesma, šogad 29. novembrī draudzes dievnamā. Mūzikālās programmas vadītājs un galvenais diriģents Jānis Beloglāzovs, palīgdiriģenti Astrīda Kalniņa un mācītājs Juris Cālītis. Paredzēts arī pūšamo instrumentu orķestris Zintas Briedes izkārtojumā, bez tam vēl ērģeļu un vēl kāds cits instrumentāls solo.

● Toronto latviešu mednieku un makšķernieku kluba tītaru šaušanas sacensības Bērzainē 24. oktobrī pl. 10:00. Piedalīties varēs arī ārpus kluba esošie. Kluba medību sezonas atklāšanas balle 21. novembrī pl. 19:30 Latviešu Namā. Bufete un E. Zakuļa deju mūzika.

● Ievietots slimnīcā, 2. oktobrī miris Kristus Dārza iemītnieks Eduards Dulpiņš, piedzīvodams 84 mūža gadus, dzimis 1903. gada 17. jūnijā Ventspilī, strādājis dzelzceļu dienestā Liepājā. No Jerrett bēŗu mājas uz Jorkas latviešu kapiem 6. oktobrī izvadīja mācītājs J. Cālītis. Nelaikim paliek meita Ingrīda, znots Jānis Vairogs, dēls Oļģerts, vedekla un mazdēls Sv. Katrīnās un otrs dēls ar ģimeni Latvijā.

● Kosmopolitana kluba rīkotā 15. gadskārtējā daudzkultūras tēlotājas mākslas izstādē no 17. oktobŗa līdz 1. novembrim O'Keefe centrā no latviešiem ar piecām gleznām piedalās Valija Mērniece. Izstādītie darbi apskatāmi no pl. 16:30 līdz 19:00.

● DV Toronto nodaļas šacha kluba rudens turniri notiek katru otrdienas vakaru, pl. 18:00 DV Namā. Jaunu spēlētāju pieteikšanās pie kluba vadītāja N. Brasliņa, tālr. 691—3163.

● Kristīgās sadraudzības pēcpusdienu Sv. Andreja baznīcā 31. oktobrī pl. 14:00 vadīs E. Baruša. Runās teoloģijas kursu audzēkne Māŗa Pētersone. Temats: Dieva vārds un Dieva atklāsme. Priekšnesumi un atspirdzinājumi.

● Latviešu Centra svētdienas azaidus atsāka 18. oktobrī. Pirmā azaida svētdiena bija pulcinājusi pilnu zāli. Ar tautasdziesmu programmu piedalījās kamerkoris Dzirksts diriģentes Vizmas Maksiņas vadībā. 1. novembŗa azaida svētdienā Dr. Juŗa Benjamiņa filmas izrāde par ekspediciju uz Antarktiku. Prof. Dr. E. Žubecka referāts — Vīni Ontario, kas bija paredzēts šinī svētdienā, pārcelts uz nākošā gada 17. janvārī.

Jauniete meklē darbu

pa vakariem un nedēļas nogalēm High Park rajonā. Zvanīt vakaros — 767-6023.

Vieniniece meklē Londonā, Ontario

dzīvokli vai dzīvokļa daļu

Lūdzu zvanīt: 451-2854.

Arnis Akmentiņš

Citronziedu zemes gūstekņi

(5. turpinājums)

Dzīvojām nelielās zaļgana brezenta teltīs. Sākumā naktis pārgulējām uz kailas zemes. Par šādu neērtību neviens neraizējās. — Vēl tikai dažas dienas! Varbūt pāris nedēļas? Un tad mēs tiksim nometināti īstās armijas kazarmēs... Katru reizi, kad atskanēja sauciens: „Svjepoļaci zbjurka" (Poļu ļaudis, pulcējieties!), mēs naski steidzāmies uz sapulcēšanās vietu, lai stātos ierindā, un ar nepacietību gaidījām, līdz mūsu aploka komandiera poļu pana runa tiks pārtulkota vāciski un pēc tam arī lietuviski un latviski, jo īstu poļu valodas pratēju mūsu vidū bija ļoti maz.

Maija beigās pienāca satraucošas un ļoti drūmas ziņas: krievi Polijā apcietinājuši Londonas trimdas valdības pārstāvi un ministru prezidenta vietnieku ģenerāli Broņislavu Okuļicki un sešpadsmit viņa tuvākos līdzstrādniekus! Tos visus tagad sarkanarmijas kara tiesa tiesāšot kā sabotierus!

Mūs visus pārņēma satraukums.

— Varbūt ka izšķirīgais brīdis tuvojas!

— Angļi un amerikāņi taču nepieļaus, ka nepatiesi tiek apvainots izcils patriots, kas visu kara laiku komandējis Polijas partizānus cīņā pret vāciešiem!

Dažas dienas vēlāk amerikāņu armijas laikrakstā The Stars and Stripes bija pieminēta Staļina vēstule, kuŗu „tautu tēvs un skolotājs" adresējis saviem rietumu sabiedrotajiem, paskaidrodams, ka šie poļu „sabotieŗi" apcietināti tādēļ, lai būtu drošība sarkanarmijas aizmugurē; ka Polijas neatkarību var atjaunot, vienīgi ievērojot Jaltas līguma noteikumus; ka Polijas valdībai jābūt draudzīgai Padomju savienībai un nevis „sanitārai joslai" pret to...

Mēs, latvieši, lietuvieši un igauņi, šajā laikraksta lapā, kas nejauši bija nonākusi mūsu rokās, velti meklējām kaut kādas ziņas par Baltijas valstu likteni. Sanfrancisko pilsētā pašreiz risinājās Apvienoto Nāciju kopsapulce. Tur ārlietu ministri nevarēja vienoties par veto tiesībām. Citos jautājumos vislabākos panākumus guva krievi, jo rietumu sabiedrotajiem trūka vienprātības. Franči vēlējās vāju Vāciju, angļiem labāk patiktu, ja Rietumeiropā būtu militāro spēku līdzsvars, un amerikāņi pūlējās atrast izlīdzinājuma atrisinājumu šai un daudzām citām savu sabiedroto nesaskaņām un problēmām.

No dzeloņstiepļu aploka, kuŗā bijām nometināti, varēja redzēt pāris italiešu zemnieku mājas un blakus ceļu krustojumam augstu mūri, kur kādu rītu rēgojās uzkrāsotas sirpja un āmura zīmes saukļi:

— Basta Bonomi! Via la monarchia!

Tagad, lasot laikrakstu, sapratām, ka Ivano Bonomi ir pašreizējais Italijas valsts prezidents, un komūnistu partija, kuŗas partizāni vissekmīgāk cīnījušies pret vāciešiem, prasa, lai Italijas karalis atsakās no troņa.

Kaŗš Tālajos austrumos turpinājās. Amerikāņi cīnījās ar japāņiem Okinavas salās, un simtiem lidojošo cietokšņu ikdienas bombardēja Tokiju. Dienvidslavu partizāni nevēlējās atstāt Triestas pilsētu, un maršals Tito bija pavēlējis mobilizēt arī šai apgabalā dzīvojošos italiešus. Ziemeļafrikā sīrieši cīnījās ar frančiem, Damaskā risinājās sīvas ielu cīņas.

Bet Baltijas valstis nekur netika pieminētas...

Arī mūsu attiecības ar poļiem vairs nebija tik draudzīgas kā sākumā. Ass strīdus izcēlās dažu Sarkanā krusta pārtikas saiņu dēļ; tos poļi sadalīja starp savējiem un lietuviešiem. Kad latvieši par to protestēja, tad poļu runas vīri paziņoja, ka starptautiskās attiecības ir ievirzījušās pavisam citādā gultnē nekā paredzēts, un tādēļ cittautu brīvprātīgie, atskaitot lietuviešus, Andersa armijā netiks uzņemti...

Dažas dienas vēlāk mēs tikām no poļiem atšķirti un novietoti citā dzeloņstiepļu aplokā, kas atradās pretējā pusē augstam dzelzceļa uzbērumam, kur milzīgā, vai divdesmit metru dziļā un pāris hektāru lielā taisnstūrainā smilšu bedrē mitinājās vairāki tūkstoši vāciešu. Te pirmo reizi piedzīvojām arī ļoti stingru personisko mantu kontroli, kur tika atņemts viss, kam vien varēja būt kāda materiāla vērtība. Amerikāņiem, tāpat kā krieviem, visvairāk patika rokas pulksteņi, tālskati un foto aparāti. Speciāla uzmanība tika veltīta arī sīkām zelta vērtslietām. Visas atņemtās mantas nevērīgi sameta lielā kaudzē. Dažiem izdevās paglābt papīra naudu — mazvērtīgās italiešu liras — tās pielīmējot pie sēdamvietas zem apakšbiksēm, vai arī iebāžot zābaku purngalos. Pēc tam visus bagātīgi apbēra ar DDT pulveri un uz bikšu dibeniem, krekla vai svārku mugurpusē ar baltu eļļas krāsu uzzieda lielus PW burtus (Prisoner of War), kas mūs apzīmogoja par kaŗa gūstekņiem. Daudziem noplīsušo formu vietā tika izdotas lietotas amerikāņu armijas darba drēbes un apavi ar gumijas zolēm. Izsniedza arī segas un vācu armijas aluminija katliņus. Konservu skārdeni, kuŗu visu laiku biju lietojis, lai saņemtu virtuvē vārīto viru, man izdevās apmainīt pret italiešu kaŗavīru aluminija katlu, kuŗa tilpums ir vismaz trīs litri, un ar dažu draudzīgu vāciešu palīdzību paglābt no apsmērēšanas manu gaišās krāsas civilo uzvalku, kuŗu jau pirms kaŗa beigām biju paspējis iegādāties Pragā.

Visskaļāk par negaidītām un nepatīkamām pārmaiņām dusmojās un savā valodā lamājās lietuvieši, kuŗus arī piemeklēja mūsējam līdzīgs liktenis. Vēlāk turpat bedrē netālu kaimiņos novietojās arī lielākā daļa poļu, kuŗi pēc stingras pārbaudes tomēr bija atzīti par vāciešiem.

Dzīve dziļajā bedrē, no kuŗas kādreiz bija raktas smiltis tuvējā dzelzceļa uzbēruma būvdarbiem, brīžiem šķita ļoti skarba. Jūnija dienās, kad pie mūžam zilajām Dienviditalijas debesīm nedēļām ilgi neredzēja ne mākoņīša un gaisā nejuta ne mazākās vēja vēsmas, saules svelme zemajās teltīs izvērtās smacējoša.

O sole mio! — mums šķita, ka amerikāņi mūs vēlējās dzīvus izcepināt.

Zemi visur klāja bieza smalku māla putekļu kārta, kas pusdienas laikā tā sakarsa, ka lielā mērā atgādināja ugunskura pelnus. Slāpju dzesēšanai bieži trūka ar chloru pārsātinātā ūdens.

Blakus aplokā, kuŗu no mūsu bedres šķīra vairākus metrus augsts divkāršs dzeloņstiepļu žogs, mita italiešu fašisti. No iegarenas terases, uz kuŗas stāvēja mūsu sanitāro labierīcību barakas, varēja ieskatīties viņu nometnē. Mēģinādams pārbaudīt savas italiešu valodas zināšanas, kuŗas biju piesavinājies pašmācībā ar nelielas vācu un italiešu vārdnīcas palīdzību, es šad un tad mēģināju uzsākt sarunas ar mūsu kaimiņiem. Reiz to dzirdēja kāds no nometnes iekšējās kārtības policistiem un mani apsūdzēja par kārtības reglamenta pārkāpšanu, jo izrādījās, ka sarunāties ar blakus aploka iemītniekiem ir stingri noliegts.

Nākamajā dienā par šo lielo noziegumu amerikāņu armijas militārās tiesas kaprālis man piesprieda „nest mugursomu" sešpadsmit stundas. Nometnes policisti nekavējoties rūpējās par nepārsūdzamā un negrozāmā lēmuma izpildīšanu. Man pavēlēja uzvilkt biezu vācu armijas vilnas svārku, plecos uzlika 40 kilogramu smagu mugursomu, kas bija pildīta ar asām ķieģeļu lauskām, un pavēlēja šo nastu nēsāt apkārt pa desmit soļu gaŗu un piecu soļu platu aploku četras stundas priekšpusdienā un tikpat ilgi pēcpusdienā. Aizliegts bija apsēsties, ar kādu sarunāties un soda izciešanu bez pavēles vai pietiekama iemesla pārtraukt.

(Turpinājums sekos)

SENĀS BALSIS

No dainu pūra

TĒVZEMEI — SADZĪVEI—PADOMAM

Sakārtojuši K. un N. Puriņi

53.

Arklā jūdzu kumeliņu,
Ar rociņu glaudīdams,
Lai aug man smuidri lini,
Lai šķiedriņa mirdzēt mirdz.

28274 Vaives C.

Audziet mani tīri lini,
Kā tīrais sudrabiņš!
Nāks rudenis, pārvedīšu
Tīru linu vērpējiņu.

28298 Vircavas Jg.

Vej, bruoleņ, zalta veju
Ap tū lynu teirumeņ(u)!
Atīs poša plyucējeņa,
Vejeņāji vārdamuos.

43108 Preiļu D.

Audziet gari, tīri lini,
Bāleliņa tīrumā;
Vēl tīrāki, vēl garāki
Tautu dēla sējumā.

28275 Ērgļu C.

Brālim gāju linu plūkt
Sermuls ceļu pārtecēja.
Dod, Dieviņi, baltus linus
Kā balto sermulīti!

28314 Kurmāles Kld.

*

Līču loču upe tek,
Zaru zaru Daugaviņa;
Aiz līčiem, aiz zariem,
Tur aizveda mūs' māsiņu.

13616 Krapes Rg.

Apkārt kalnu, apkārt kalnu
Ar vizuļu vainadziņ!
Lai tautiņas nepanāca
Ar vizuļu vainadziņ'.

13324 Valmieras Vlm.

Mārgas dzīd kalniņā,
Pusmārgas lejiņā;
Pusmārdzīšu vainadziņis
Kā austriņa vizuļo.

36440 Bērzgales Rz.

Es izbāgu nu tauteņu
Par peipeņu teirumeņu;
Boltiys munis vilnuoneites,
Bolts peipeņu teirumeņš.

13395 D., Rz., Ldz. Apr.

Gar Daugavu aiztecēju,
Baltas puķes lasīdama;
Saulīt' mazu gabaliņu,
Sēdos zelta laiviņā.

54914 Turlavas Kld.

*

Nieka ļaudis goda grib,
Kas niekami godu dos?
Ne dubļiem ziedi aug,
Ne niekami godu deva.

20967 V.K.Z.

Upītē vien pazinu
Bargu tautu jājumiņu:
Trīs dieniņas zvirgzdupīte
Dūniņām sajukusi.

13630 Sēlpils Jk.

Dzīd puiseits ar meitom,
Tik meitom nasasmej.
Vēl tu pats nazinuoji,
Kuŗa tova ļaudaveņa.

36404 Preiļu D.

Dižans puisis lielījās
Ņemt dižanu līgaviņu.
Ko, puisīt, tu lielies,
Tev nav lāga tikumiņa.

11722 Dzērbenes C.

Līdzi, Dieviņ, i līdzini,
Pa zemīti staigādams,
Neliec vaļas bagātam
Mīt nabagu kājiņām.

31226 Krustpils D.

Sarīkojumu Kalendārs

24. oktobrī Latviešu Nama gada svētki.

25. oktobrī no pl. 11.30—15.00 azaids Latviešu Centrā. Pl. 14 vid. zālē E. Lejiņa travelogs — Ieskats Ķīnā.

29. oktobrī pl. 14 Latviešu Namā pensionāru saiets. S. Vanka runās par J. Zābera dzīvi.

29. oktobrī, ceturtdien, pl. 19 Latviešu Centrā: Kas ir degpunktā latviešu sabiedrībā? — Rīga un 14. jūnijs skatos un vārdos. Piedalīsies jauniešu panelis. Vakara vadītājs Dr. L. Lukss.

31. oktobrī — Latviešu Balss.

31. oktobrī pl. 18 DV namā LPB rīko Rīgas vakaru Otto Švarca kafejnīcā.

1. novembrī no pl.11.30—15.00 azaids Latviešu Centrā. Pl. 14 vid. zālē Dr. Juŗa Benjamiņa filmas izrāde par Ekspedīciju uz Antarktiku.

1. novembrī pl. 16.30 Sv. Andreja baznīcas sarīkojumu zālē Gaujas gaidu 14.v. Mārtiņu sarīkojums.

1. novembrī pl. 17 DV namā Zīles rīko A. Purva slīdīšu izrādi „Minstere, Baireita, Verona." Kafijas galds.

7. novembrī no pl. 10.00—17 Mārtiņu tirdziņš, azaids un lielā loterija Latviešu Centrā.

7. novembrī pl. 19. Sv. Andreja baznīcā Kristus Dārzam veltīts koncerts.

7. novembrī pl. 20.00 DVTK luga Kade pārnāksi, bāleliņ, De La Salle College, 131 Farnham Ave (starp Avenue Rd. un Yonge St., dienvidos no St. Clair Ave).

8. novembrī no pl. 11—16 Mārtiņu azaids un izloze Latviešu Centrā.

8. novembrī pl. 16 Latviešu Namā TLB sarīkojums — Lāčplēšu simtgade. Literāra un mūzikāla pēcpusdiena.

8. novembrī pl. 14 Latviešu Centra vidējā zālē LĀČPLĒŠU UN VARONU PIEMIŅAI VELTĪTA ATCERES PĒCPUSDIENA. Piedalīsies: vlt̄n. O. Perro ar referātu „Pārdomas 11. novembŗa zīmē", un ar mūzikālu programmu — vīru ansamblis Kalvis. Visi laipni aicināti.

8. novembrī (pl. 14) Toronto Latviešu Tautas Augstskolā (Latvisko zināšanu seminārā) prof. Vilnis Šveics referēs — „Jauni virzieni Maskavas politikā". Referāta pēcpusdiena notiks Mārtiņa Vāgnera vadībā.

21. novembrī pl. 13 Latviešu Centrā atsāk Reliģisko pārdomu pēcpusdienas ar māc. F.T. Kristberga referātu „Trimda — sūtība, sods vai svētība".

28. novembrī pl. 19.30 Latviešu Namā Kanadas Latviešu katoļu apvienības gadskārtējais sarīkojums.

31. decembrī Latviešu Namā jaungada sagaidīšana.

1988.g.

12. martā Latviešu Centrā vīru koŗa Viesturs koncerts.

DAUGAVAS VANAGI

7. novembrī pl. 19 DV namā Kaŗavīru daudzinājums.

29. novembrī pl. 15 DV namā mūžībā aizgājušo DV biedru atcere.

5. un 6. decembrī DV namā Ziemas svētku tirdziņš.

13. decembrī pl. 14 DV namā vanadžu rīkotā Bērnu eglīte.

19. decembrī pl. 19 DV namā Ziemas svētku eglītas sarīkojums.

31. decembrī pl. 20 DV namā Jaungada sagaidīšana.

AMBER PRINTERS &
PUBLISHERS
125 BROADVIEW AVENUE
TORONTO, ONTARIO
466-1514 465-7902

Ievēlēta Kanadas jauniešu vadība

33. Latviešu nacionālās jaunatnes apvienības Kanadā kongress risinājās no š. g. 9.—12. oktobrim Catchacoma salā, Ontario. Kongresa pilnsapulces izraudzītā valdē nākamajā gadā darbosies: priekšsēde, Aija Auziņa, priekšsēdes vietnieks, Rolands Ezers; kasiere, Laila Vilks; sekretāre, Ieva Ose; polītiskās nozares vadītājs, Andis Zīlāns; Pauls Ezers, Sigis Fronckēvičs, Ingrīda Golts un Ilze Ļūļe būs pārējie valdes locekļi.

Revīzijas komisijā ievēlēja Māru Gulēnu un Silviju Tint, atstājot trešā locekļa iecelšanu amatā valdes ziņā.

Kongresa pilnsapulce par 8. V.L.J.K. pārstāvi Kanadā apstiprināja Haroldu Bulmani un Andi Zīlāni par pārstāvi „Helsinki 86" atbalstīšanas projektam.

Vispasaules Latviešu Jaunatnes Fonda (V.L.J.F.) pārstāve ir Ruta Lauze.

Pilnsapulces dalībnieki arī sastādīja neformālu aktīvo biedru grupu. Lai veicinātu pēc iespējas plašāku darbību Māra Gulēna kopā ar Rutu Lauzi rīkos šī Māksla ir Jauna (Š.M.I.J.) 1988. gada martā; Beāte Lazda-Zīlāne sakārtos biedru sarakstu skaitļotājā, kā arī kopā ar Aiju Auziņu sastādīs kongresu un Š.M.I.J. rīkošanas rokasgrāmatu; Ēriks Blūms pārstāvēs L.N.J.A.K. Starptautiskā Melnās lentas dienas komitejā; Haralds Ozols rīkos ALJA — LNJAK draudzības dienas ziemas brīvdienās; Kārlis Briedis uzņemsies skaņu sistēmās pārskatīt LNJAK sarīkojumus; Alberts Vītols kopā ar Silviju Tint un Ūvi Hodžinu rūpēsies par žurnāla Stangas izdošanu. Par nākamā kongresa rīkotājiem izraudzīja Haraldu Ozolu un Sigi Fronckēviču.

Kā īpašu līdzekļu vākšanas projektu rudenī rīkos labvēļu vakaru, kur Skandāls spēlēs piemērotu danču mūziku. To kārtos Haralds Ozols, Ēriks Blūms, Kārlis Briedis un Ians Campbells.

Pirmā valdes sēde notiks sestdien, 31. oktobrī, 14:30 Centrā, jauniešu telpā, otrā stāvā, kur aicināti piedalīties aktīvie biedri, biedri un biedri veicinātāji. **Aija Auziņa**

Bostonas Trimdas draudzes baznīcā māc. Imants Kalniņš salaulājis Kristīni Noru Kirsch ar Pēteri Stivriņu. Līgava ir ilggadēja Amerikas Latviešu teātŗa dalībniece un korp. Zinta locekle. Abi jaunlaulātie ir DV biedri.

Mendelsona koris atskaņo Tālivalža Ķeniņa oratoriju Gloria

Sezonas atklāšanas koncerts Tomsona hallē 24. novembrī

Līdz ar koši sārto un dzelteno lapu parādīšanos Toronto dārzu un parku kokos sākas arī vēlīnā rudens rosība sabiedriskajā dzīvē kā latviešu, tā visā kanadiešu sabiedrībā. Ir sākusies Kanadas operas rudens sezona, mūzikas draugi steidzas uz simfoniskajiem koncertiem, un 24. novembrī sezonu atklāj arī Mendelsona koris, kas sava ievērojamā diriģenta Elmera Aislera vadībā ierindojas šī kontinenta un arī Eiropas koŗu pirmajās rindās. Tautiešiem tagad ir laba izdevība salīdzināt latviešu dziedātāju vienības ar vienu no Amerikas kontinenta labākajiem koŗiem!

Šīs sezonas atklāšanas koncertā Mendelsona koris ar Toronto simfonisko orķestri atskaņos Tālivalža Ķeniņa oratoriju Glorija, kas, balstoties uz šīs lūgšanas latīņu teksta, ietveŗ trīs atsevišķas daļas: pirmkārt, divu ievērojamu šī gadsimta personību runas — pāvesta Jāņa 23. un Mārtiņa Lutera Kinga jr., ko noslēdz kādas lietuvietes vēstules vēstījums no izsūtījuma Sibirijā, kur viņa nokļuvusi 1941. gada 14. jūnijā. Vēstot par savu un visu baltiešu traģēdiju, šīs lietuvietes vēstules dziļais izmisums skaŗ ne tikai mūs visus, kas esam saistīti ar kopīgām liktens gaitām, bet spēj biedināt arī rietumu sabiedrību par notikumiem, kas tiem šķiet sveši un tāli. Komponista Tālivalža Ķeniņa mūzikas spēks paceļ šo kantāti dziļā drāmatiskā pārdzīvojumā, liekot mūzikas pārlaicīgajai valodai runāt uz visām tautībām.

Tā kā šī kantāte skaŗ visu baltiešu likteņus, koncertu atbalsta arī Baltiešu Federācija Kanadā, un to sponsorē Benjamiņu filmu sabiedrība. Koncertā ieradīsies arī Ontario provinces leitnants-gubernātors Linkolns M. Aleksandrs, apliecinot savu uzmanību Baltijas tautu likteņiem un mūsu komponista sniegumam.

Blakus Ķeniņa darbam Mendelsona koris šai koncertā atskaņos arī vācu komponista Karla Orfa pazīstamo kantāti Carmina Burana, kas, balstoties uz viduslaiku vācu un latīņu garīgās dzejas tekstiem, dzīvi un uzskatāmi illustrē tā laikmeta klosteŗu dzīvi.

Pārējos šīs sezonas koncertos Mendelsona koris atskaņos vēl Bacha, Hendeļa un Verdī darbus, tā ka varam tikai priecāties, ka mūsu komponists Tālivaldis Ķeniņš reprezentējas tik pasaulslavenā sabiedrībā!

Pēc koncerta Tomsona halles apakšējā vestibilā paredzēta arī pieņemšana, un visi koncerta apmeklētāji aicināti pakavēties komponista, diriģenta, koristu un solistu sabiedrībā.

Atvērts būs bārs, kur katrs varēs iegādāties kādu stiprāku vai vājāku malku.

Solisti Mendelsona koŗa šīs sezonas koncertu scrijā ir Feja Robinsone, Sandra Grēma, Henrijs Ingrams un Marks Pedrotti — visi labi pazīstami kanadiešu mākslinieki, kas palīdzēs izcelt Tālivalža Ķeniņa darba skaistumu un dziļo spēku. **Ingrida Vīksna**

TORONTO LATVIEŠU KONCERTAPVIENĪBAS 29. SEZONAS 1987/1988. GADA KONCERTI

1987. gada 20. oktobrī (otrdien) **Melita Mičule**, mecosoprāns no Vācijas. Irisa Purēna pie klavierēm.

1987. gada 1. decembrī (otrdien) **Linda-Biruta Alle**, čello — no Vācijas. Olle Sjoberg pie klavierēm.

1988.g. 19. janvārī (otrdien) Latviešu Kamermūzikas koncerts: J. Vītola Stīgu kvartets, T. Ķeniņa Kvartets nr. 2 un J. Mediņa Kvintets klavierēm un stīgām. Izpildītāji: Paul Meyer un Mark Skazinetsky — vijoles, Arturs Jansons — altvijole, David Hetherington — čells un Arianna Goldiņa — klavieres.

1988. gada 5. aprīlī (otrdien) **Pauls Berkolds**, baritons. Pēteris Zariņš pie klavierēm.

Visi koncerti notiks Jane Mallett teātrī, St. Lawrence Centre, 27 Front Street East, un sāksies precīzi pl. 20.00.

Lidmašīnas avarijā no mums šķīries

William Smith

1987. gada 18. oktobrī Fergus, Ontario.

Mīļā piemiņā paturēs

sieva Zigrida,
dēls Andrew, meita Amy,
radi Suzanna, Leontīne, Pēteris
un pārējie Kanadā un ASV

RAIBĀ NEDĒĻA

TAČERE TEICA „NĒ"

Britu kopvalsts konferencē Vankuverā Kanadas ministru prezidents Braiens Malrūnijs bija ne tikai mājastēvs, bet arī politiskā kaŗagājiena vadonis sankciju kāpināšanai pret Dienvidafrikas valdību, lai piespiestu tai tūlīt mainīt aparteida politiku. To, ka pašā Kanadā joprojām pastāv indiāņu un eskimosu tiesību problēmas, baltais bruņinieks Malrūnijs ignorēja. Melnās rases valstis, it sevišķi tās, kuŗās valda marksisti, Malrūnijam aplaudēja visvairāk.

Malrūnijs bija par sankcijām pret Dienvidafriku.

Konferencē nepatīkamu pārsteigumu sagādāja britu premjēre Tačere, kas deklarēja, ka sankciju vietā Lielbritanija paplašinās saimnieciskos darījumus ar Dienvidafriku.

Tačere nostājās Dienvidafrikas pusē.

Britu nostāja ir saprotama, jo tie saredz, ka melnos sazvērniekus atbalsta Kremlis, un tagadējā režīma varmācīgas gāšanas gadījumā Maskava iegūtu ne tikai milzu politisku uzvaru, bet arī pieeju minerālu bagātākai territorijai Melnajā kontinentā.

Konferences laikā Dienvidafrikas ministru prezidents Bota preses pārstāvjiem izteicās, lai sankciju prasītāji labāk kārto cilvēku tiesību problēmas paši savās valstīs, latviešu valodā runājot, viņš ieteica konferences sakarsušajiem orātoriem labāk palikt stāvot pie saviem ratiem.

Šī konference noslēdzās ar deklarāciju, kas paliks tikai uz papīra. Kanadas ārlietu ministrs Klarks gan solījās turpināt noskaņot pasaules sabiedrisko domu par sankciju kāpināšanu pret Dienvidafriku.

* * *

Pašā Kanadā tanī pašā laikā politiķi ar jaunu enerģiju turpina lauzt šķēpus par Malrūnija brīvās tirdzniecības līgumu ar ASV. Kvebeka un rietumu provinces līgumu vērtē pozitīvi, bet Ontario premjērs Pētersons un Atlantijas provinces nāks klajā ar jauniem iebildumiem.

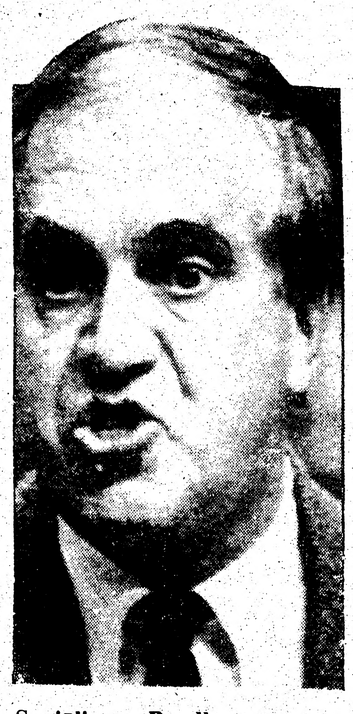

Sociālists Brodbents prasa jaunas federālā parlamenta vēlēšanas.

Federālā parlamenta sociālistu (NDP) līderis Ed. Brodbents nosaucis līgumu par Kanadas pārdošanu amerikāņu interesēm. Laika tecējumā Kanada zaudēšot savu politisko neatkarību un kļūšot par ASV 51. pavalsti. Brodbents tādēļ prasa, lai Malrūnijs nosaka jaunas parlamenta vēlēšanas, kuŗās pilsoņiem būtu dota izdevība izteikties par vai pret brīvās tirdzniecības nolīgumu. Te jāievēro, ka sabiedriskās domas pētīšanas institūti konstatējuši, ka šodien par konservātīviem balsotu 25 proc. vēlētāju, kamēr liberāļi un sociālisti katrs saņemtu 36 proc. atbalstu.

* * *

Federālais parlaments pagājušajā nedēļā pieņēma likumu, ar kuŗu streikotājiem pastniekiem jāatgriežas darbā. Arodbiedrība šo valdības likumu uzskata par mēģinājumu atņemt pastniekiem streika tiesības.

Pagājušajā piektdienā Toronto pasta terminālā, kur nododam arī mūsu laikrakstu, lielai pasta sūtījumu mašīnai nezināmi ļaundaŗi pielaida uguni. Arodbiedrība brīnās, kas gan varētu būt tie nelieši, kas aplējuši vēstules un citus sūtījumus ar benzīnu, lai tie liesmās aizietu bojā. Ja jūs pastā esat nodevuši sūtījumu 16. oktobrī, tad var gadīties, ka tas nekad adresāta rokās nenonāks.

PIRMĀ LĒDIJA SLIMNĪCĀ

Prezidenta Rēgena dzīvesbiedre Nansija pag. nedēļā devās uz slimnīcu, kur ārsti viņai izoperēja nelielu ļaundabīgu audzēju krūtīs. Operācija izdevusies labi, un Nansija atgriezīsies Baltajā namā tuvākajās dienās.

Nansija atgriezīsies Baltajā namā.

MILJONI SEKOJA MEITENES GLĀBŠANAS AKCIJAI

Kamēr pasaulē notika raibas lietas, skatītāju miljoni televīzijā sekoja kādas 18 mēn. vecas meitenītes glābšanas akcijai Teksasas mazpilsētiņā. Meitenīte bija iekritusi kādā pamestā šaurā akas urbuma caurulē. Glābējiem bija nepieciešamas 56 stundas, lai izurbtu blakus šachtu un nelaimīgo bērniņu atbrīvotu. Kad mazā Džesika, kaut kritienā cietusi, atkal nonāca virszemē, visi atviegloti uzelpoja. Šķiet, ka mūsu materiālistiskai sabiedrībai tomēr vēl ir sirds.

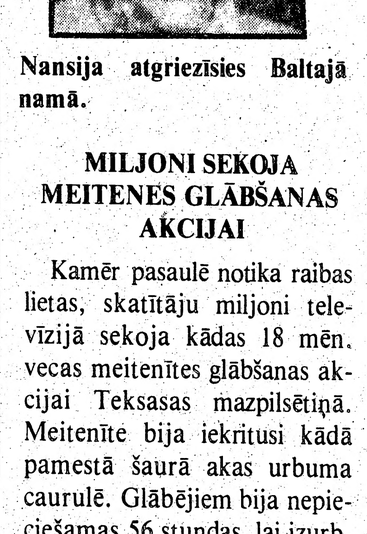

Mazā Džesika bija uzmanības degpunktā.

Pasta streiks beidzās ar pusmilj. sūtījumu sadedzināšanu.

MELNĀ PIRMDIENA

Amerikāņi par savām tumšākajām dienām vēsturē uzskata vērtspapīru tirgus sabrukumu 1929. gadā, kas ievadīja smagos saimnieciskās depresijas gadus.

Vērtspapīru cenas pēdējo četru gadu laikā biržās nepārtraukti kāpa, un neviens neklausījās brīdinātāju balsīs, ka agri vai vēlu nāks pretreakcija.

Pagājušajā pirmdienā, kas droši vien vēsturē ieies kā Melnā pirmdiena, Ņujorkas biržā sākās negaidīta akciju vērtības krišana. Dažās stundās vairāki vērtspapīri zaudēja 20—25 proc. vērtību.

Saimniecisko lietpratēju komentāri ir tik atšķirīgi, ka pagaidām vēl grūti konstatēt pareizo prognozi. Daži notikušo uzskata par tirgus izlīdzināšanos, citi par pāniku, kuŗas sekas pilnībā būs redzamas tikai pēc sešiem mēnešiem vai gada. Te jāpiezīmē, ka vērtspapīru cenas tikpat katastrofāli kritās arī Londonas, Parīzes, Tokijas, Bonnas, Toronto un citās biržās.

NOBELA MIERA PRĒMIJA PORTORIKO PREZIDENTAM

Nobela miera prēmiju šogad saņems Portoriko prezidents Oskars Arias. Par viņa plānu paliekama miera radīšanai Centrālamerikā vēl joprojām ir dalītas domas. Uz Nobela miera prēmiju kandidēja arī Filipīnu prezidente Akino un Dienvidafrikas dumpiniekū vadonis Mandela. Te jāpiezīmē, ka savā laikā Nobela miera prēmiju par Vietnamas kaŗa izbeigšanu saņēma arī tālaika ASV ārlietu ministrs Dr. Kisingers. Tikai vēlāk izrādījās, ka Kisingers Nobela prēmiju saņēmis par amerikāņu kapitulāciju Indoķīnā.

STARPGADĪJUMS KUVEITĀ

Irānas uzbrukums kādam tankkuģim Kuveitas territoriālos ūdeņos, kas brauca ar ASV karogu, radīja jaunus sarežģījumus Persijas jūras līcī. Kad tie, kas nosodīja Rēgena politiku Vidējos austrumos, prasīja, lai Rēgens neatstāj Irānu nesodītu, prezidents izšķīrās par divu eļļas platformu iznīcināšanu, kuŗas Irāna pēdējā laikā izmantoja savām radara ierīcēm un ātrlaivu bazēm.

Šī starpgadījuma tālākās sekas vēl nav paredzamas, jo Teherana piedraudējusi ar drīzu atmaksas akciju.

Irāniešu sašautais tankkuģis.

Sibirijā ...

Autors ir latvietis V. Liniņš, motorinženiers, virsnieks, kuŗš nosūtīts šī gadsimta piecdesmitos gados darbā Sibirijā. Viņš nav ne rakstnieks, ne žurnalists. Publicējam to tā, kā viņš raksta, nerediģējot. Gaidīsim grāmatu L.N.F. izdevumā, kuŗā V. Liniņš apskata grūtības, nejēdzības, varmācību, nabadzību un postu Padomju savienībā.

(Beigas)

Šajā dabas dziedinātavā viss noritēja kā mācīts Svētajos rakstos. Īsais atvaļinājums gāja uz beigām, bija jādodas uz ,,mājām'', uz darbu. Ļoti negribējās braukt projām no šīs augsto kalnu ieskautās ielejas, ar tīro strautiņu, kuŗā bija daudz strautu foreļu, jo tas nekad neaizsala, pat 40—50 gradu salā nē. Šeit bija miers un savdabīga kārtība.

Esmu mūžam pateicīgs šajam Dieva dotajam karstajam avotiņam, kas atgrieza man dzīvību un atdeva man veselību. Šajā avotiņā guva veselību un atguva dzīvību daudzi padomju zemākās klases cilvēki, kuŗiem nebija iespējas ārstēties lielajās, dārgajās valsts sanatorijās.

Tuvojās atvaļinājuma pēdējā diena. Cilvēki runāja, ka aiz tuvās kalnu grēdas ir vēl otrs lielāks avots, kur ūdens temperātūra ir ap 90 gradu. Priekšpēdējā dienā es jau jutos ļoti labi. Sarunāju kādu jaunu puisi par ceļa biedru un devāmies uz kalnu pāreju. Ielejiņā bija silts un ziedēja jau retās ievas. Gar strauta malu nogājām kādus 4 kilometrus. Beidzās zaļā zāle, un koki bija pilnīgi kaili. Beidzās arī mūsu ceļa pavadonis — strautiņš, kas iztecēja no milzīga sniega un ledus blāķa, kas aizņēma visu pakalni. Nu jau bridām pa irdeno, čagano sniegu, bet bija kluss un silts. Tad pēkšņi mans ceļa biedrs pateica, ka viņš tālāk vairs neies un, apgriezies par 180 gradiem, devās strauji atpakaļceļā. Nepaspēju pat atjēgties un kaut ko pateikt.

Man bija kauns par nesasniegušam kalnu grēdas virsotni griezties atpakaļ. Arī laiks bija jauks. Bez tam mūs izvadīja visa slimnieku sabiedrība. To jau uzskatītu par gļēvulību. Ilgi nedomājis, devos tālāk, nu viens pats. Pēc stundas jau biju uz kalnu grēdas plikās, akmeņainās, ar sūnām apaugušās muguras. Otrā pusē grēdai sākās taigas biezoknis.

Nekā neatradis, devos uz ,,mājām'' pa kalnu grēdas pliko muguru, kuŗa pēc maniem aprēķiniem gāja apmēram paralēli strautam. Ejot pa kalnu grēdas muguru, strautu nevarēja redzēt, bet bija svarīgi pareizā vietā nolaisties no kalna virsotnes. Centos orientēties pēc visām iespējamām pazīmēm, bet sevišķi pēc saules. Ja nebija saules, tad orientēšanās pilnīgi zuda.

Mana kalnu grēdas mugura bija labi pārskatāma un samērā līdzena. Zem kājām tikai mīksti čaukstēja sūnas. Gāju kā pa labu dārgu tepiķi, kilometriem garu. Gaiss bija patīkami tīrs, dzidrs un arī diezgan silts, ap 10 gradu. Likās, ka nebija pat jāelpo, viss bija tik patīkami viegls. Šī mīkstā kalnu mugura vietām malās bija apaugusi ar zaļajiem skuju kokiem.

Tas bija īsts Dieva stūrītis. Ejot es domāju, ka uz šo vietu noteikti kādreiz vēl jāatnāk kopā ar kādu labu draugu, kam parādītu šo mežonīgi skaisto vietu ar dzidro gaisu. To es arī izdarīju, ārstējot mazo dēlu. Es viņu uz šo vietu biju atvedis vairākas reizes. Šajā debesu stūrītī pat sapņot negribējās, tik viegli un patīkami bija. Šad tad gan iešāvās prātā, ka šī ir arī lāču valstība, kuŗu mēsli un pēdas šur tur bija redzami. Lāči, labi netraucēti izgulējuši ziemas miegu, ir diezgan mierīgi un reti kad pirmie uzbrūk cilvēkiem. Ejot pa šo dabas veidoto dārgo tepiķi 2000 m augustumā virs jūras līmeņa atradu dažus tropisko zemju oleandru skaistos, dzeltenos ziedus. Ziedkopas diametrs bija kādi 12—15 cm. Divus pusuzplaukušus ziedus es atvedu uz Vaiņino, un tie nostāvēja, skaisti ziedot, manā primitīvajā vāzē gandrīz 3 nedēļas.

Uzgāju arī pundurciedru džungļus, kuŗi auga ļoti savdabīgi. No zemes aug viens koks, tad kādus 30—40 cm virs zemes sadalās vienmērīgi uz visām pusēm ar zariem, jo virsotnes tam nav, un veido gandrīz pilnīgi slēgtu bumbukupolu 3—4 metru diametrā. Parasti visi zari ir pilni ar čiekuriem, kuŗu rieksti ir diezgan lieli un ļoti garšīgi. Bet šajā zaļās bumbas vidū ir grūti tikt iekšā, jo pamatzaru spraugas ir tikai 10—20 cm lielas. Jā, vienā tādā bumbā droši varētu dzīvot vesela ģimene. Tā, visu laiku priecādamies par šiem savdabīgiem, cilvēku roku neskartajiem dabas jaukumiem, liekas, jau tuvojos tai vietai, kad jāsāk laisties lejā uz karsto avotu.

Biju ļoti priecīgs, ka nebiju sekojis savam gļēvajam ceļa biedram, jo nekad es nebūtu redzējis un izbaudījis šos neaprakstāmo pasaules skaistumu. Gaiss bija tik dzidrs, ka varēja redzēt daudzu desmitu kilometru tālumā. Izšķīros, ka laiks doties lejā, un tieši šajā vietā, kur biju. Pēc stundas sāku jau just dūmu smaržu. Bija skaidrs, ka eju pareizā virzienā, šoreiz pie labiem cilvēkiem. Trāpīju tieši uz karsto avotu, kad jau sāka krēslot. Atlika ņemt tikai pēdējo karsto vannu. Visas dienas laikā es biju galīgi aizmirsis savas slimības un jutos tā, it kā es būtu pilnīgi vesels. Nejutu pat ne mazāko nogurumu. Tas jau bija ļoti patīkams brīnums. Ātri aizgāju uz karsto avotu, izpeldējos, sadzēros karsto ūdeni, jo visu dienu nebiju nemaz dzēris un arī negribēju ne dzert, ne ēst. Arī cepumus atnesu atpakaļ neaiztiktus. Visu dienu biju izticis ar svaigo gaisu. Bet cilvēki saka, ka ar svaigu gaisu nevar iztikt. Blēņas, var!

Sagatavoju ātri vakariņas, paēdu un devos gulēt. Iepriekš gan izstāstīju ,,tautai'' par savu brīnišķīgo ceļojumu. Daudzi jau bija nobažījušies, vai es neesmu pazudis mūžībā. Nākošajā dienā pēc pēdējās peldes, tiešām svētās vannas, paēdis un mazo pārtikas krājumu atstājis paredzētā vietā pārējiem palikušajiem slimniekiem, atvadījies no šīs patīkamās vietas, no šīs patīkamās cilvēciskās sabiedrības un svētā avotiņa, devos mājup uz Vaņino.

Garastāvoklis gan šad tad ojājās, atceroties Vaņino drēgnās miglas un tās vēl drēgnāko sabiedrību.

Šo brīnišķīgo karsto avotu es apmeklēju kādas 6 reizes. Ņēmu līdz visus, kas vēlējās. 4 reizes biju tur ar dēlu un divas reizes ar dēlu un audžumeitu kopā.

Jau ap 1955. gadu uz šo brīnišķīgo avotu, lai gan tas bija aizliegtajā padomju zonā, plūda ļoti daudz cilvēku. Gandrīz visi dzīvoja teltīs vai zaru būdās. Kopā bija ap 3 tūkstošiem cilvēku. Tad gan avotiņam klājās grūti. Bet kārtība šajā lielajā ļaužu drūzmā bija ļoti laba. Brīnums, ka šajā mazajā brīvdabas sanatorijā visi tikai atstāja savas slimības, bet neviens neieguva jaunas, arī lipīgās ne. Nerakstītā kārtība un svētais ūdens darīja savu. Arī apkārtne netika piesārņota, visus atkritumus nesa un tālo aizu. Taiga izskatījās kā labi kopts parks.

Vai tā nav brīnišķīga vieta, kur nebija ne diktātūras, ne kapitālisma, ne sociālisma, ne komūnisma, ne baznīcu. Izrādās, ka cilvēki, tiekot šādos savdabīgos dabas un sabiedrības apstākļos, maina savu uzvedību uz labo pusi. Tur ne reizi nedzirdēju tik parastos krievu daudzstāvu lamu vārdus. Tur nebija ko lasīt, reti kāds ņēma grāmatu līdz, jo tas jau bija svars, tur nebija ne koncertu, ne radio, ne kino. Pat jaunieši, kuŗi bija paņēmuši līdz mazos bateriju radio aparātus, darbināja tos ļoti klusi. Vakaros šur tur dziedāja, bet pieklājīgi, klusināti. Visapkārt šalca mūžīgā taiga, čaloja nedaudzie putniņi un mūžīgais, brīnumainais strautiņš. Visi bija iegrimuši dabā un klausījās tajā, kuŗu agrāk nebija ne redzējuši, ne dzirdējuši. Tas viņiem bija jaunatradums. Reta dzīvās sabiedrības un dzīvās dabas saskaņa.

Jau pagājuši 30 gadi, bet viss ir saglabājies tik svaigs un tīrs atmiņā kā brīnumaini dzidrais avotiņa ūdens. Šīs atmiņas ir pašas labākās, pašas tīrākās, kādas var būt cilvēkam. Un droši vien ne tik man vienam, bet tūkstošiem, kas tur ārstējās.

Jā, šim karstajam avotam bez nosaukuma varētu droši dot ,,svētā'' avota vārdu, bet padomju varai jau tas nav pienemams...

RM NSM
ROSAR-MORRISON
FUNERAL HOME LTD
Thomas L. Morrison — Funeral Director
467 Sherbourne St., Toronto, Ont. M4X 1K5
Tel. 924-1408
RŪPĪGA UN SMALKJUTĪGA
APBEDĪŠANAS CEREMONIJU IZKĀRTOŠANA

DARRELL KENT REAL ESTATE LTD.
Jau 9 gadus
latviešu pārstāvis
JĀNIS KORBS
Sales Representative
Birojā: 534-6381
Mājās: 461-9359
902 Bathurst Street Toronto, M5R 3G3

Valentīna Pāvula
NEPTŪNA KALPS
ir vienīgā grāmata mūsu literātūrā, kuŗā autors apraksta savu darbu — zemūdens dzīlēs nogrimušo kuģu un citu bagātību meklēšanā, kā arī daudzās citās bīstamās dēkās.
Jauns pienesums latviešu literātūrā līdz šim neaprakstītos ūdenslīdēja piedzīvojumos.
Rakstnieks Anšlavs Eglītis Valentīna Pāvula stāstījumu vērtē šā: ,,Neparasts, interesants, īpatnēji svaigā valodā uzrakstīts darbs. Saista nepārtraukti lasītāja uzmanību...''
Grāmatai 488 lpp. Mākslinieka Ērika Dzeņa vāka zīmējums.
Cena $28.50
Pasūtinot un iemaksājot līdz 1987.g. 1. novembrim, cena ASV $22.50 US; Kanadā $22.50.
VĀRDS, UZVĀRDS .....
ADRESE: .....
.....
Lūdzu piesūtait ..... eks. ,,Neptūna Kalps''.
Samaksai pievienoju ..... **uz Latvija Amerikā Ltd. vārda**
125 Broadview Ave, Toronto, Ont. M4M 2E9.

KALUPE
JEWELLERY LTD.
Zeltkaļi
ALDONA KORMS un
TĀLIS KIVLENIEKS B.Sc. G.J.
VEIKALĀ UN DARBNĪCĀ — Tālr. (416) 595-1125
College Park, 444 Yonge St., Toronto, Ont. M5B 2H4

Astotais bauslis

Māc. Herberts Jurjāns

Astotais bauslis, kā mēs visi zinām, skan: „Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko". Mārtiņš Luters savā katķismā to paskaidro: „Mums būs Dievu mīlēt un bīties, ka savu tuvāku nepatiesi neapmelojam, nepievīlam un neaprunājam, nedz tam launu slavu ceļam, bet mums būs to aizbildināt, visu labu par to runāt un visas lietas par labu griezt."

Protams, ar vārdu „nepatiesa liecība" nav jāsaprot tikai nepatiesa liecināšana tiesā vai kādā atklātā forumā, bet vispār kāda cilvēka nonievāšana, viņa cieņas un goda mazināšana, par viņu runājot vai rakstot, vai kā citādi to paužot, kaut vai tikai ar balss noskaņu, sejas izteiksmi, žestiem, vai pat klusējot — noklusējot viņa spējas, veikumus, labās īpašības. Bauslī uzsvērta „nepatiesa" liecība, — patiesību var liecināt, tomēr arī tad jāņem vērā tuvākā labā slava. Arī patiesību nedrīkst paust, ja to dara tikai nolūkā kaitēt tuvākam, celt viņam neslavu. Dažreiz tuvākā gods un slava mums var būt uzticēti; mums gan viņa labā nav jāmelo, tomēr jābūt saudzīgiem un, ja vien var, jāklusē. Var būt gadījumi, kad pienākums runāt patiesību nonāk konfliktā ar pienākumu saudzēt tuvākā labo slavu. Būtībā, tātad, kā to uzsver arī Luters, astotais bauslis mums uzliek pienākumu cienīt savu tuvāko un sargāt viņa godu, viņa labo slavu. Šķiet, te vairāk kā jebkur citur izpaužas Jēzus mīlestības bauslis — mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Kā ap. Pāvils saka: „Esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi, piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedevis." (Efez. 4,32).

Dievs cilvēku ir radījis par sabiedrisku būtni, un to ar sabiedrību saista daudz un dažādas saites; attieksmes, kas ir nepieciešamas saskanīgai cilvēku sadzīvei. Svarīgākās cilvēku attieksmes Dievs ir ietvēris savos desmit baušļos. Tā ceturtais bauslis runā par bērnu-vecāku attieksmēm, piektais par dzīvību, sestais par laulību, septītais par īpašumu un astotais par cilvēku labo slavu. Lai cilvēks varētu pastāvēt un normāli darboties sabiedrībā, viņam jābūt šīs sabiedrības atzītam, jābūt akceptētam par tās locekli. Tā ir elementāra attieksme cilvēku starpā, un tā izpaužas cieņā, ar kādu cilvēki izturas cits pret citu. Katrs šādu izturēšanos sagaida un viņam pat tiesības to prasīt. Ne atkarīgi no cieņas, ko cilvēkam izrāda, viņam ir arī sava morāla vērtība, tikumiska stāja, kas ir viņa gods. Vārdus ‚cieņa' un ‚gods' bieži jauc, lietojot vienu otra vietā. Bet tiem ir sava atšķirība. Gods ir morālas vērtības, kas cilvēkam ir, kuras viņš apzinās; cieņa, turpretim, ir attieksme pret citu cilvēku, atzīstot viņa morālās vērtības, tā arī viņa spējas, zināšanas, nopelnus, stāvokli sabiedrībā, ieņemto amatu u.t.t. Gods — lielā mērā sirdsapziņas nosacīts — ir cilvēka personības daļa, cieši saistīta ar cilvēka raksturu, ar viņa dvēseles izjūtām un pārdzīvojumiem, izteikti subjektīva, cilvēkā ieslēgta, vērtība. Cieņa, turpretim, ir ārēja izpausme, izturēšanās, cilvēka slavēšana, izrādot prieku, atzinību, pat godību par cilvēka vērtībām vai sniegumiem.

Mūsu cieņa pret mūsu tuvāko, tātad, atkarājas no tā, kā mēs viņu vērtējam. Normātīvas, protams, ir mūsu pašu pieņemtās morāles un uzvešanās normas. Tādeļ saka, ka goda izpratne ir spogulis, kurā cilvēki skata paši sevi. Dažādās sabiedrībās šīs normas ir dažādas. Kādā mežoņu ciltī goda izpratne būs citāda kā kultūrālā sabiedrībā, komūnistiskā valstī tā būs citāda kā rietumu demokrātijā, kristīgā draudzē citāda kā sekulārā organizācijā. Un mēs zinām, ka Dievam ir savas mērauklas, Viņš cilvēka goda prātu vērtē pavisam citādi kā pasaule. Tikai atzīstot tā sauktās „absolūtās patiesības", mēs varēsim tuvoties Dieva viedoklim.

Gods ir viena no cilvēka augstākām vērtībām. Daudzi to stāda augstāk par dzīvību. Vēsture un literātūra ir bagātas piemēriem, kur cilvēki, godu sargādami, ir panesuši vislielākās mokas un ir varonīgi gājuši nāvē. Šai izpausmē cilvēks atklāj sevi savā viscildenākā veidā. Goda izjūtu var izkopt, var padziļināt, bet būtībā tā nāk no Dieva. („Ar godību Tu cilvēku esi pušķojis." Ps. 8,6.) Kā bērns saņem no sava tēva mīlestību, respektu un cieņu, tā ticīgs cilvēks to saņem no sava debesu Tēva. Un tas tad tālāk nosaka visu cilvēka dzīves ceļu. Tāpat arī cieņa, ko izjūtam pret savu tuvāko, sakņojas jau mūsu ticības atziņā, ka cilvēku ir radījis Dievs — un ir radījis to pēc sava vaiga un līdzības, lai tas būtu Viņa radības kronis, lai tas Dievam kalpotu un Dievu slavētu. Necienīt cilvēku nozīmē necienīt Dieva darbu un Dieva gribu. Ir zīmīgi, ka jo neticīgāka, sekulārizētāka kļūst kāda sabiedrība, jo vaļīgākas kļūst cilvēku savstarpējās cieņas un respekta saites, un jo zemāk tiek vērtēta arī cilvēka dzīvība.

Dieva dāvāto godu cilvēks zaudē grēkojot. Ar Kristus vidūtājību, no Dieva žēlastības, godu var atgūt, ja Dieva priekšā zemojas un grēkus nožēlo. Laicīgā dzīvē zaudējot godu, cilvēks faktiski zaudē arī sava cilvēka cieņu. Tāds cieņu zaudējis cilvēks kļūst par nepersonu, par izstumteni. Tam nesniedz roku, ar viņu nerunā, viņam neuzticas, viņš nevar pildīt goda amatus, par viņu runā nievājoši vai ar izsmieklu. Vēstures tecējumā tāda „necieņa" ir izrādīta veselām cilvēku grupām. Savā laikā to piedzīvoja ārlaulības bērni, ubagi, aktieri, bendes; dažādos laikmetos žīdi, čigāni vai citas minoritātes; vēl tagad tāda jāpieredz Indijā parijiem, aiz dzelzs aizkara — reliģiski aktīvo grupām u.c. Šai sakarībā minams arī rasisms, un mūsu dienās populārie kļuvušie vārdi segregācija un diskriminācija, kas cilvēkus šķiro kategorijās, ierobežojot tos vispārpieņemto tiesību un privelēģiju ziņā, aizkarot arī viņu cieņu un prestīžu. Tāda degradācija var ātri izvērsties atklātā vajāšanā. Nav šaubu, ka šāda rīcība ir grēkošana pret astoto bausli. Atcerēsimies Lutera vārdus, ka „mums būs mūsu tuvāko aizbildināt, visu labu par viņu runāt un visas lietas par labu griezt!"

Dzīvē bieži gadās, ka izrāda cieņu cilvēkam, kas šīs cieņas nemaz nav vērts — un otrādi, ka patiesi cienījamai personai cieņu neizrāda. Tās ir aplamības, pa lielākai daļai pašu cilvēku tumšu, savtīgu nolūku radītas. Kristiešiem te jācenšas ar savu stāju labot, ko var. Tāpat gadās, ka godināšanu pārspīlē, un ka tai vairs nav samēra ar godināmās personas patiesiem nopelniem. Tā var kļūt par smieklīgu karikatūru. Ironiju izraisa arī tie, kas sagaida godināšanu vairāk, kā to ir pelnījuši. Tā ir godkārība, un ja tad vēl dižojas ar citu nopelniem, atņemot godu, kas pienākas citiem, tad ir jārunā jau par negodību, par

(Turpinājums 14. lp.)

AMBER PRINTERS AND PUBLISHERS
125 BROADVIEW AVENUE
TORONTO, ONTARIO
466-1514 465-7902

Cilvēkiem ir nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa. (Ebr. 9:27).

Bezmaksas kristīgu literātūru un kasetes ar garīgu dziesmu ierakstiem jūs varat saņemt, rakstot māc. J. Šmitam, 30 McDairmid Rd., Scarboro, Ont. M1S 1Z6.

Dieva mierā aizgājis mūsu mīļais tētis

Eduards Dulpiņš

dzimis 1903. gada 17. jūnijā Ventspilī,
miris 1987. gada 2. oktobrī Bramptonā, Kanadā.

Mīlestībā piemin

dēls Haralds ar ģimeni Latvijā,
meita Ingrida ar vīru Kanadā,
dēls Olģerts ar ģimeni Kanadā

Gan mīlestībā klusi
Par tevi as'ras birst.
Ko sirds ir zaudējusi,
To tā vairs neaizmirst.

AUSTRUMU DRAUDZE

Māc. A. Celms: 47 Lord Roberts Drive, Scarborough, Ont. M1K 3W1, tālrunis 267-3507. Toronto Austrumu draudzes dievkalpojumi notiek Sv. Barnabas baznīcā 361 Danforth Ave.

25. oktobrī pl. 13 dievkalpojums.

1. novembrī pl. 13 Ticības atjaunošanas dievkalpojums. Evaņģeliste A. Avotiņa. Pēc tam draudzes dāmu komitejas rīkots bazārs.

KATOĻU DRAUDZE

Prāvests Dr. B. Kokins — 11290 Pine Valley Dr., Woodbridge, Ont., L4L 1A6, telef. 832-3264.

Dievkalpojumi notiek katra mēneša otrā svētdienā pl. 13.00 Lietuviešu baznīcā, 1021 College St., Toronto.

8. novembrī pl. 13 dievkalpojums.

BAPTISTU DRAUDZE

Māc. J. Šmits, 30 McDairmid Rd., Scarborough, Ontario, M1S 1Z6, tālr. 299-3780.

Toronto latviešu baptistu draudzes sanāksmes: Temple Baptist Church; 14 Dewhurst Blvd. (1 bloku uz rietumiem no Donlands pazemes stacijas).

Dievkalpojumi svētdienās pl. 14. Bībeles un lūgšanas sanāksmes trešdienās pl. 19.

Gaismas telefons ticības stiprināšanai 299-8545 darbojas nepārtraukti 24 stundas dienā. Vēsts latviešu valodā tiek ieskaņota divreiz nedēļā.

SV. KATRĪNU DRAUDZE

Mācītājs Jānis Prauliņš, 301 Queenston, St. Catharines, Ont., L2P 2X5, tel. 685-3190.

Dievkalpojumi notiek katra mēneša 3. svētdienā, pl. 15.00 Kristus lut. baznīcā, 140 Russell Ave, St.Catharines.

18. oktobrī pl. 15 dievkalpojums ar dievgaldu.

HAMILTONAS DRAUDZE

Hamiltonas latviešu ev. lut. Kristus draudze — 18 Victoria Ave South.

25. oktobrī pl. 16 dievkalpojums, svētdienas skola. Māc. A. Dūmiņš.

BRAMPTONAS DRAUDZE

Bramptonas latviešu ev. lut. draudzes dievkalpojumi notiek Grace United Church dievnamā, 156 Main Street, North Brampton, Ont. Māc. A. Dūmiņš, P.O. Box 655, Port Colborne, Ont. L3K 5X8, tālr. (416)-834-6081.

15. novembrī pl. 13.30 Latvijas valstssvētku dievkalpojums.

20. decembrī pl. 13.30 Ziemsvētku dievkalpojums.

NIAGARAS DRAUDZE

Draudzes priekšnieks Andrejs Šteinbachs, 6308 Drummond Rd., Niagara Falls, tel. 354-1258.

MONTREALAS LATVIEŠU DRAUDZES

Dievkalpojumi notiek Jāņa (igaunu) ev. lut. baznīcā 4345 Marcil Ave. Mācītājs Gunārs Hūns, 8262 Place Chanceaux, Montreal, Que. H1K 1M7, tel. 352-1204. Mācītājs runājams katrā laikā, bet ieteicams iepriekš sazināties pa tālruni.

Dievkalpojumi, ja nav citādi norādīts, notiek katru svētdienu pl.13.30 baznīcā.

25. oktobrī pl. 13.30 dievkalpojums.

1. novembrī pl.13.30 dievkalpojums.

8. novembrī pl.13.30 dievkalpojums.

OTAVAS DRAUDZE

Mācītāja Sarma Eglīte, 40 Driveway, Apt. 708, Ottawa, Ont. K2P 2C9, tālr. (613) 234-6764. Otavas latviešu ev. lut. draudze — 83 Main ielā.

SV. JĀŅA DRAUDZE

Draudzes kancelieja atvērta otrdienas, trešdienas un ceturtdienas no pl. 10 līdz 17, talr. 921-3327, 200 Balmoral Ave. Mācītaja I.I. Kristberga runas stundas otrdienas no pl. 10—13, trešdienas no pl. 18—21, ceturtdienas no pl. 10—13. Māc. I.I. Kristberga adrese: 12 Worthington Cresc., Toronto, Ont. M6S 3P6, talr. maja 769-6950.

24. oktobrī pl. 19 Kanadas Austrumu apgabala dāmu komitejas konferences noslēguma dievkalpojums ar dievgaldu.

25. oktobrī pl. 11 dievkalpojums.

SV. ANDREJA DRAUDZE

Māc. J. Calitis. Sv. Andreja draudze, talr. 924-1563, Carlton St. un Jarvis St. krustojuma, Toronto, Ont. Talr. māja 482-8403, 8 Rolland Rd., Toronto, Ont. M4G 1V5. Māc. J. Cālīša runas stundu laiks kancelejā: trešdienas un ceturtdienas no pl. 10—12 un no 18—19. Citā laika, iepriekš sazinoties.

25. oktobrī pl. 11 dievkalpojums. Pēc dievkalpojuma iesvētamo jaunmešu, viņu vecāku un Sidrabenes bērnu nometnes vecāku sanāksme.

KLAUSĀTIES GARĪGOS RAIDĪJUMUS

Global TV 6. un 22. stac. no Hanley St., Toronto, no pirmd. — piekt. pl. 10.30 no rīta, svētd. Bafalo TV 29. stac. pl. 21; 700 Club — Bufalo TV 29. stac. no pirmd. — piekt. pl. 10 no rīta, svētdienas pl. 22.

TV stac. 47 no pirmd. — piekt. pl. 9 no rīta.

Vilis Liniņš, „Ārpus Padomijas koncentrācijas nāves nometņu žoga

(Turpinājums no 5 lp.)

Pazudušas arī daudzas citas zivju šķirnes un varenie „Kamčatkas krabji", — neatbildīgi piesārņojot krastmalas ar naftu (kuģiem skalojot degvielas tvertnes, bieži plīstot naftas vadiem).

Vērodams šādas nejēdzības, Liniņš — savā vientiesībā uzrakstījis plašu ziņojumu „Dalstroja" vadībai uz Maskavu, nezinādams, ka maskavieši sūta sūdzības atpakaļ Vaņino vietējiem vadītājiem — „apstākļu pārbaudei". Šis mēģinājums ieteikt uzlabojumus sagādājis viņam nebeidzamas nepatikšanas. Ar mokām un laimi viņš izglābies no „sukiem", kas uzsūtīti viņu nogalināt.

Liniņš lēš, ka Kolimas un Magadanas nometnēs pazudināti ap 20 milj. cilvēku. Krievu emigrantu avoti uzdod vēl lielākus skaitļus. Ar sarakto zeltu Padomju Krievija balansēja savu saimniecību, maksāja par importa precēm. Ar verģu darbu Sibirijā tika izbūvētas daudzas pilsētas, iekārtotas ostas, dzelzceļi un naftas vadi.

Tikai pamazām un sevišķi pēc Staļina nāves krievi sāka atskārst, ka ar cilvēku materiālu nevar rīkoties tik izšķērdīgi, ka darba roku var arī pietrūkt. Tad pamazām pasākta apstākļu uzlabošana, samazinātas neprātīgās izstrādes normas, uzlabota apgāde u.c. Sakarā ar Chruščova „atkušņa" amnestijām no tālajām ziemeļu nometnēm atgriezies gan tikai pavisam retais ieslodzītais, bet Kolimas zelta drudzim izbeidzoties (kad upēs izskalots vieglāk pieejamais zelts) Vaņino pārpludina daudzi tūkstoši likvidēto spaidu darbu nometņu sargu un vadītāju — nekam nederīgi ļaudis, kas neprot nekāda amata kā vien terrorizēt un izmantot ieslodzītos.

Daudzmaz iedzīvojies, Liniņš izraksta no Latvijas savu līgavu. Tā starplaikā kļuvusi „pārliecināta komuniste", tomēr atzīst, ka tik drausmīgos apstākļos kā Vaņino dzīvot nav iespējams, atsauc saderināšanos un aizbrauc atpakaļ mājās.

Vai mūsu dienās vērojamas kādas radikālas pārmaiņas Padomijas tikumos un paražās? Liniņš vērtē pārmaiņas visai skeptiski. Ieslodzīto darba spēks joprojām tiek plaši izlietots, piem., ceļot jauno trans-Sibirijas dzelzceļu (BAM), vai iekārtojot daudzināto naftas vadu uz Rietumeiropu; arī par to, kas notiek tālajās Kolimas, Magadānas, Kamčatkas, Sachalīnas raktuvēs un nometnēs, rietumos nav nekādu ziņu. Liniņš, tāpat kā Solžeņicins, domā, ka komūnisms ir lielākā nelaime, kāda jebkad piemeklējusi Krieviju. Partijas saukļi, aicinot uz atriebību, izrēķināšanos, pēdējo kauju un „laupīt salaupīto", vispirms pulcina ap sevi tautās padibenes, pašlabumniekus, pielīdējus, sadistus, varmākas. Tā rekrutējušies milzīgie Gulaga sargu, KGB ierēdņu un ziņotāju „kadri". Tā izveidojusies jaunā valdošā šķira, sarkanā aristokratija. Bez visām valsts sociālisma nelaimēm un aplamībām tautu demoralizē acīm redzami nederīgā režīma stulba, neatlaidīga cildināšanas propaganda. Liniņš ironizē par nosaukumu — Padomju savienība —, jo daudzinātajām padomēm nav ne mazākās politiskās nozīmes. Tās ir tikai paklausīgi partijas organi tautas pārvaldīšanai. Tikpat smieklīgs Liniņam liekas lepnais apzīmējums „proletāriāta diktatūra". Visu diktē un nosaka šaura, slēgta partijas galotņu kliķe, kas bauda absolūtu, despotisku varu un nedod norēķinus par savu darbību nevienam.

Nokļuvis brīvajā pasaulē, Liniņš ir pārsteigts par to, cik maz rietumnieki zina par Krievijas komūnisma baismīgajām gaitām un cik labprāt seko lētajiem propagandas saukļiem.

Ierosina palielināt pulkv. Januma balvu

Daugavas Vanagi plāno palielināt pulkveža Viļa Januma balvas summu. Minsterē sagaida ierodamies no okupētās Latvijas Rožkalnu un Grīnfeldu ģimenes. Vanadžu priekšniece aicina atcerēties dzejnieces Aspazijas 120. dzimšanas dienu 1988. gada 16. martā.

DV priekšnieks Jānis Frišvalds ziņoja centrālās valdes prezidijam, ka ar rakstu apsveicis dzejnieku un nacionālo cīnītāju Andreju Eglīti ar viņa uzņemšanu par Daugavas Vanagu organizācijas goda biedru. Prezidija sēde notika DVF Straumēnos 18. septembrī, un tajā piedalījās DV priekšnieks, DV vanadžu priekšniece Austra Liepiņa, prezidija loceklis Alfons Lindens, DVF valdes priekšsēdis Leopolds Rumba un Latviešu Leģiona archīva referents Indulis Kažociņš. Prezidija loceklis Sigurds Lindiņš bija aizkavēts slimības dēļ.

A. Lindens ierosināja paaugstināt jaunatnes darba veicināšanai domāto pulkveža V. Januma balvas summu, kas tagad ir tūkstoš dolaru. Ierosinājuma apspriešanai izdarīs centrālās valdes rakstveida aptauju. DV ģenerālsekretārs telefoniski ziņoja, ka jebkuru dienu Minsterē sagaida no okupētās Latvijas ierodamies Rožkalnu ģimenes 4 locekļus un Grīnfeldu ģimenes 3 locekļus. DV dos pirmo materiālo atbalstu jaunajiem trimdiniekiem.

1988. gadā paiet 120 gadi kopš ievērojamās dzejnieces un sieviešu tiesību cīnītājas Aspazijas dzimšanas 1868. gada 16. martā. DV vanadžu priekšniece aicināja šajā sakarībā visu gadu izvērst par Aspazijas piemiņas gadu, veltījot viņai piemērotus sarīkojumus. Tāpat vanadžu priekšniece aicināja visas ģimenes interesēties par saviem senčiem un sastādīt pārskatus par saviem radiniekiem dzimtu radu rakstu veidā. Šim nolūkam jāpieraksta vecāko ļaužu atmiņas, lai palīdzētu jaunatnei apzināties savas saknes latviešu tautā un tēvu zemē — Latvijā.

DVCV prezidijs aicināja ar vēstulēm apliecināt savu atbalstu cilvēka tiesību cīnītāju grupai okupētajā Latvijā Helsinki 86. Pašreizējais grupas vadītājs ir Jānis Barkāns, ar adresi: Varslavāna ielā 17—3, Rēzekne 228 100. Vēstules dod cīnītājiem ievērojamu morālu atbalstu.

Prezidijs atzina, ka Minsterē notikušā DV organizācijas nodaļu/apvienību darbinieku sanāksme uzskatāma par izdevušos un nozīmīgu. Līdzīgas sanāksmes būtu izkārtojamas arī nākotnē. Ir jāapsver, vai tajās dot iespēju brīvai domu un ierosinājumu izteikšanai, vai arī noteikt jau iepriekš sagatavotu darba jeb pārrunu kārtību. DV priekšnieks ziņoja par savu piedalīšanos latviešu demonstrācijā 10. augustā pie Berlīnes mūŗa, kur ar viņu bija arī DVCV loceklis Alfreds Puķīte un DV ģenerālsekretārs A.J. Bērziņš. Demonstrācijas laikā būtu derējis izdalīt skrejlapas sanākušajiem skatītājiem, lai paskaidrotu demonstrācijas nozīmi un mērķi.

DV priekšnieks paziņojis E. Kronītim par viņa apstiprināšanu DVCV jaunatnes nozares vadītāja palīga amatā. DV Sidnejas nodaļā, Austrālijā, pagājušā darbības gadā iestājušies 57 jauni biedri, no tiem 38 ir jaunāki par 35 gadiem. I. Kažociņš ziņoja, ka pētniecības nolūkā apmeklējis Vācijas valsts archīvu Koblencā, kur atradis daudz interesanta materiāla vēstures pētīšanai. Ārējās informācijas nozare sagatavo informācijas brošūru angļu valodā par DV organizāciju. Sagatavotais jaunais izdevums brošūrai Latvia and Latvians nodots spiestuvei nocenošanai.

Iks.

Astotais bauslis

(Turpinājums no 13. lp.)

sava veida zādzību. Godkārības psiholoģiskie pamati ir diezgan sarežģīti, bet bieži tā ir mazvērtības sajūta, kas sevi grib kompromisēt ar pagodinājumiem, tiecoties pēc tiem ar visiem iespējamiem līdzekļiem.

Cilvēka gods ir viegli aizskarams. Ir nevietā pārmērīgs jūtīgums, kad ņem ļaunā nevainīgu pazobošanos vai labi domātu aizrādījumu, konstruktīvu kritiku. Goda prāts nedrīkst arī kļūt par kādas šķiras vai ļaužu grupas privilēģiju, kā tas bija agrāk dižciltīgo aprindās, kas uzskatīja, ka viņu aizkarto godu var nomazgāt tikai ar asinīm. Tā bij vēl atskaņa no archaiskās asinsatriebības paražām. No otras puses tomēr ir imperātīvi, ka katrs savu godu sargā un aizstāv. Tas izriet jau no pieminētās atziņas, ka cilvēka gods ir Dieva dāvana, un ka Viņš sagaida, lai mēs to sargājam. Ja zaudēts gods, — kas gan vairs ir atlicis? Pasivitāte, nejūtīgums pret aizkārumiem, sava goda neaizstāvēšana norāda uz pašcieņas trūkumu, varbūt pat gļēvumu.

Ka svarīgi ir sargāt savu godu, norāda arī Jaunā Derība. Ap. Pāvils, dzirdēdams ka viņa draudze Korintā viņu apsūdz un apmelo, turēja par vajadzīgu otrā vēstulē korintiešiem (10-12) sevi dedzīgi aizstāvēt. Kā publiskai personai, Dieva vārda sludinātājam, viņam bija jo svarīgi sargāt savu labo slavu. Arī Jēzus pieskaŗas šim jautājumam. Augstā priestera sulainim, kas Viņam sita vaigā, Viņš jautāja: „Ja es nepareizi esmu runājis, tad pierādi, ka bij nepareizi; bet, ja es esmu runājis pareizi, ko tu man siti?" (Jņ. 18,23).

Daudzveidīgajā cilvēku savstarpējā saskarē notiek arī pārpratumi, nejaušības, nelaimīgas situācijas, kad cilvēka gods tiek iedragāts, dažkārt radot pat traģiskas sekas. Kristīgā tuvākmīlestība mudina tur palīdzēt un griezt visu par labu. Cilvēki jau ir dažādi, atšķirīgiem uzskatiem, gaumi, dzīves veidu. Var nepatikt, kā kaimiņš ģērbjas vai uzvedās, bet ja tas notiek morāles ietvaros un nevienam nekaitē, viņam neko nevar pārmest, nedz par viņu ko nelabu runāt. Sadzīvē ar citiem cilvēkiem daudz kā jāpanes, daudz kā jāpiedod. Diemžēl, skarbajā eksistences cīņā cilvēki bieži kļūst cieti un nemīlīgi cits pret citu, cenšas otru izmantot, nostumt malā. Un te nu Jēzus mīlestība, ko Viņš mums dāvā, un kas mums jāsniedz tālāk, mūs skubina būt vismaz saudzīgiem, taktiskiem, smalkjūtīgiem pret savu tuvāko. Respektēt sava tuvākā goda un labo slavu nav tikai kultūrāla pieklājības prasība, bet kristīgās gara rosmes izpausme. Un satiksmē ar svešniekiem laipnība un izpalīdzība vien jau ir kristīgās tuvākmīlestības pierādījums.

Savstarpējas cieņas tikumu kopa jau pirmās kristiešu draudzes, kur tiešām katram loceklim tika dāvāta viņam pienākošā cieņa. „Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā," teikts Rom. 12,10. Ne tikai cienīt, bet pat pārspēt citam citu savstarpējā cieņā! Tāpat Fil. 2,3 ap. Pāvils pamāca, lai brāļi „pazemībā cits citu uzskatītu augstāku par sevi". Rom. 13,7 teikts: „Dodiet katram, kas viņam pienākas . . . cieņu, kam nākas cieņa." Bībele skubina cienīt vecākus (Efez. 6,1-2), laulātos draugus (1. Pēt. 3,7), priekšniekus un skolotājus (1. tes. 5,12-13), sirmas galvas (3. Moz. 19,32), valdniekus un visu brāļu saimi (1. Pēt. 2,17).

Ir dzirdēti lepni vārdi, ka cilvēkam pietiek, ja viņš pats zina, ka viņam ir gods, vai ka pietiek, ja to zina Dievs. Parasti, sevi drošinot, tā runā cilvēki, kas godu ir zaudējuši. Bet gadās, ka tikumiski augstvērtīgam cilvēkam jādzīvo zemāku, naidīgu individu vidē. Tad garīga izolēšanās var būt vienīgais glābiņš. Bet tas nav normāls stāvoklis, jo, kā minēts, cieņa var izpausties tikai cilvēku sabiedrībā, un arī subjektīvai goda apziņai ir svarīgi, ka kāds to atzīst. Tikai ļoti stipri raksturi var apmierināties ar Dieva atzīšanu vien.

Tā vien liekas, ka pret astoto bausli cilvēki grēko vairāk kā pret citiem baušļiem. Ne jau taisni „nepatiesi liecinot", bet izrādot saviem tuvākiem aukstu vienaldzību. Šī vienaldzība var ātri pārvērsties neiecietībā, skaudībā un pat naidā. No tā cieš visa cilvēku sadzīve, visa cilvēku sabiedrība. Zīmīgi ir ap. Pāvila vārdi: „Kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdz, un kad viens loceklis top godināts, tad visi locekļi priecājas līdz." (1. kor. 12,26).

Priecāties par savu tuvāko — vai var būt tīrāks prieks?

„Ceļa Biedrs"

Laikraksta LATVIJA AMERIKĀ atsevišķus numurus var pirkt Toronto latviešu veikalos un DV grāmatnīcas nodaļās Latviešu Namā un Centrā, kā arī spiestuvē.

Eduards Tiltiņš

Sentimentālas atmiņas par vasaru ganos

Visi draugi brīnējās, ieskaitot mani pašu, kā man, kārtīgam Rīgas zēnam no Vērmaņa dārza varēja piešūt tādu lietu — uz laukiem ganos, nu baigi! Sāks vēl mani saukāt: Jānis no laukiem — deguns ar taukiem, kur man bija dots skaistākais vārds kalendārī Eduards!

Eduards!

Mani senči skaitījas pavisam normāli vecīši, nekāda vaina. Mamma nākusi kautkur no Olaines pagasta puses, paps no Valmieras ar kādiem patāliem radiem Piebalgā. Abiem dzimtā vietā, laikam, palika par šauru, nevarēja pietiekoši izplēst savus elkoņus, un tā stūrēja uz Rīgu. Tur iepazinušies, sapratušies un beigās aizgājuši pie mācītāja. Tā man Rīgā uzspīdēja pirmā gaisma.

Ne jau visas dienas ģimenē bija saulainas. Kad tuvojās pērkoņa negaiss, tad mani izšībēja sētā, uz ielas, vai mazākais uz trepēm spēlēt zukserus. Paps savu taisnību pierādīja ar stingri paceltu balsi pret mammas čivināšanu, un tā lietas nokārtojās. Kad nu citreiz mammai iznāca tā teikšana, tad viņa arī to pateica tā. ka visi trumuļi un grāpīši virtuves plauktā lēkāja, un paps uz pāris dienām zaudēja savas runas spējas. Pēc tam, saprotams, atkal iestājās normāls laiks, un saulīte spīdēja kā parasti pie debesīm. Tas nu tā īsam ievadam.

Pavisam agrā pavasarī, kad vēl viss sniegs no Vērmanīša nebija pazudis, pie mums ieradās ciemos onkulis no Piebalgas. No sākuma šāda tāda grābstīšanās pa zilu gaisu un tad: ,,Nu, kā tad tev, puišel, iet? Skaties, tīri dūšīgs jau izaudzis!'' Ciema kukulim iedeva pāris āboļus. Pēc tam abi vecīši ieslīdēja virtuvē, kur sāka žņaugt līdzi atnesto kortelīti, un klusi bubināja savā starpā. Mamma pasniedza kungiem kādus uzkožamos un tad mēs abi atkāpamies istabā.

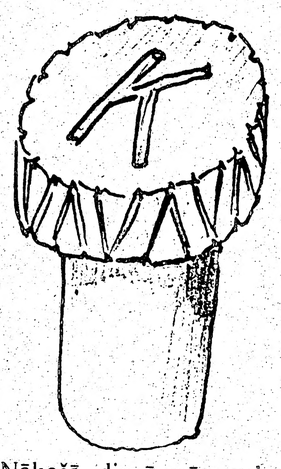

Nākošā dienā pēc onkuļa aizbraukšanas, senči pasludināja īsu un skaidru spriedumu, paps runāja, mamma asistēja: ,,Redzi, dēls, šo vasaru tev būs jāiet ganos, tā mēs ar mammu un onkuli norunājām, un tu tur varēsi labi atpūsties no tā Vērmanīša.'' ,,Nebaidies, dēliņ, es jau bieži aizbraukšu tevi apraudzīt,'' mamma sērīgi drošināja. Toreiz nebija tādi laiki, kad prasīja, vai tu vēlies, vai tev patīk, vai nepatīk. Disciplīna un kārtība valdīja ģimenē tāpat kā visur citur. Saprotams, man arī nenāca prātā gāzties zemē uz grīdas, spārdīties un nelabā balsī brēkt: ,,Negribu, negribu!'' Vecs kaŗa likums ir: kad pavēl, tad jāiet, bet pašam brīvprātīgi kašķi nemeklēt. Pats tā kā mazlietiņ raustījos, bet tai pašā laikā arī mazdrusciņ interesēja kā par jaunu piedzīvojumu. Galīgi sveši tie laiki man nebija, bet šoreiz veselu vasaru un viens pats!

Un tā drīzi vien pienāca laiks, kad mēs ar mammu kratījamies uz to Piebalgu. Sākumā ar bānīti, pēc tam zirdznieks mūs paķēra uz asīti. Vagonā mamma visu laiku man kautko purpināja ausī, ko vajadzēs darīt, kad būšu uz savām kājām, ko nedarīt un galvenais klausīt tantei. Es skatījos vairāk garām skrejošā panorāmā, nekā klausījos mammas pātaros. Beidzot ceļa putekļi vien nogriezās, kad zirdznieks tā švuncīgi ielaida lauku saimniecībā — Mazkalniņos.

Lauku dzīve un vispārējā būšana man bija pazīstama jau no agrākiem īsiem ciemiem pie mātes un tēva radiem. Abas mammas sasēdās ap cigoriņu kannu, man iedeva baigi lielu pīrāgu ar sausu maizi abos galos un mazlietiņ speķi pašā viducī. Tas man pirmā dienā uzsita aizdomas, kas vēlāk apstiprinājās — liels neattaisnojams skopums. Pēc tam noteica lai ejot Mārītei līdzi apskatīt savu nākošo darba lauku. Skuķis, dažus gadus vecāka par mani, tāda izstīdzējusi gara kā gardīnu stanga, neko daudz neprata man stāstīt. Laikam es viņai biju par mazu, vai viņa man tā kā par lielu. Kad pēc brīža noskaidrojās, ka viņa vēl nav Rīgu redzējusi, tad mana čalošana arī apsika. Par ko tad ar tādu lauķeni varētu runāt? Pats pie sevis brīnējos kā pasaulē var būt tāds cilvēks, kas nekad nav Rīgā bijis?

Ganības izrādījās diezgan vājas pat manā pilsētnieka saprašanā: šur, tur nelieli plekšīši ar dažādu labību, āboliņu, vai citādu zorti zāļu ,,nedrīkst'' apkārt, kur govīm nav atļauts. Mans ganam pulks būšot 15 ragaiņi, to starpā viens bullēns un 20 aitas. Tas neesot daudz un es tikšot viegli galā ar savu armiju un ar divu gudru suņu piepalīdzēšanu. Atpakaļ pie mājām vēl parādīja lielo augļu dārzu, bet tūliņ bailīgi noteica, ka tas bez tēva atļaujas neesot okšķerējams. Par to iekšķīgi pasmējos, kur manā kabatā atradās ,,sētas biļetes'' uz sava rajona visiem Rīgas augļu dārziem.

Gandrīz varu teikt, ka tā bija pirmā un arī pēdējā reize, kad mēs ar Mārīti tā tuvāk dabūjām aprunāties. Pēc tam viņa visu vasaru teciņus vien rikšoja savai mammai kā verdzene līdzi visos lauku un mājas darbos.

Laika ziņā par to vasaru atmiņā tikai tas labākais: dienas siltas, rīti un naktis vēsas. Lietu, kas būtu mūs jebkādā ziņā traucējis, neatceros. Gulēju kūts augšā sienā, jo istaba pilna ar mušām un nepatīkamu karstumu. Mū, mū, bē, bē un agrā rītā gaiļa kikerikī skaistā simfonija mani modināja ganībām. Retās reizēs saimniecei vajadzēja palīdzēt: ,,Modies, nu Edi, lopi jālaiž laukā.''

Gulēšanai saņēmu pāris vieglus dekus, palagu un spilvenu. Izvēlējos vietiņu ar jumta spārēm netālu no deguna, izklāju palagu, spilvenu un likos ,,gultā'' iekšā. Iegūlos sienā tā kā mazā, knapā vannā ar kājām un galvu gaisā, bet dibens nogremdējās lejā mīkstā sienā. Dienas darbs prasīja savu un tā aizmigu. Nezinu, cik ilgi biju tā šņācis, kad pamodos, jo siens pardaudz sāka man durties mugurā un dibenā. Palags sagājis čokurā, deķis kautkur sānos un jutos pavisam nelāgi. Kautkā pa tumsu sakārtojos, bet rīts atnāca tā, itkā būtu bijis līdz vēlai stundai lauku zaļumballē. Laikam ieminējos par to saimniecei, bet šī man vēsi atbildēja, lai guļot mierīgi un negrozoties pa nakti tik daudz. Savā prātā nodusmojos, kur tiem lieliem cilvēkiem tāda muļķīga saprašana par vienkāršām lietām — kā var negrozīties, kad duras dibenā?

Ar tiem raglopiem man sanāca pilnas rokas darba. Kā jau iepriekš minēju, visas ganību vietas tādas mazas. Visapkārt dažāda labība, vai kaimiņu sējumi un tad tikai turi acis vaļā un sargā tos. Pats brīnējos, ko tas lopiņš varēja noplūkt un sagrabstīt kur tik sausa un īsa zāle? Arī tiem lopiņiem ir savs vēdera kungs, un ja tas nav pilnīgi apmierināts, tad jāuzmanās, it sevišķi šaurākās ganībās. Katrā lopu barā ir savas slīpētās gudrenieces, kas prot itkā nevainīgi knibināt zāli un lēnam virzīties uz trekno ,,zaļo'' pusi. Kad nu ir pavisam klāt, tad ar vienu lēcienu labībā iekšā un plūc un kamp uz ātrāko. Mana šeftīte ir to nedarbu laikus redzēt, uzsaukt: ,,Cui, Duksi,'' un rādīt uz vainīgo pusi. Suņi savu amatu zināja labi un riedami atgrieza grēcinieci atpakaļ pie bara. Pēc laiciņa tas amzieris atkārtojās otrā ganību malā. Tās lielās gudrenieces bija arī tās, kas kā pirmās baram pa priekšu cilpoja uz ganībām, un kā pirmās bija kūtī atpakaļ pēc vakara sauciena: mājās, mājās! Tur tās tad uz ātrāko varēja pakampt no kaimiņienes siles kautko garšīgu, pirms ieriktēšanās savā steliņģī pie pašas zaļās vakariņu porcijas. Tās pašas mamzeles bija naskas arī uz badīšanos, tādēļ viņu ragu spices tika dekorētas ar apaļām koka bumbām.

No mammas solīšanās: ,,Es jau tevi bieži apciemošu,'' piepildījās tikai viena reize pa visu garo vasaru. Atveda kādus pilsētas našķus un nāca man līdzi uz ganiem aprunāties. Ar toreizējo zeņķa prātu stāstīju kā man iet, ko un kā strādāju vēl blakus ganīšanas šeftei. Teicu arī, ka man gribas vairāk ēst nekā mājās, bet citādi šeit patīk. Ilustrēju savu launagu ar skābās putras bļodiņu, rupju maizi, dzeltenu žāvēta speķa gabalu un krietnu porciju biezpienu lakatiņā ievīstītu. Putra garšoja labi, tāpat maize ar mazliet sīvo speķi, par ko mamma paskaidroja, ka tas neesot labs tirgū pārdošanai, tāpēc jāēdot pašiem. Birzpienu muļļāju pa muti, bet nevarēju norīt, jo bija par daudz sauss un negaršīgs. Pametu maniem izpalīgiem, izbadējušiem suņiem, bet tie ar baltām acīm man skaidri pateica: ,,Ēdi pats savu biezpienu,'' un astes ierāvuši pagāja sānis. Tad mamma man atkal skaidroja, ka tas esot galīgi nokrejots biezpiens un tas derīgs tikai knopu fabrīkai, bet ne ēšanai. Mammas līdz atvestās žāvētās reņģes garšoja kā ķeizara ēdiens, un maniem izkāmējušiem suņiem asakas un reņģu galvas tāpat. Tad vēl stāstīju, ka darba dienas iznāca garas un vakariņas ēdam vēlā vakarā. Gandrīz tumsā man vajadzēja grābstīties uz kūtsaugšu. Kāpjot pa trepēm augšā, piena putra pa vēdēru šlankājās, ka varēju pats dzirdēt. Par to abi ar mammu sirsnīgi smējāmies. Pēc tam atkal mamma mēģināja man visu izlīdzināt, skaidrojot, ka saimnieki neesot skopi, bet taupīgi. Lauki un dārzs dodot nepieciešamo iztikai un pa daļai apģērbam, bet vēl daudzas lietas jāpērkot pilsētā. Lauciniekiem naudas maz. Kad nu gadījās zaļāks un lielāks ganību fleķis, karstums un dunduri arī netraucēja manas freilenes, tad tā šeftīte bija viens prieks. Atmiņā nekādas odu briesmas nav palikušas. Tie muļķīši nāca pa retam un ar savu mūziku, tad tikai jālaiž uzsēsties, ar roku — plauks, un gatavs ir. Baigas bija tās pelēkās mušas. Tās noplanēja kā spoki bez skaņas uz savu netīro darbu, un kad sāka manīt, tad jau gaļas gabals no manām jaunām miesām bija nolaupīts. Pēc tam tā vieta ļoti niezēja un uzpampa.

Nekāda upīte, ezeriņš, vai kāda citāda ūdens plankča vai čurkste tuvākā apkārtnē nebija. Neviens kaimiņu ganiņš tuvumā, ar ko varētu sakliegties vai izgudrot kādus fifikus. Tā visu garo vasaru biju padots sev pašam. Bez sava fiskara kabatā es negāju ne soļa, un tā sāku ar to darboties. Sagriezu un izrotāju dažādus spieķus, vai štokus, ko nevienam nevajadzēja. Pat neviens nepaslavēja, ka ir skaisti. Tad sāku griezt no kadiķu koka pudelēm korķus, kas atrada piekrišanu pat no kaimiņu saimnieces, nerunājot par pašmāju tanti. Toreiz visāda lieluma un formas pudeles tika lietotas saimniecībā pienam, krējumam un citiem šķidrumiem. Aizbāžņa vietā nodrupis, vecs korķis, vai lupatu vīkšķis. Maniem pantenes koka korķiem vajadzēja tikai mazu linu lupatiņu blīvai pudeles noslēgšanai, un tādā vīzē tie bija ērti, parocīgi, droši un ilgam mūžam.

Šodien mēs ēdam ,,Čiken likin gud'' cāļa kāju gandrīz katru otro dienu, bet to gaišo saulaino dienu ganībās nekad neaizmirsīšu, kad no krūmiem izsprāga kaimiņu mājas skuķēns ar ceptu vistas kāju rokā, iegrūda to manās ķepās un atkal aizlaidās atpakaļ, ka divas dzeltenas bizītes vējā vien noplivinājās. Tas esot par tiem labiem pudeļu korķiem! Tā bija garšīgākā cāļa kāja manā mūžā!

Mans ganīšanas darbs vilkās pilnas sešas dienas nedēļā. Svētdienās gan tikai rīta tūre, jo pēcpusdienas gājienu pārņēma Mārīte. Tās tad nu skaitījās mans atvaļinājums, vai dari ko pats gribi. Kā jau iepriekš teicu, saimniecībai tuvākā apkārtnē nebija nekādas iespējas mazākai pārmaiņai. Un tā, kā mēdz teikt, slaikstījos apkārt pa pakšķiem kā Dieva nepieņemts moceklis. Dārzā arī nedrīkst iet. Jau dienesta sākumā nejauši gadījās pārklausīt saimnieces sarunu ar saimnieku. Šī šim:

(Turpinājums 19. lp.)

Hermīne....

(Turpinājums no 6. lp.)

gara sacerētā vēsture, latviešu tauta par ,,iestāšanos'' krievu imperijā — vai, kā viņi saka, PSRS — nekad nav balsojusi.

Žagara vārdiem turpinot:

,,1940. gada 30. jūlijā Latvijas Tautas saeimas pilnvarotā komisija 20 deputātu sastāvā izbrauca uz Maskavu uz PSRS Augstākās Padomes sesiju. 5. augustā pulksten 6 vakarā Lielajā Kremļa pilī par Latvijas Tautas saeimas vienprātīgo lēmumu iekļaut Latvijas PSR Padomju savienībā runāja delegācijas vadītājs A. Kirchenšteins (un daži citi tās locekļi). (Viņi) visi uzsvēra latviešu tautas vienprātīgo gribu iestāties PSRS tautu brālīgajā saimē.'' — Pēc tam PSRS Augstākās Padomes deputāts slavenais uzbeku tautas dēls Jildašs Ahunbabajevs ierosināja pieņemt likumu par Latvijas PSR uzņemšanu PSRS sastāvā.''

Lietuva bija kļuvusi par padomju republiku 3. augustā, Igaunijas kārta pienāca tā paša mēneša sestajā dienā.

Apcietināšanas, spīdzināšanas, slepkavības, deportācijas, krievināšana un labuma nerimstīga izlaupīšana iezīmē mūsu igauņu un lietuvju gājumu sarkanās Krievijas jūgā. Mēs nezinām, cik ilgi vēl. Bet mūsu pienākums ir darīt visu iespējamo, lai tad, kad maskaviešiem vairs nepietiks spēka apslāpēt nemieru viņu imperijas nomalēs, trīs Baltijas tautas varētu atgriezties neatkarībā saskaņotiem soļiem.

SAVIENOTĀS VALSTIS

ŅUJORKA

● Neparasti agrās un spēcīgās sniega vētras dēļ 4. oktobrī paredzētie Kapu svētki Brāļu kapos Katskiļos nevarēja notikt; nenotika arī iepriekšējā dienā paredzētie sarīkojumi Latviešu kaŗa invalidu apvienības īpašumā Rota. Sniega vētra uznāca negaidot, to nebija paredzējis neviens laika pārģis. Ņujorkas pilsētā 4. oktobŗa rītā lija lietus, bet tālāk uz ziemeļiem bija dziļš sniegs, pat līdz pusmetram (20 collas). Slapjais un smagais sniegs nolauza daudziem kokiem zarus, kas savukārt saplēsa elektrības un telefona vadus. Sniegs bija apsedzis krāsainās rudens lapas. Ceļi nebija braukšanas kārtībā, pa lielākai daļai tie bija satiksmei slēgti, darbinieki nebija sniegputenim sagatavojušies. Šis bija agrākais sniegputenis ASV austrumpiekrastē.

No Bruklinas pl. 8 rītā ceļā uz Brāļu kapiem bija devies autobuss ar 24 cilvēkiem, tas ieradās Katskiļos pl. 16.30, jo triju stundu brauciens bija izvērties gandrīz trīs reizes ilgāks. Braucēji bija pieteikušies vairāk, bet lietus dažus bija atbaidījis braukt. Pie Brāļu kapu ceļa iebrauktuves autobuss apstājās, bet tikai nedaudzi mēģināja aizbrist pa dziļo sniegu līdz kapiem, lai tur noliktu ziedus. Dažiem tas paveicās, bet viņi nevarēja atrast meklētās kapu vietas. Daži ziedus nolika uz Kapu svētkiem iekārtotā altāŗa. Pēc tam autobuss devās uz Ņujorkas draudzes īpašumu, kur braucēji paēda pusdienas un devās atceļā, kas ilga tikai trīs stundas.

Grāmatnieka Leona Rumaka dēls Alberts bija ielidojis uz Kapu svētkiem no Kalifornijas. Īrētā mašīnā ar savu māti un pāris līdzbraucējiem viņš devās uz Katskiļiem, bet pusceļā bija spiests atgriezties. Sniegs bija par dziļu un sakritušie koku zari kavēja braukšanu. Tāpat, kapsētu nesasnieguši, atgriezās daudzi citi tautieši. Kapos bija ieradušās tikai dažas mašīnas.

Daudzās vietās Ņujorkas pavalsts vidienē bija pārrauti elektrības vadi, un strāvas piegāde bija pārtraukta. **Vk**

GAŖEZERS

● Gaŗezera padomes sēdē O. Cakars ziņoja par notikušajām 9. dziesmu dienām, kur piedalījās 170 dziedātāji. Apmeklētāju bija ap 700, apmēram 100 mazāk nekā iepriekšējās dziesmu dienās.

Nometnes direktore Z. Pētersone ziņoja par aizvadītajām bērnu nometnēm, to vajadzībām un ieteikumiem.

Gaŗezera vidusskolas direktore G. Michele ziņoja par aizvadīto mācību vasaru. Izteica prieku par vecāku atbalstu skolas darbam. Vecāku sapulcē piedalījās 86 vecāki, un tā nolēma paaugstināt skolas naudu, lai varētu uzlabot skolotāju un audzinātāju atalgojumu. Šovasar vidusskolā mācījās 192 skolēni, strādāja 25 skolotāji un 23 audzinātāji. Audzinātājus pārzināja un vadīja inspektrise Anna Briede. Visumā šīs vasaras mācības un internāta dzīve noritēja labā kārtībā.

Šovasar angļu valodu varēja dzirdēt daudz retāk nekā citās vasarās, skolēni samierinājās ar dzīvi mītnēs bez radio un magnetofona aparātiem. Tāpat turpinājās arī cīņa ar smēķēšanu, ko direktore uzskata par nelaimi, ar ko vēl daudz būs jānopūlas.

Vidusskolas audzēkņi, audzinātāji un skolotāji dzīvo ļoti saspiestās telpās, trūkst arī piemērotu klašu telpu. Gaŗezeram ir nepieciešama jauna skolas ēka. Lai padomes sēdes pārāk neieilgtu, GVV budžetu un vajadzības 1988. gadam, stipendiju, balvu un inventāra lietas, kā arī citus GVV jautājumus iztirzās īpašā Izglītības nozares darba sēdē Čikagā Daumanta Hāznera vadībā.

Administrātors H. Šamils ziņoja, ka Zelta klubā ar 1000 dol. iemaksu iestājusies Ruta Vitande. Draugu saimē ar 200 dol. iemaksām iestājušies A. Balks, M. Kukainis, R. Kukainis, A. Velbergs, bet 100 dol. iemaksājis J. Zuševics.

Sporta laukumam ienākuši ziedojumi: Ērika Pētersona piemiņai $1660.-, kopā ar pārējiem ziedojumiem $2445.-. Sprīdīšu jaunceltnei P. Ozoliņš ziedojis $5000.-, kopā ar citiem ziedojumiem $5150.-.

Desmit GVV skolēni palikuši parādā Gaŗezeram $2559.-, no tiem divi izslēgtie $535.-.

Sarīkojumu daļas vadītāja Marta Cakare bija atsūtījusi ziņojumu, ka atsakās no saviem pienākumus. Padome nolēma lūgt Richardu Rolli uzņemties koncertu rīkošanu, kamēr izstāžu rīkošana arī turpmāk paliks Arvīda Štrāla ziņā.

Arī Gaŗezera Ziņu redaktors Rūdolfs Ārums lūdza meklēt jaunu GZ redaktoru. Padome lūdza R. Ārumu vēl izdot divus nākamos numurus, kam viņš piekrita.

Padome pieņēma priekšsēža A. Pētersona priekšlikumu: pēc Kronvalda zāles otrā stāva izbūves bibliotēku atstāt līdzšinējās telpās, bet Senmantu krātuvi — mūzeju pārcelt uz jaunizbūvētajām telpām, kur ir paredzēta temperātūras un mitruma kontrole. Līdz ar to skolas vajadzībām atbrīvosies divas telpas.

Sporta laukuma darbi nav tālāk pavirzījušies par uzmērīšanu. Sporta laukuma izbūvi uzņēmās Gaŗezera prezidents G. Strautnieks.

Padome nolēma, ka visiem ziedojumiem jāiet caur Gaŗezera kasi. Stipendijām un balvām novēlētā nauda ir jāsadala pēc ziedotāja noteikumiem.

Dažādos jautājumos administrātors H. Šamils lūdza Gaŗezeram jaunu pussmago vai smago automašīnu. Padome atļāva šim mērķim $5000.-, administrātors mēģinās atrast iztrūkstošai summai ziedotājus. Pēc O. Cakara ierosinājuma padome nolēma iegādāt mazas pārnesamās elektroniskās ērģeles Gaŗezera dievkalpojumu vajadzībām. G. Michele norādīja, ka vidusskolai ir ļoti nepieciešama veļas mazgātava un žāvētava, ko varētu ierīkot Zemitānu gala istabā, ko nelieto skolēnu kopmītnes vajadzībām. H. Šamils paskaidroja, ka tad ir nepieciešama arī trešā aka ūdens piegādei. Šo jautājumu atstāja atklātu.

Padome atļāva Jūlijam Drillim uzņemt video filmās dažādus Gaŗezera sarīkojumus.

A.D.

Kr. Barona latviešu skolas bērnu svētki Čikagā

Kr. Barona skolas bērnu svētkus Vuddeilē Sv. Pāvila un Sv. Jāņa draudzes īpašumā 13. sept. ievadīja skolēnu gājiens skautu vad. J. Plūmes vadībā, plīvojot Latvijas un ASV karogiem. Uz skolas pārzines Dr. A. Briedes-Bilzēnas aicinājumu nodziedāja Dievs, svētī Latviju. Māc. A. Liepkalna sākto svētbrīdi pārtrauca lietus. Skolēni un svētku dalībnieki veikli pulcējās baznīcā, kur mācītājs pabeidza pārtraukto uzrunu: „Ir jaunieši, kas iet pasaulē, lai meklētu laimi. Bet kas ir laime? Vai tā brīnumains spēks, manta, zelts vai kas cits? Apustuļa Pāvila vārdiem runājot, mūsu laime, spēks un stiprums in ticība Kristum."

Skolas pārzine Dr. Briede-Bilzēna izteica prieku par iepriekšējā dienā sākto skolas darbu un aicināja visus bērnus un pieaugušos, kam vajadzīga latviešu valoda, nākt skolā, kur katram būs sava vieta. Viņa pateicās skolas vecāku padomes locekļiem, kas izkārtoja šos svētkus. Paldies visiem atbalstītājiem un labvēļiem. Pēc svētbrīža lietus bija pārstājis, spīdēja silta rudens saulīte, tā svētku dalībnieki — mazie un lielie varēja nodoties svētku priekam. Svētku novietnes — stendi sadalījās divās grupās: vienā piedalīšanās par brīvu, otrā — par nelielu maksu centos. Konkordiju kopas vadītā zīmēšanas-veidošanas stendā jaunie mākslinieki ūdens krāsās un krāsu zīmuļu technikā gleznoja reālus, modernus un pat ultramodernus mākslas darbus. Pensionāru biedrības stendā labi mērķī metēji varēja nomedīt pa peldošai pīlītei. Valodu prasme un vārdu rotaļas ietilpa Lāča bērnu skolas zināšanās. Kabarē grupa pārbaudīja mūzikas zināšanas kādos desmit instrumentos. Gaujas 6. gaidu vienība savā „ķīmiskajā laboratorijā" pārbaudīja smaržas, garšas un taustes spējas saviem apmeklētājiem. DV mudināja jauniešus ar bultu trāpīt mērķī. Baptistu draudze savā novietnē arī prieka brīžos jauniešiem ieteica atcerēties Dieva svētību. Skolai pašai bija divi stendi: vienā ar veiklību skriešanā varēja sasniegt vairākus mērķus, bet otrā, pilinot speciālā ierīcē krāsas, varēja „sameistarot" bildes. Par bezmaksas stendos saņemtiem punktiem varēja iegūt dažādas prēmijas.

Pusdienas un kafijas galdu kārtoja Sv. Jāņa draudzes dāmu komiteja. Labi sagatavots bija arī bērnu pusdienas cienasts, ko sarūpēja skolēnu mātes.

Svētkus rīkoja skolas vecāku padome priekšnieces I. Lucānes vadībā, un tajos, ieskaitot bērnus un apmeklētājus, bija ap 250 dalībnieku. Skolas darba vajadzībām bija atlikums 1800 dol. apmērā.

A. Zaube

Aizvadīti 95 mūža gadi

Sava dēla Dr. Oļģerta Kārkliņa un vedeklas Vijas ģimenē, radu un tuvāko draugu pulciņā, uz 95 rosīgi aizvadītiem mūža gadiem atskatījās zobārste Milda Kārkliņa. Par spīti gadu nastai jubilāre joprojām ir garīgi ļoti moža, raksta savas atmiņas, kas lasāmas Treju Vārtu un Universitas slejās, seko dienas politiskajiem notikumiem un daudz lasa latviešu jaunākās grāmatas, kaut arī fiziskos spēkus mazinājuši gaŗie mūža gadi. Milda Kārkliņa pārdzīvojusi divus pasaules kaŗus, vairākkārtējas bēgļu gaitas, zaudējusi vīru Aleksandru Kārkliņu izsūtījumā un, nepaspējot atstāt pēkšņi okupēto krievu zonu Vācijā, pārcietusi atgriešanos Latvijā.

Pēc Pēterpils zobārstniecības institūta beigšanas jubilā-

(Turpinājums 19. lp.)

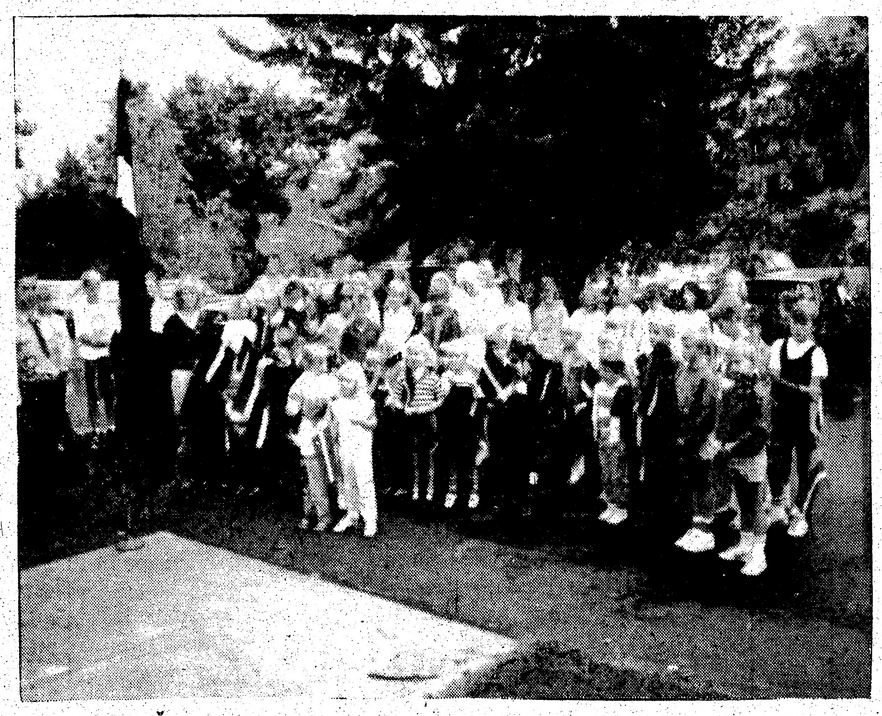

Čikagas Kr. Barona skolas bērnu svētku skolēni.

Čikagas latviešu skolas vadība. No kr.: māc. A. Liepkalns, A. Briede-Bilzēna — Kr. Barona skolas pārzine, I. Lucāne — skolas vecāku padomes priekšsēde, A. Reveliņa — skolas pārzines vietniece.

Daugavas Vanagu nams
PIEDĀVĀ ZĀLI
DAŽĀDIEM SARĪKOJUMIEM
PIEPRASIET TELEFONISKI
SVĒTDIENĀS DZĒRIENI TIKAI PIE MALTĪTĒM — $6.00

125 Broadview Ave.
Tel 465-5225

Svētdienās iepriekš sazinoties pa tel. 465-5225

Daugavas Vanagu klubs
ATVĒRTS BIEDRIEM UN VIESIEM
sākot ar 1987. gada 29. jūniju
Pirmdienās no pl. 14.00 līdz 21.00.
Otrdienās no pl. 14.00 līdz 22.00.
Trešdienās slēgts.
Ceturtdienās no pl. 14.00 līdz 22.00.
Piektdienās no pl. 12.00 līdz 23.00.

Fotografisks uzņēmums ar atzītu kvalitāti.
(416) 863-1166
BENJAMIN FILM LABORATORIES LTD.
287 Richmond St. E., Tor., Ont. M5A 1P2
We believe every picture counts

Murray E. Newbigging
BĒRU MĀJA
• Izjusti personīgi pakalpojumi
• Pastāvīga kapella
M. WAYNE HAMILTON
Funeral Director
733 Mount Pleasant Rd., pie Eglinton Ave.
Auto novietošana. Tel. 489-8811, 489-8002

R. S. KANE Ltd.
APBEDĪŠANAS BIROJS
6150 Yonge Street
(Goulding Ave stūrī, dienvidos no Steeles)
Willowdale, Ont.
221 — 1159

Vecākais latviešu puķu veikals
Venus
ZIEDI KATRAM GADĪJUMAM
Pasūtinājumus pieņem arī no ārzemēm un uz ārzemēm.
231 RONCESVALLES AVE., TORONTO, ONT. M6R 2L6
Tel. darbā 534-4645, pēc darba 533-4037.
A. PUTNIŅŠ

DR. ROBERTS U. VAGNERS, O.D.
OPTOMETRIST
3439 YONGE STREET
TORONTO, ONTARIO M4N 2N1
TELEPHONE
(416) 485-5233

OPTICAL STUDIO
R. Schmid, Optician
VĀCU OPTIĶIS —
Speciālizējies kontaktlenžu nozarē
Lielā izvēlē eiropiešu aceņu rāmji.
1586 Bloor St. W., Toronto.
Tel. 535-6252.

Lielākais latviešu veikals Toronto
BROADVIEW DELICATESSEN
141 Danforth Ave, tel. (416) 465-9905
Piedāvā:
• lielā izvēlē eiropiešu gaumē gatavotus gaļas izstrādājumus,
• žāvētus tītarus, zivis,
• pašu ceptu rupjmaizi, pīrāgus, ķimeņmaizītes, smalkmaizītes, jubileju kliņģerus u.c. gardumus.
• klāj viesību galdus.
Īpašnieki Ausma un Jānis Miķelsoni

Grāmatas dāvanām
J. Ķēniņš — Kanta latviskās cilmes problēmas.... $14.50
A. Silgailis — Latvian Legion..... $25.00
Kanadas vanadzes — Latvian cooking..... $12.00
L. Ozolkalne — Kur tu esi..... $19.00
Latviešu karavīru dziesmas ar notīm..... $12.50
L. Gulbe — Varbūt — es esmu mežs, dzejas..... $12.00
H. Biezais — Saki tā, kā tas ir..... $16.00
Latvju Enciklopēdija 2..... $52.00
Ceichners, A. — Latvijas boļševizācija 1940—1941..... $27.00
Garīgs apskats II..... $15.00
88 Latviešu Tautas dejas un Apdares..... $27.50
Mūzikālie pavadījumi 88 dejām..... $12.00
Latviešu lietiskā daiļdare..... $20.00
I. Gubiņa — Uz akmeņa stāvēdams..... $18.00
L. Bērziņa — Jaunības atblāzmā..... $16.00
A. Alksnis — Panaceja un viņas mācekļi..... $18.00
A. Eglītis — Svešais cirvis cērt un cērt..... $ 9.00
A. Kraujiete — Spoguli, spoguli, atklājies, dzejas. $14.00
M. Zichmanis — Brāļi Zēbergi..... $14.00
V. Jankevica — No Ārlavas līdz Nujorkai..... $17.00
Dainu izlase — Ozols..... $12.00
E. Grīslis — Uz ērgļa spārniem..... $19.00
O. Perro — Vestures veidotāji..... $20.00
K. Sidars — Aiz ezera balti bērzi, rom..... $16.00
O. Liepiņš — Tālos atspulgos, atm..... $24.00
T. Krūka — Rīgas Ieviņa — Jaunatnes romāns... $12.00
Laiks, telpa, laudis IV daļa..... 40.00
K. Osis — Uz utopiju tilta..... $13.00
Dainu izlase — Trīs Skuju Koki un Bērzs..... $12.00
T.L.B. — Paaudzes paaudzēm, rakstu krājums... $15.00
Latvija — sienas kartes..... $12.50
O. Perro — Holmas cietoksnis (trešais izd.)..... $20.00

Piedāvā dāvanām: gleznas, rotas, keramiku, ādas un koka izstrādājumus, kā arī citas mantas.

DV Gramantica, 491 College St., Toronto, Ont. M6G 1A5, tālr. 921-7121. Pasta sūtījumiem 10% piemaksa.
Pirmdienās..... no pl. 12.00 līdz pl. 17.00
Otrdienās ..... no pl. 12.00 līdz pl. 19.00
No treš. līdz piektd.,iesk.,no pl.12.00 līdz pl. 18.00
sestdienās no pl. 9.00 līdz pl. 13.00.

DV GRAMATNICAS NODAĻA-SALONS,4 Credit Union Drive, Toronto, Ont.M4A 2N8, tālr.757-1482.
Darba laiks:no otrdienas līdz piektdienai no pl.15.00-20.00
sestdienās no pl. 10.00 līdz pl. 15.00.

Kārļa Suntaža būvdarbi,
Metro tel. 8...
Būvē jaunas mājas un vasarnīcas. Izdara pārbūves, remontus, krāsošanas un mūrēšanas darbus. Sagādā atļaujas.
Zvanit 751-6829.

SARMĪTE BULTE, BA, LLB
ADVOKĀTE—NOTĀRE
Thompson Building — pretīm City Hall —
65 Queen St. W., suite 1105
Toronto, Ont. M5H 2M5. Tel. (416) 860-0082

IERĪKO, LABO UN MAINA
plumbing, eļļas, gāzes un elektr. apkures, silta ūdens tankus, skursteņu oderes (liners), tīra krāsnis un ūdens tankus.
ROLAND KULLIK
(416) 275—1280.

ZIEDI UN DĀVANAS
GARDENIA
FLOWERS & GIFTS
5165 Yonge St., Willowdale, Ont. M2N 5P5
(Veikals atrodas pie North York Center — Yonge & Park Home krustojumā)
733-4515 733-4516
ZIEDI KATRĀ VEIDĀ — KATRAI VAJADZĪBAI
VISUR BRĪVAJĀ PASAULĒ
ZELTKAĻA A. GUGĀNA ROTAS
DZINTARA IZSTRĀDĀJUMI
Piegāde Toronto, priekšpilsētās un visā pasaulē.
Akceptējam galvenās kreditkartes.
Auto novietošana veikala ēkas aizmugurē.
Pārdodam atsevišķus Latvija Amerikā numurus.
Inta Gugāns-Tauriņš

Laikraksta
LATVIJA
AMERIKĀ
atsevišķus numurus
var pirkt Toronto
latviešu veikalos
un DV grāmatnīcas nodaļās
Latviešu Namā un Centrā,
kā arī spiestuvē.

Toronto ziņas

● Sculpturs Society of Canada izstādē "Sculpture, a matter of Vision", Joseph D. Carrier mākslas galerijā, Columbus centrā, 901 Lawrence Ave. W., ar diviem darbiem, akmens un keramika, piedalās arī tēlnieks Zigfrids Jurševskis. Izstāde atvērta līdz 30. okt.

● Jaunatnes kristīgā savienība rīko latviešu jaunatnei līdz 20 gadu vecumam volejbola treniņus. Tie notiek katru trešdienas vakaru no pl. 19—21 West Humber kolledžiatā, Martingrove Street, Etobiko, ziemeļos no Rexdale Blvd. Informācijai zvanīt Oļģertam Kurcigam, tālr. 741—3665, vakaros.

● Toronto 27. septembrī miris Franks Eduards Illes (Ailes), dzimis 1951. gada 8. novembrī. Nelaiķi 30. septembrī no Speeres bēru nama pārpelnošanai izvadīja māc. F. Kristbergs. Nelaiķis atstāj dzīvesbieri Ritu, dzimušu Leimani, divus brāļus un māsu Toronto.

● Kristīgās sadraudzības pēcpusdienā 26. septembrī Sv. Jāņa baznīcas telpās priekšnesumos vēl dziedāja soprāns Apalonija Sapale-Raikovska.

● Ziņojumā par 8. Latviešu tehnisko zinātņu kongresu L.A. 10. oktobŗa numurā 14. lp. izlaists prof. Dr. E. Žubecka vārds. Viņš vadīs agronomijas simpoziju, farmaceitu, veterinārārstu un ķīmiķu sekciju.

● Makšķerēšana aizvien vēl ir ievērības cienīga nodarbība. To pierādīja tuvu pie 20 šī sporta cienītāji, pulcējoties DV Toronto nodaļas makšķernieku sekcijas rīkotajās 2 dienu sacensībās Braitonā. Pieturoties saulainam, bet vēsam laikam, kad zivis kļūst īsti pārgalvīgas, sabraukušie makšķernieki vilka brangus lomus. Par tiem otrās dienas pusdienas laikā viņi saņēma atzinības balvas. DV Toronto nodaļas ceļojošo kausu ar 170 punktiem ieguva jauneklīgais nodaļas biedrs P. Grāmatiņš. Vispārējās sacensībās 1. vietu ieguva E. Rosts ar 570 punktiem, 2. vietu — B. Pāde ar 440 punktiem, 3. vietu — A. Rosts ar 360 punktiem, bet dāmu klasē uzvarēja Zelma Zommere. Lomu izvērtēšanā piedalījās makšķernieku sekcijas vadītājs V. Īvāns ar palīgiem — E. Svīti un A. Rostu. Pirmās sacīkšu dienas vakarā un otrās dienas rītā bija kopēja maltīte. Par priecīgo makšķernieku naktsmājām gādāja vietējie ezermalas „namsaimnieki".

Mūsu mīļā tēva māsa un krustmāte

Antonina Rokulis

dzimusi Latvijā, Rokuļos,
mirusi Latvijā, Klusos.

Dziļās sērās

krustmeita Venija Hamiltonā, Ont.
krustmeita Valentīna N.Y.
brāļa sieva Gertrūde N.Y.
brāļa sieva Anna N.J.

Aizsaulē piesaukts mūsu mīļais
svainis, tēvocis un lieltēvocis

Eduards Dulpiņš

miris 1987. gada 2. oktobrī Toronto.

Viņu mīļā piemiņā paturēs
Aleksandra, Andrejs, Katrīne
un Astra Ikše

Pie rokas ņem un vadi,
Kungs mani pats.

Izdaru krāsošanas darbus
Nocenošana bez maksas.
Zvanīt no pl. 10—23
tālr. 924-7095

Izīrējamas
atsevišķas istabas par 150 dol. nedēļā (3 maltītes un latviskas pirts /saunas/ lietošana).
ALEX MEDNIS
Renwick Rd., Box 43,
Apsley, Ont. K0L 1A0
tel. 1-705-656-4878.

PIEMINEKĻI
487-2147, vakaros 445-8955
Kvalitātes darbs un eiropiešu mets.
Igauņu uzņēmums
YONGE MEMORIAL LTD.
2044 Yonge St., Toronto
M4S 1Z9
Starp Eglinton un Davisville

MAPLE LEAF TRAVEL
Piedāvā lidojumus
PACKAGE TOURS
Lūdzu zvanait Inesei Grodnis
653-4351
655 St. Clair Ave W.

Dāmu un kungu DRĒBNIEKI
šuj apģērbus pēc mēra un gaumes
Runā vāciski
Old Mill Tailors
Rudi H. Schneider
7 Riverview Gardens — 769-9535
PIE BLOOR, VIENU BLOKU RIETUMOS NO JANE

Alcan Building Products Authorized Dealer
Māju īpašnieki!
ietaupait ar **ALCAN SIDING**
Sazinaities ar uzņēmuma īpašnieku — bez starpniekiem gatavo un ierīko
Thermo Windows 534-2926
- LIETUS NOVADA CAURULES
- LOGUS
- DURVIS
- MARĶĪZES (Awnings)
- JUMTA PĀRKARES

ENTURY ALUMINUM INSTALLERS
Īpašnieks Artūrs Mīme
229 Dundas St. W., Toronto, M6R 1X6

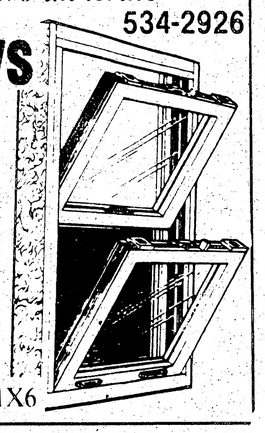

RATAS OPTIC
Igauņu uzņēmums.
219 Danforth Ave,
Toronto, Ont. M4K 1N2
465-6251
465-8648
Atvērts pirmd. - piekt. 10—18
sestdienās 10—15
- Gatavojam pēc acu ārsta paraksta brilles un visāda veida kontaktlēcas.
- Rāmji lielā izvēlē.
- Izkārtojam acu pārbaudes.
- Latviešiem 10% atlaide, ieskaitot brilles uz Latviju.

LATVIJA AMERIKĀ
Atjaunojiet abonementu un dāviniet to saviem draugiem, lai nodrošinātu informāciju par notikumiem pasaulē.
Lūdzu sūtiet LATVIJU AMERIKĀ uz
vienu gadu — Kanadā $46.00, ASV $46.00
6 mēnešiem " $24.00 " $24.00
3 mēnešiem " $14.00 " $14.00
Mr., Mrs., Miss .....
Adrese .....
Jauns abonents pagarinājums
Čeki rakstāmi uz Latvija Amerikā vārda un sūtāmi
125 Broadview Ave., Toronto, Ont. M4M 2E9.

Ērgļu ligzdas medus
30 Dewson St.
Toronto, Ont.
Telefons 534-0563
S. Vasarājs
EGLĒNIEŠI

Latviešu nams Toronto
IZĪRĒ LABI VĒSINĀTAS TELPAS
SARĪKOJUMIEM UN VIESĪBĀM
Pēc vēlēšanās nama dāmu komiteja rīko
GODĪBU GALDUS
491 College Street, Toronto, Ont. M6G 1A5
Tel. 922-2931

Bagātas...

(Turpinājums no 4. lp.)

apklusis, darbu nepabeidzis. Paldies Ileānai Pētersonei par tik krāšņu latviešu dziesmas sniegumu.

* * *

Kultūras darba lokā iekļāvās arī DV dienu svētdienas rītā Ineses Auziņas-Smith nolasītais referāts — Mūsu kultūras vērtību apzināšana un saglabāšana brīvajā Eiropā. Referente ir ieguvusi vairākus zinātniskos gradus ASV un Eiropas universitātēs un pašlaik ir mācībspēks Anglijā, Lofboro (Loughborough) universitātē bibliotēku zinībās. Jau kopš vairākiem gadiem referente pievērsusies latviešu bibliotēku apzināšanai brīvajā pasaulē; viņa uzņēmusies arī jaunās DV kultūras krātuves Straumēnos vadību. Koncentrēti un pārskatāmi referente iepazīstināja ar jau paveikto un nākotnē iecerēto darbu. Anglijas latviešu 37 bibliotēkās, kas gandrīz visas atrodas pie DVF nodaļām, reģistrēta jau 17361 grāmata. Vēl pārbaudāmi 10 nodaļu bibliotēku krājumi. Kultūras vērtību krātuvei vēlams nodot arī dokumentus, dažādu sarīkojumu programmas un visu, kas liecina par Lielbritanijas latviešu kultūrālo, politisko un saimniecisko rosību. Referente izteica pateicību DVF valdes loceklim J. Rankam, Maritai Gruntei, Rutai Teterei un Erikai Mellakaulai par lielo palīdzību jaunās kultūras vērtību krātuves iekārtošanas darbā.

Saistošais referāts izraisīja dzīvas pārrunas un deva arī jaunus ierosinājumus nākotnes darbam.

Dieva palīgu un svētību visu DV organizācijas iecerēto uzdevumu un nodomu veikšanai DV dienu dalībnieki izlūdzās svētdienas rīta dievkalpojumā, ko vadīja mācītājs J. Jurģis, piedaloties prāvestam J. Savickim un virspriesterim A. Černejam. „Paceliet acis šai dienā uz Latviju svētu" dziedāja svētku draudze; liturģiju vadīja virspriesteris A. Černejs, svētrunu teica prāv. J. Savickis, bet lūgšanu un svētīšanu — mācītājs J. Jurģis. Dievkalpojumam sekoja organizācijas apbalvojumu pasniegšana, ko izdarīja DV priekšnieks J. Frišvalds un vanadžu priekšniece A. Liepiņa. DV nozīmi zeltā saņēma A. Āre, A. Lagzdiņš un E. Novadnieks; DVCV atzinības rakstus: J. Avotiņš, L. Bodnieks, J. Cakuls, Z. Daškēvica, V. Duncis, A. Ģērmanis, E. Graubergs, D. Kalniņš, F. Cīrulis, E. Lībietis, G. Lubočkis, Ž. Muncis, A. Ozoliņš, M. Pakalna, A. Kļava un D. Krūmiņš. DVF atzinības rakstus saņēma vairāki DVF nodaļu biedri. Apbalvotos sumināja, nodziedot „Nevis slinkojot..."

LBF pārstāvis A. Tauriņš izsniedza pateicības rakstus ziedotājiem, kas iemaksājuši dalības maksas pēdējā gada laikā. Vairākas DVF nodaļas izdarījušas jau vairākas iemaksas — daža pat jau ceturto; LKOK Voldemāra Ķeņģa, kas mira š.g. jūnijā, ģimene un bērinieki iemaksājuši dalības maksu viņa piemiņai.

Bagāto un sekmīgo DV dienu noslēgumā dalībnieki pakavējās pie kopējā pusdienu galda, sakot paldies rīkotājiem un čaklajām saimniecēm — DVF Koventrijas vanagu un vanadžu saimei.

A. L.

Aizvadīti..

(Turpinājums no 16. lp.)

re vairāk nekā 40 gadus nostrādājusi savā arodā, bijusi rosīga darbiniece arī Aizsardžu organizācijā, Latvijas Sarkanā Krustā, apbalvota ar Juŗa Krustu, Latvijas Triju Zvaigžņu ordeni un citām goda zīmēm. Viņa bijusi klāt arī Latvijas neatkarības pasludināšanas aktā 1918. gadā Nacionālajā teātrī Rīgā.

1964. gadā Mildai Kārkliņai izdodas izkļūt no okupētās Latvijas pie dēla Vašingtonā, kur viņa vada savas vecuma dienas.

Dižo jubilāri goda dienā apsveica Vašingtonas draudzes mācītājs Kristaps Valters, draudzes dāmu komitejas priekšniece H. Albrante, mazmeita advokāte Ieva Kārkliņa no Jaunmeksikas, krustmeita Ingrida Vīksna no Toronto un citi draugi. Rakstveida apsveikumu bija atsūtījis arī Latvijas goda konsuls Kanadā Dr. Ed. Upenieks, kā arī radi Zviedrijā, Norvēģijā, Kanadā un ASV.

Advertising Review Board

Government of Ontario

Ontario

Multilingual Press Clipping Service Tender

Advertising Review Board meklē kvalificētu firmu rakstu izmeklēšanai ētniskās preses izdevumos un avīzes izgriezumu sagādāšanai Ontario valdības ministrijām un aģentūrām.

Firmai jābūt daudzvalodu palīglīdzekļu, lai sastādīt ziņojumus divas reizes mēnesī ar izgriezumiem, kas uzskaitīti pēc tematiem un pārtulkoti angliski, kā arī sagādāt kopsavilkumu katru mēnesi.

Council of Communications Directors un **Advertising Review Board** komisija novērtēs rakstiskus solījumus. Kontrakts ilgs trīs gadus sākot ar 1988. g. 1. janvāri.

Interesenti var saņemt pilnīgu informaciju solījumu (tender) prasībām aizrakstot ARB uz sekojošo adresi pieprasot **"Terms of Reference — Multilingual Press Clipping Service".** Pieprasījumus jānogādā pirms 1987. g. 31. oktobra.

Advertising Review Board
Government of Ontario
102 Bloor Street West, 12th floor
Toronto, Ontario M5S 1M8
Telephones: (416) 965-3255/4004

Sentimentālas atmiņas...

(Turpinājums no 15 lp.)

„Velns dīkām rokām arvien atrod kādu darbu!" Kāda velnam darīšana gar manām rokām? Jau nākošo svētdienu pēc pusdienas saimniece lūdza, vai es nevarot viņai palīdzēt sakapāt cūkām barību. Tas tā, ja pašam neesot nekas cits ko darīt. Lielā silē ar plakanu dibenu samestas visādas lapas, nezāles, gušņas, un tās ar S veida asu nazi garā kātā vajadzēja sakapāt smalkas. Tā gadījās vēlāk, ka es kapāju tos zaļumus vēl vienu otru darbdienas vakaru, gaidīdams vēlās vakariņas. Citu svētdienu pats saimnieks glaimodams man stāstīja,

ja es vēlētos, viņš man parādīšot īstu puiša darbu. Aiz pirtiņas un šķūnīša atradās baigas žagaru kaudzes. Saimnieks paņēma vieglāku cirvi, parādīja kā pareizi cirst, lai zara gals nelec acīs, un kur un kā nokraut to blāķi grēdās. Šī šefte man patika labāk, bet tāpat pēc ieraduma arvien vēl palīdzēju saimniecei arī.

Tā izgaisa manas svētdienas brīvās pēcpusdienas cērtot žagarus un kapājot rukšiem barību. Taisnības labā tomēr jāatzīst, ka par to septiņu dienu darbu nedēļā man nekāds gabals no miesām nenokrita. Šur tur parādījās kādi lieki muskuļi. Un tā pats velns dusmīgi man apkārt dīdījās, bet pie manām rokām klāt netika.

Nav vairs skaidra un noteikta atmiņa, bet man liekas, ka uz vasaras otro pusi, tas ir uz karstāko pusi, lopus dzina, dienvidū mājā, un tā iznāca pusdienas pārtraukums. Visi gāja tā saucamā diendusā un man stingri noteica darīt to pašu. Laikam pāris stundas visi šņāca, izņemot mani. Tas bija mans laiks iepazīties un revidēt augļu dārzu un ogulājus, un papildināt savu trūcīgo ēdienu karti ar vitamīniem. To es atceros smalki, jo zināju, ka baltie dzidrie ienācās paši pirmie, uz pēdām sekoja rožu āboļi ar skaistiem sarkaniem vaigiem. Tālāk pēc kārtas gatavojās sērinki, antonovkas, mazie pepiņi, ar kuriem mēdza pušķot Ziemsvētku eglītes un noslēdzot ar dzelzs āboliem, kas bija cieti kā akmens un īsti nogatavojās tikai pēc svētkiem, bet ļoti garšīgi tāpat. Ja vēl kāda ābolu zorte bija dzimtenē, tad tā izsvīdusi no manas atmiņas. Sarkanās jānenes manai garšai atsita par daudz skābas un tādēļ liku tās mierā. Striķenes, sevišķi retās gatavās, garšoja labi. Lielās, dzeltenās plūmes, o, kur tās bija brīnišķīgas! Lai dabūtu zināt, kuŗš tas gatavākais auglis, nemaz nebija vajadzīgs lauzt zarus, vai citus briesmu darbus darīt dārzā. Strauji pakratot kādu zaru, gatavākais auglis nāca zemē pie kājām un lūdzās — ēdi mani! Es uzmanīju laiku pēc sajūtas, darbojos dārza otrā malā un tā tiku cauri bez pieķeršanas, un uzcēlos no „diendusas" augšā jaunam pēcpusdienas darbam reizē ar visiem citiem.

Iekšķīgi garšīgi nosmējos kad man saimniece iedeva divus rožāboļus, kas bija tārpaini un uzlasīti zemē. Tas bija ap to laiku, kad saimnieks jau vezumiem bija vedis augļus uz tirgiem pārdošanai, un pat uz Rīgu. „Paldies, tantiņ, to vienu ēdīšu tūliņ un to otru vēlāk."

Neatceros kā tas sanāca, bet atpakaļ Rīgā mani nogādāja kāds kaimiņš, kam pilsētā bija darīšanas. Paps tā smīnīgi šķielēja uz manu pusi un pētīja, vai esmu godam druku izturējis un nekāda redzama skāde nav nodarīta manam augumam. Mammai gan vajadzēja mīlināties un apčamdīt mani, vai tikai visi locekļi veseli, vai tikai kāds kauliņš nav salauzts.

Kā parasts arī citu piedzīvojumu beigās visas grūtības aizmirstas, pārēstības tiek piedotas, un atmiņā paliek tikai labais. Tā arī manā diezgan raibā jaunībā tā vasara ganos paliek kā gaiša lapas puse.

Vārdos un paša bildēs ar cienīšanu un zīmējas

Eduards Tiltiņš

Vanadžu vakariņas un slīdīšu izrāde

Pēc vasaras pārtraukuma Čikagas vanadžu kopas pirmās vakariņas 17. septembrī Latviešu namā, vanagu mītnē, ar slīdīšu izrādi par Ķīnu bija pulcinājušas kuplu apmeklētāju skaitu. Pēc garšīgu vakariņu iebaudīšanas dalībnieki ar lielu interesi sekoja Mirdzas Robežnieces slīdīšu izrādei un paskaidrojumiem par tālo un mums svešo zemi Ķīnu. Vispirms viņa iepazīstināja ar Ķīnas lielo platību un īpatnībām, iedzīvotāju skaitu un dabu. Papildinot ar slīdītēm, viņa norādīja, ka Ķīnā ir ļoti liela atšķirība un dažādība no bagātības līdz nabadzībai. Ķīnieši ļoti disciplīnēti un kārtības ievērotāji. Satiksme galvenokārt notiek ar divriteņiem un busiem; darba laikā ielas pilnas ļaudīm, bet bez lielas drūzmēšanās un traucējumiem. Privātas auto mašīnas tikai augstiem kungiem, partijas un valdības vīriem. Skolēni tīri un glīti ģērbti — disciplīnēti. Tirdzniecība lielāko tiesu notiek uz ielām; katrs kaut ko grib pārdot un pircēju netrūkst. Cilvēki laipni un draudzīgi, laipni ar pakalpojumiem. Tāpat parādīja ķīniešu mākslu, ko galvenokārt gatavo ar rokām, un cik īpatnēji tiek izstrādāti tepiķi un citi koka un māla izstrādājumi. Ārstniecībā plaši izplatīta un lietota tā saucamā „akjupankčera" metode. Parādīja un pastāstīja par slaveno Ķīnas mūri, kas savā laikā kalpojis aizsardzībai, bet arī tagad vēl arvien ļoti daudz tūristu to apmeklējot. Ļoti daudz ievērojamu tempļu ar lielām mākslas vērtībām un bagātībām. Tie celti, kad vēl ķeizari valdījuši, un tie uzturēti līdz šai dienai. Beigās vanadžu priekšniece Sk. Pāvele pateicās M. Robežniecei par vērtīgo sniegumu, tāpat visiem apmeklētājiem par piedalīšanos vanadžu sarīkojumā.

A. Zaube

Roka roku mazgā

Izdevies ALAs nacionālās stratēģijas darba grupas finanču seminārs

NSDG rīkotais finanču seminārs 3. oktobrī Ņujorkā bija pulcinājis 44 interesentus ne tikai no Amerikas, bet arī Francijas un Rietumvācijas. Un ,,kā tikt pie naudas'' Amerikā gribēja iemācīties arī Dr. Gunta Vīlere, kas tikai pirms pāris gadiem šurp pārcēlusies no Latvijas. Amerikas tālākais dalībnieks bija Jānis Celms no Sietlas, kurš dalījās pieredzē, kā izkārtot financēšanu jauniem uzņēmumiem. Viens no referentiem — Jānis Strautnieks — liela mēroga uzņēmumu pircējs, pārdevējs un pārkārtotājs — bija no Klīvlendas, no kurienes bija braucis arī veclaužu mītnes īpašnieks Dr. Torilds Barbins un tirgus specialists Zigurds Rīders. No Bostonas bez ALAs priekšsēža Aristida Lamberga, kas semināra ievadā ziņoja par NSDG lielo financialo atbalstu ALAs budžetam, stipendiju fondam un internu programmai, bija vēl architektu firmas īpašnieks Akselis Mangulis ar kundzi — arī NSDG dalībnieci, rēders Roberts Brieze, ko tautieši atcerēsies sakarā ar lietuviešu jūrnieka Simas Kudirkas lietu, kā arī uzņēmējs Ritvars Reinbergs, kas Vidvuda Beldava un Ilmāra Reņķa vietā runāja par ,,tīklošanu'', latviešu saimniecisko darbinieku sakariem un sadarbību. ,,Roka roku mazgā'' nāktu par labu kā tiem, kas sadarbojas, tā arī visai latviešu sabiedrībai. Beldavs un Reņķis nevarēja seminārā ierasties ģimenes locekļu negadījumu dēļ.

Finanču semināru vadīja ALA un PBLA (arī Latvijas Brīvības fonda) finanču padomdevējs Ņujorkas biržas lietpratējs Antonijs Francis. No Ņujorkas bija arī Merrill Lynch firmas viceprezidents Raimonds Matisons un finanču tiesiskais lietpratējs Juris Padegs. Klausītāju un referentu vidū 8 izrādījās uzņēmumu īpašnieki vai vadītāji. Klausītāju vidū lielākā daļa, protams bija ņujorkieši, kas interesējās par uzņēmumu dibināšanas iespējām un ar to saistītām problēmām.

Lekcijām un padomiem uzmanīgi sekoja arī Latvian Relief priekšsēdis Ludvigs Bērziņš un viņa dēls Gunars, kas bija braukuši no Filadelfijas un interesējās par izdevīgākiem un drošākiem veidiem kā ieguldīt šīs latviešu apdrošināšanas sabiedrības līdzekļus. Aktīvi seminārам līdz dzīvoja siera mašīnu rūpnieks Dr. Visvaldis Dzenis no Ņudžersijas, kurš — domājot par nākotni — līdzi bija paņēmis arī savu meitu Maiju, kas jau darbojas Dzeņu uzņēmumā. Bļodnieku ģimene ieradās pilnā sastāvā — tēvs, māte un dēls Juris, kurš pārstāvēja Amerikas latviešu jaunatnes apvienību. Noguldīšanas un izņēmumu vadības pamācībām dzīvi sekoja arī Raimonds Pavlovskis un Lars Kupliņš, kas abi pērn mācījās Minsteres ģimnazijā. Seminārā pie darba pielika arī koledžu tikko beigušo Andru Leimani, kas pirms tam vasaru strādāja kā interne Antonija Franča biržas padomdevēju firmā.

Ar Ņujorkas biržas apskati arī ievadīja semināru, kur stāvot rindā pie ieejas varēja apbrīnot lietuviešu ASV divisimtgades komitejas uzlikto bronzas plāksni. Tā liecināja, ka šai vietā 1659. gadā lietuviešu dižciltīgais ,,Dr. Alexander Carolus Curius-Cursius'' dibinājis latīņu skolu. Šo plāksni ik dienas redza un lasa tūkstoši, kas gaida rindā pie Ņujorkas biržas (NYSE). Finanču semināra dalībniekiem radās doma censties atrast kādu piemērotu ideju kādas latviešu lietas popularizēšanai.

ALAs priekšsēdis Lambergs, atklājot semināru ziņoja, ka divu gadu laikā darba grupā iestājušies 37 locekļi ar gadskārtēju $ 1000 iemaksu ALAi. Tai seminārа laikā pievienojās vēl divi. Iegūtie līdzekļi izlietoti ALAs budžeta īstenošanai, stipendiju un internu programmai. Bankets, kurā godināja pirmo saimnieciskās uzņēmības balvas laureātu Augustu Grasi, deva $2500 ALAs stipendiju fondam.

Visu semināra lektoru uzsvērts brīdinājums jaunu uzņēmumu un arī fondu vadītājiem — labi iepazīties ar plānoto nozari, uzstādīt tālejošus mērķus un būt gataviem daudz strādāt. ,,Allaž jāatrod jo spējīgi cilvēki, kas firmu vadītu, kas prot izmantot izdevības un rīkoties ātri'', — uzsvēra ,,Rostra Holdings'' prezidents Jānis Strautnieks. Uzņēmumu pirkt var pat bez kapitala, bet tad ilgi jāmeklē un sīki jāuzzina, kādēļ īpašnieki grib no tā tikt vaļā. Kapitalu var savākt no dažādiem fondiem, kas meklē lielāku peļņu. Caurmērā Strautnieka firma saviem ieguldītājiem garantē ap 17% gadā.

Juris Padegs, kas ir ,,Scudder, Stevens & Clark'' ieguldījumu firmas direktors un juridiskās nodaļas vadītājs, liecināja, ka 10 gados ieguldījumu fondi auguši desmitkārtīgi, to kopvērtībai sasniedzot 716 miljardus. Šie fondi pieejami visiem, sākot ar $250—$1000 ieguldījumiem. Fondus apsaimnieko profesionāli. Katrs fonds ir juridiska persona, kā darbību pārvalda vēlēta valde. Katram fondam jābūt zvērinātam revidentam. Pēdējā laikā populāri kļuvuši arī slēgtie fondi, kur risks varētu būt lielāks, bet — ja laimējas, var būt liels ieguvums. Tā nesen bija iespēja ieguldīt Korejas pasākumos, kas nesa pat 100% peļņu. Padega firmā pārzina kādus 30 dažādus fondus. Ceturtā daļa ir pensiju fondi. Peļņa ļoti dažāda.

Raimonds Matisons, kas nesen no Kidder Peabody pārgājis par finanču analistu Merril Lynch firmai, uzsvēra, ka drošība maksā naudu. Ieguldīt valdības vērtspapīros ir drošāk, bet risks, ieguldot jaunas firmas akcijās, var nest daudz lielāku peļņu. Latvieši visumā baidoties no riska — un pat pērkot māju nedomā par to kā ieguldījumu, neapsver šī pirkuma nākotnes iespējas vai zaudējumus. Kā piemēru viņš minēja latviešu (arī sabiedrisku) māju pirkšanu rajonos, kas gāja uz leju, ieguldījumam zaudējot vērtību. Atbildot uz jautājumu ,,kā tikt pie naudas?'' Matisons minēja trīs iespējas: Iemantot, apprecēt un strādāt un ieguldīt.

Tā Celms kā piemēru minēja latvieša Roberta Jansona ,,Pacific Stereo'' uzņēmumu, kas bankrotēja, lai gan tam bija pāri par 100 veikalu. Tagad Celms palīdzēja Jansonam uzsākt jaunu firmu Kalifornijā, labojot elektroniskus aparātus, par kuriem cilvēki izdod lielus līdzekļus. Firma tagad atver jau sešus jaunus veikalus un Celms tai paredz spožu nākotni.

Tas ir viens no piemēriem, kur viena latvieša firma palīdzējusi otrai. Un tas ir NSDG ,,tīklošanas'' sarakstu galvenais nolūks.

Jānis Kadilis īpaši atbalstīja saraksta vajadzību, kā arī savest kopā latviešu darba devējus ar ņēmējiem. Anita Lediņa no Francijas īpaši interesējās par eksporta-importa iespējām starp latviešu firmām dažādās zemēs. Mangulis ieteica lielāku vērību veltīt būvfirmām, kur varētu būt dažādu specialitāšu lielāka sadarbība. Gados jaunākie klausītāji gribēja dzirdēt vairāk konkrētus padomus un mazāk teorijas. Daži ieteica šādus seminārus sadalīt pa interešu grupām. Semināra vadītājs Antonijs Francis, atsaucoties uz vairākiem lūgumiem, solīja arī gādāt par šo vērtīgo referātu tekstu pieejamību.

Irēne Karule

TORONTO ZIŅAS

Par Vācijas pensijām 21. oktobrī pl. 17 DV namā runās Ž. Indriksons no Rietumvācijas.

● Daugavas vanadžu koris Zīle rīko 1. novembrī, pl. 17 DV Namā sava diriģenta Arvīda Purva priekšlasījumu — Minstere, Bareita, Verona par savu pagājušās vasaras Eiropas ceļojumu un Bareitas un Veronas operas festivāliem ar slīdīšu izrādi. Ieeja pret ziedojumiem. Būs arī kafijas galds.

● Kristus Dārza Pļaujas svētku svētbrīdī Irmgarde Balgalve lasīja nelaiķa archibīskapa Kārļa Kundziņa atmiņas un izvilkumus no Elzas Alkas-Gaigalas grāmatas.

● Latviešu pensionāru apvienības 15. oktobŗa sanāksmē Latviešu Namā Inta Purva stāstīja par rudeni mūsu rakstnieku darbos, nolasot arī Gunāra Janovska un Indras Gubiņas dzejoļus no viņu kopējās grāmatas, kā arī pašas sacerētos dzejoļus, tāpat Jāņa Jaunsudrabiņa tēlojumus par rudeni un kartupeļu lasīšanu.

DIENA LATVIJAI

1987. gada 18. novembrī latviešu Centrā Toronto,

4 CREDIT UNION DRIVE

07.00 KAROGA PACELŠANA
Svētbrīdis — māc. Arveds Celms
Uzruna — Valdis Vagners, Latviešu Centra valdes priekšs.

KOPĪGAS BROKASTIS

09.00 MĀKSLAS IZSTĀDES ATKLĀŠANA

10.00 MĀRA SOIKANE-TRAPĀNE
Valodniece, ,,Latvija Šodien'' redaktrise
,,Brīvība vai nebrīvība — jo pusbrīvības nav!''

11.00 JAUNIEŠU PANELIS
Latviešu ģimnaziju un J. Riekstiņa Studiju Centra absolventu pārrunas
Vadītāja M. Soikane-Trapāne

****

KOPĪGAS PUSDIENAS

****

13.30 LINARDS LUKSS
PBLA valdes vicepriekšsēdis, LNAK informācijas noz. vad.
MŪSU POLITISKĀS AKTĪVITĀTES
sakarā ar pēdējiem notikumiem Latvijā

14.30 VELJO KALEP
(Izkļuvis no Igaunijas š.g. jūnijā)
,,JAUNĀ ATKLĀTĪBA'' BALTIJAS VALSTĪS
Jautājumi un pārrunas — angļu valodā

****

GRĀMATU SKATE BIBLIOTĒKĀ NO 11.00—16.00
BĒRNU NODARBĪBAS, KAFIJAS GALDS

****

19.00 KOPĪGS DIEVKALPOJUMS SV. ANDREJA BAZNĪCA
21.00 VAKARĒŠANA CENTRĀ
Piedalās ,,Dzirksts'' V. Maksiņas vadībā,
Anda Sprudža un Juris Dzeguze — dzeja un solo dziesmas
Kopdziesmas
Ingridas Vīksnas izkārtojums

Ko A. Grasis stāstīja par Abreni

Sekmīgām Minsteres dziesmu dienām Vācijā sekoja latviešu jauniegūtā īpašuma Francijā Abrenes atklāšana. Šīs atklāšanas svinības bija redzamas Video filmas izrādē Latviešu Centrā 14. oktobŗa vakarā, kad Abrenes pārstāvis A. Grasis tuvu pie 100 interesentus iepazīstināja ar Abrenes 2. posmu, t.i. Abreni kā latviešu iepirktu īpašumu. No filmas un slīdīšu izrādes ikviens klātesošais varēja pārliecināties par jaunā īpašuma plašumu. Čaklie talcinieki bija lielāko tiesu Minsteres ģimnazisti.

Īsam kafijas pārtraukumam, par kuŗu rūpējās Centra dāmu komitejas pārstāves, sekoja A. Graša informācija par Abrenes juridiskiem, financiāliem un statūtu jautājumiem, kā arī par turpmāko darbību. Dalībnieku pulkam jau pievienojusies LNJAK. Daudziem jautājumiem, kas tika izteikti, atbildes bija lasāmas Abrenes sapulces 1987. gada 15. augusta protokolā un budžeta pārskatā.Sapulcē no 9 valstīm, piedalījās 69 personas, 33 bija dalības zīmju īpašnieki, kopā ar mandātiem pārstāvot plašāku dalības zīmju īpašnieku pulku. Par Abreni iemaksāts 1,280,000.- franku, 1988. gadā jāmaksā 1,000,000.- un 1989. gadā — 500,000.- franku, kā arī jāgarantē 400,000.- franku nodokļiem gadījumā, ja 3 gadu laikā Abrene neattaisno piešķirto statusu. Nav paredzami konkrēti ieņēmumi nākotnē, bet jau atklāšanas nedēļa rādīja, ka Abrene būs apmeklētāju iecienīta — tur apgrozījās vairāk nekā 200 viesu. 15. augusta sapulces turpinājumā pieņēma lēmumu aicināt visu latviešu organizāciju pārstāvjus piedalīties turpmākās Abrenes gada sapulcēs. A. A. Grasis informēja klātesošos par Tautas augstskolas plāniem. Pieaugs rēgulāro kursu skaits, notiks 3 nedēļu intensīvi kursi latviešu valodā, 1988. gadā notiks Eiropas vasaras vidusskolas un ELJA kongress. Par Abreni interesējas Mūzikas apvienība, lai sekmētu klasisko un latviešu tautas mūziku un populāro roku. Arī mākslinieki vēlētos rīkot savas dienas Abrenē. Tūrisma nodaļa ir plānošanas stadijā un ir paplašināma informācijas nozare.

Savu ziņojumu par Abreni A. Grasis nobeidza ar apliecinājumu, ka mūsu trimda ir politiska un līdz ar to Abrenes darbs ir politisks. Abrenes pirmā sapulce beidzās ar pagaidu valdes ievēlēšanu, amatu sadalīšanu un restaurācijas komitejas locekļu izraudzīšanu.

Informācijas saietu Latviešu Centrā bija izkārtojusi Abrenes informācijas pārstāve Kanadā Karina Mieriņa. Klātesošos ar referentu iepazīstināja Centra valdes loceklis E. Fogels.

Ons